

A

DEKLASSZ' SZÁLLODA

 Sorozat

Ha egy üzlet beindul!

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

7268-2021-1206

M. C. BEATON

HA EGY ÜZLET BEINDUL

Deklassz' Szálloda 1.

ELSŐ FEJEZET

Sajnálatos, de még a legelőkelőbbeknek is vannak szegény rokonaik.

Charles Dickens

Angliában a régensség idején, amikor a hazardjátékok soha nem látott népszerűsége tettek szert, és az arisztokrácia minden addiginál több pénzt költött, illetve veszített, London tele volt éhező, nyomorult nincstelenekkel.

De éltek itt láthatatlan szegények is, nemes családok szegény tagjai, akik mindenféle trükköt és taktikát bevetettek, hogy szegénységüket eltitkolják az előkelők világa előtt.

A londoni arisztokrata családok nélkülözhető rokonai magányos és sivár életet éltek. Megélhetésük vagy gazdag rokonaiktól függött, vagy valami szerény évjáradékot kaptak egy családi alapból. Évente egyszer előszedték őket, leporolták és elfuvarozták valamelyik vidéki kastélyba, ahol igyekeztek lehetőleg észrevétlenek maradni, nehogy feltűnjenek bárkinek, és a rendszeres étkezés, valamint a fűtött szoba áldásait a lehető legtovább élvezhessék. De mindig eljött a nap, amikor megint felpakolták és visszaküldték őket Londonba, ahol a tisztos fagyoskodás és koplalás várt rájuk. A büszkeség tette, hogy nem segítettek egymásnak, nem is keresték a kapcsolatot.

Ennek a népes rétegnek egy kis csoportja ugyanilyen magányos és elfeledett sorsra lett volna ítélve, ha egy szép májusi napon az idős Lady Fortescue nem találkozik Sandhurst ezredessel.

Lady Fortescue egy többemeletes házban lakott a Bond Streeten. Ez a ház volt gyakorlatilag egyetlen megmaradt tulajdona, és ő konokul ragaszkodott hozzá. A lady épp most töltötte be a hetvenedik évét, és ezt a bibliai kort a régensség időszakában kevesen érték el.

Nemrég tért haza egy megalázó látogatásról: unokaöccsénél, Rowcester grófjánál járt vendégségben, és a bőröndjében két nehéz, ezüst gyertyatartót találtak, mely a gróf tulajdona volt. Hiába bizonygatta ártatlanságát, hiába tiltakozott hangosan, és esküdözött, hogy fogalma sincs, hogyan kerülhettek ezek az ő dolgai közé, megkérték, hogy távozzon.

Fájdalmát az a tény sem mérsékelte, hogy a gyertyatartókat valóban ellopta. Az első alkalom volt, hogy ilyesmire vetemedett. A gyertyatartók egy alig látogatott, félreeső szoba asztalán álltak. Biztos volt benne, hogy senkinek sem fognak hiányozni. Így aztán vidáman tette el őket, arra a sok finom ételre gondolva, amit ezeknek a gyertyatartóknak a révén ehét majd, ha visszatér Londonba, és eladja őket. Csakhogy a gyertyatartók eltűnését azonnal észrevették. Míg a vendégek egymást gyanúsították (jó sokan voltak a hatalmas kastélyban), a ház ura csendben szétküldött egy csapat szolgát, hogy kutassák át a szobákat. Nem szégyenítette meg nyilvánosan a nénikéjét. Csak félrevonta, és közölte vele, hogy a gyertyatartókat megtalálták, a kocsija pedig két óra múlva előáll, hogy visszavigye a ladyt Londonba. Hallgatta egy darabig, ahogy az ártatlanságát hangoztatta, de aztán fáradtan csak ennyit mondott, s ezzel beléfojtotta a szót:

– A lopás már maga elég nagy bűn. Ne tetézzé hazudozással.

Ennyi volt.

Lady Fortescue magas öregasszony volt, ősz hajú, szigorú fekete szemmel. A bőre dermesztően fehér, a szája vékony, és mindig rikító pirosra festette. Noha a férje húsz éve meghalt, ő még most is gyászt viselt. Két szolgálja volt: az ötvenkilenc éves Betty és a hatvanéves John. Idejét sem tudta, mikor adott nekik legutóbb fizetést. Mégis vele maradtak, mert nem volt hová menniük.

A fenti megaláztatás februárban történt vele, azóta pedig itt, a házban húzta meg magát, mert szégyellt kimenni. Attól félt, hogy rá van írva, micsoda bűnöző lett belőle, és mindenki rögtön meg fogja rajta látni.

De egy szép májusi napon megelégette a sötét házat, benne saját magát és a szégyenét, és úgy döntött, kimegy levegőzni a Hyde Parkba. Odaérve egy napos padra ült: gyászos, nyársat nyelt alak volt, egyik keze a napernyője elefántcsont fogantyúján.

Elgondolkodva nézte azt a napernyőt. Az elefántcsont fogantyút ezüstbe foglalták. Ahogy nézte, lelki szemei előtt átváltozott egy nagy halom finom húsos pitévé. Milyen különös, gondolta aztán, lélekben megrázva magát, hogy egy úri hölgy gardrójának darabjai, ezek a kis kiegészítők, melyeket annak idején oly természetesnek gondolt az ember, most átváltoztak zálogházba adható darabokká, melyekért pénzt kaphat, amin ennivalót és szemet vehet. Lady Fortescue-nak nem annyira a meleg hiányzott, mint a legtöbb idős embernek, hanem az étel – mert mindig is nagyevő volt.

Magányérzetét a napfény mintha még fokozta volna. Sokáig ücsörgött ott. Már elmúlt a korzózás ideje is a maga csillogásával és a lovakkal, hintókkal. Ő csak ült tovább az elcsöndesült Hyde Parkban, miközben a fák árnyéka egyre nyúlt a fűvön, mintha sötét ujjak volnának, melyek a sírhoz vezető utat mutatják.

A sétányon egy idősebb férfi közeledett a padhoz, amin ült. Lady Fortescue látta már korábban is. Magas volt és ősz hajú, akárcsak ő. Ruhája viseltes, a lábbelije cipészért kiáltott, ugyanolyan korú lehetett, mint a lady, és látszott rajta: tartása van. Hullámosra frizurázott, pomádés haján kackiásan félrecsapott, régimódi kalapot hordott.

Már majdnem egy vonalba ért a paddal, amikor hirtelen a szemöldökéhez emelte a kezét, majd összeesett a lady lábánál, mint aki meghalt.

Lady Fortescue körülnézve segítséget keresett, de nem látott senkit. Az úriember mellé térdelt, és a ridiküljéből elővett repülősót az orrához tartotta. A férfi szeme megrebbent, majd kinyílt. Nagyon kék, gyermeki szeme volt, nem is igazán illett ehhez az öreg archoz.

– Bocsánatáért esedezem, hölgyem – mondta gyenge hangon. – Éppen a klubomba tartottam...

Lady Fortescue éles szeme fölmérte a gondosan titkolt nélkülözés jeleit, kezdve a szépen kivasalt, de viseltes ruhán, egészen a kifeslett kesztyűig és a lyukas cipőig, és maga is meglepődött, amikor ezt mondta:

– Üljön le velem egy kicsit, uram!

Odatámogatta a padhoz. A férfi megint elnézést kért, és mondott valamit arról, hogy a betegség az időskor egyik velejárója.

Lady Fortescue az unokaöccsénél tett katasztrófális látogatás előtt még el is fogadta volna ezt az udvarias indoklást, s akkor az úr egyszerűen feláll, és távozik, s nem lett volna folytatás.

Ám a megaláztatás emléke még elevenen élt benne, s most hirtelen fellázadt az ellen, hogy keserves erőfeszítések árán is mindig fenn kelljen tartani a látszatot. Kerek percc kimondta:

– Önnek ennie kell.

A férfinak egészen elkerekedett a szeme, hogy ilyen szörnyűséget ki lehet mondani.

– De drága hölgyem... – szólt még mindig gyenge, de kellemes hangon. – Hogy is mondhat ilyet? De engedje meg, hogy bemutatkozzam. Sandhurst ezredes vagyok.

A lady méltósággal, egy biccentéssel fogadta a bemutatkozást, majd a hangjában némi éllel mondta:

– Hát akkor, ha nagyon akar, menjen Isten hírével! De nem gondolt még bele, hogy itt ülünk mind a ketten, elszegényedve, de büszkén, és az időnk jó részét azzal töltjük, hogy ezt az állapotot rejtegetjük? És vannak még sokan hozzánk hasonlók, akik szintén ide járnak, mert itt nem kell azért fizetni, hogy a jó levegőt szívjuk és a fákat nézegetjük. Akin látszik a szegénység, azt be sem engedik a Hyde Parkba, de minket igen. Várjon még, kérem!

A férfi ugyanis felállt.

– A nevem Lady Fortescue. Elhatároztam, elmondom magának, hogy mi történt velem nemrég, és azután, ha akar, elmehet.

Az ezredes komolyan hallgatta végig, s miközben a lady elmesélte a gyertyatartók ellopását, a fák közé fátyolszerű pára lopózott be, s egy kíváncsi mókus megállt a lábuknál, s csillogó szemmel, kutatón végigmérte őket.

Miután a lady befejezte a történetet, az ezredes sokáig nem szólt semmit, majd lassan levette kalapját, s a melléhez szorította, mint aki így gyászolja meg, hogy leáldozott az úri büszkeségnek.

– Lady Fortescue – szólalt meg. – Én tényleg *nagyon* éhes vagyok.

– Igen, rögtön gondoltam – reagált minden kertelés nélkül a lady. – Jöjjön el hozzám! Az én Bettym ma húsos pitét és húslevest csinál.

Amikor Lady Fortescue végül megállt Bond Street-i otthona előtt, az ezredes kíváncsian nézett föl a magas épületre. Azt gondolta, a

hölgy bizonyára egy szobát bérel itt. Lady Fortescue előrement a szép előcsarnokba (ahol nem voltak bútorok), és így szólt:

– Hagyja a kalapját a korlát gombján. Ne zavartassa magát... A konyhában fogunk enni a szolgálókkal. Az a kevés szén, amit megengedhetek magamnak, a konyhai tűzhelybe kell, és butaság volna a hideg étkezőben ücsörögni. Igaz, kint már meleg az idő, de a házat még nem járta át.

Az ezredes elképedt, hogy ezek szerint az egész ház a hölgy tulajdona. Követte le a keskeny lépcsőn, ami a konyhába vezetett. A szolgáló, Betty sovány, hajlott hátú nő volt, barna bőrű. Pukedlizett, és nem mutatta, mennyire meglepődött, mikor az úrnője bejelentette:

– Vacsoravendégünk érkezett.

– Máris megteríték kettőre az étkezőben, asszonyom – mondta Betty.

– Nem szükséges. A konyhában meleg van. Itt eszünk. Az asztalnak erre a felére tegyen két tányért, és maga meg John ehetnek a másik felén. Hol van John?

– Elment, hogy valami tűzifát szerezzen, asszonyom. Megtudta, hogy Holbornban összeomlott egy épület, és odament, hátha el tud hozni valamit a faanyagból.

– Remélem, nem kapják el – jegyezte meg nyugodtan Lady Fortescue. – Kérem, üljön le, ezredes! Sajnos csak sörrrel szolgálhatunk önnek, mert a bor, a tea és a kávé túlságosan drága.

Nyílt a konyhaajtó, s egy zömök férfi lépett be rajta, zsákkal a hátán.

– Szereztem egy kis fát, asszonyom – mondta rekedtes hangon –, de hoztam volna többet is, csak jött az őr.

Ekkor látta meg az ezredest, és látszott, hogy meghökkent.

– Sandhurst ezredessel nincs szükség ceremóniára, John – mondta neki Lady Fortescue. – De mivel kivételesen vendégünk jött, kérem, ma este szítsa fel a konyhai tüzet!

Hamarosan az ezredes már szürcsölte is a húslevest, miközben pattogva égett a tűz a konyhai tűzhelyen. Betty és John az utasítás szerint az asztal végén ültek, és halkan beszélgettek egymással, az ezredes pedig, aki bátorságot merített a forró levesből és az erős sörből, mesélni kezdett magáról. Kizárólag a katonatiszti nyugdíjából éldegélt, és csak a jövő hónapban volt esedékes a következő

összeg. Ő meg volt róla győződve, hogy vagyonos unokaöccse, John meg fogja hívni magához, ezért már teljesen elköltötte az e havi járandóságát. A múltban megszokott meghívás azonban most elmaradt, de az ezredesnek nem volt már egy fillérje sem.

Betty felállt, és elvette az üres levesestányért, majd kivette a gőzölgő húsos pitét a sütőből. Az ezredesnek szinte könnyeket csalt a szemébe ez a pite, benne a lisztes krumplival s mellé a jókora adag borsópüré: úgy érezte, életében nem evett még ilyen finomat.

– Lassan egyen! – figyelmeztette Lady Fortescue.

Kezdte jól érezni magát. Eddig annyira magányos volt! Régebben, amikor még teljes személyzetet tudott fizetni, Betty szobalány volt, John meg lakáj. Amikor aztán eljöttek a szűkös idők, ők ketten azt mondták: vele maradnának, ha megengedné, hogy összeházasodjanak. Ő megadta az engedélyt, s ezzel elérte, hogy hűségesen szolgálják tovább. De ők ketten nagyon szerették egymást, s emiatt Lady Fortescue sokszor valóságos betolakodónak érezte magát a saját házában.

– Bocsássa meg nekem a kérdést, Lady Fortescue – kockáztatta meg az ezredes –, de nem volna könnyebb az élete, ha eladná ezt az ingatlant?

– Ez maradt egyedül, ami elhunyt férjemre emlékeztessen – felelt Lady Fortescue. – Engem innen csak lábbal előre fognak kivinni.

Az este folytatódott. Az ezredes szinte újjászületett a melegben és a társaságban. Könyvekről beszélt, amiket olvasott, és színdarabokról, amiket látott, majd jó t nevetett magán, hogy milyen erőfeszítések árán próbálta fenntartani a jólét látszatát. Miközben beszélt, a lady fejében egy nagyszerű ötlet kezdett alakot ölteni.

S mikor az ezredes elhallgatott, ő megfontoltan beszélni kezdett:

– Önnek van egy kis nyugdíja a hadseregtől, nekem van egy kis járadékom a családomtól. Ebben a házban bőven akad hely, és éppen most mondta, hogy jelenleg fizetnie kell a lakhatásért. Miért ne költözne át ide?

– No de kedves hölgyem...!

– Miért? – kérdezte Lady Fortescue. – Egyesíthetnénk a forrásainkat. Vagyunk már olyan öregek, hogy egy ilyen berendezkedés ne okozzon botrányt, sőt még megjegyzést se tegyen rá senki.

Az ezredes lassan körülhordozta tekintetét a barátságos konyhán.
– Hát, az ötlet nekem is tetszik. Szavamra, igen! Esténként kártyázhatnánk is. Meg beszélgetnénk. – Karját széttárva elnevette magát. – Ezer éve nem beszéltem ennyit, mint ma.

A remek ötlet most bomlott ki a maga teljességében Lady Fortescue fejében:

– És ha már mi ketten összeszoktunk – mondta nyugodtan –, kimegyünk Londonba, és keresünk még hozzánk hasonlókat.

– Na de hát az képtelenség... – tiltakozott az ezredes.

– Hogyha az ön esetében nem volt képtelenség, kedves uram, miért volna az másoknál? Gondoljon csak bele! Egész hadsereg járkál itt szegény rokonokból!

– Ön egészen elképesztő! – kiáltott fel az ezredes. Fejét csóválta, de aztán hirtelen megadta magát: – Végül is: mit veszíthetünk?

Lady Fortescue körbevezette az ezredest a házban. Még annál is nagyobb volt sokkal, mint amilyenek kívülről látszott. Rengeteg szoba, ahol a penészes tapétán világosabb foltok mutatták a valamikor ott lógott képek és tükrök helyét.

– Nagyon kevés bútor maradt – mondta Lady Fortescue. – Az évek alatt eladogattam egyik darabot a másik után, aztán következtek a festmények, majd a dísz tárgyak. – Nagyot sóhajtott, ahogy benyitott egy újabb szobába. – De ez itt a férjem hálószobája volt. Innen nem volt szívem eladni semmit, úgyhogy most tekintse a saját szobájának.

Míg az ezredes megcsodálta a szép mennyezetes ágyat és a magas ruhásszekrényt, a lady az ablakhoz ment, és kitérte a spalettákat.

– Enyhe az éjszaka – jegyezte meg. – Nem úgy, mint télen. Most nem lesz szüksége szénre. De ne késlekedjünk: már ma beköltözhet. Sok holmija van?

– Nincs sok, Lady Fortescue. Mint ön, én is eladtam lassan mindent. Amim maradt, azt egy kézikocsin át lehet hozni.

– Akkor elküldöm önnel Johnt. Majd kölcsönkéri a kocsit a szomszéd kocsmából. Aztán pihenünk, és az elkövetkező napokban megkezdjük a kutatást a magunkfajták után.

Az ezredes csókot lehelt a lady kezére, és ezt mondta:

– Ön egy angyal! Felejtse el bátran azt a rémes unokaöccsét!

– Miért is ne? – nevetett föl Lady Fortescue. – Ő biztos már elfelejtette azt is, hogy a világon vagyok!

Pedig nem így volt. Rowcester grófja épp most a nénikéjére gondolt. Nem tudta hová tenni azt a gyertyatartó-históriát. De végül arra jutott, hogy Lady Fortescue-nak, mint annyi idős embernek, kezd már meglágyulni az agya. Pillanatnyi elmezavarában rakhatta el azt a két gyertyatartót, és aztán teljesen megfeledkezett róluk. Lehet, hogy mégsem kellett volna olyan kurtán-furcsán elküldenie. Sajnos Rowcester grófjának nem volt felesége, pedig egy nő tapintatosabban intézte volna el a dolgot.

A gróf harminchárom évesen még nem volt nős. Igen fiatalon örökölte meg a grófi címet és vele mindent, a rá háruló felelősség pedig nem hagyott neki sok szabad időt, mert elhunyt apja a hatalmas birtokkal egyáltalán nem törődött, és minden csupa rom volt és pusztulás. Most, hogy a dolgok egyenesbe jöttek – igazából jó pár éve már –, a grófnak valahogy nem akaródzott részt venni a házasságszerző „londoni szezonon”, ahol menyasszonyt kereshetett volna. Gróf volt, sőt jóképű is, így aztán tudta, hogy bármelyik nőt megkaphatná, s ha egy csinos fiatal lány rámosolygott, ő cinikusan rögtön azt feltételezte, hogy a mosoly a címének és a vagyonának szól.

Találkozott azért egy nővel régebben, valami Grosvenor Square-i bálon, egy smaragdzöld szemű és éjfékete hajú szépséggel. Jól emlékezett a vidámságára és a szellemességére. De a bált követően a lány mintha eltűnt volna a föld színéről. A nevére is emlékezett: Harriet Jamesnek hívták. A lány azonban a családjával együtt felszívódott a társasági életből, és senki sem tudta, hogy mi lett velük.

Megint Lady Fortescue jutott eszébe, és nyugtalanul fészkelődött. Majd megnézi, hogy mi van vele, talán amikor legközelebb a városba megy.

Mrs. Budley, egy nagyon bánatos kis özvegyasszony ült a Hyde Parkban, és egy finom csipke zsebkendőbe zokogott éppen, amikor Lady Fortescue arra sétált Sandhurst ezredes karján.

– Nem gondolja...? – kérdezte tétován az ezredes.

– Nem – felelte Lady Fortescue. – Ahhoz nagyon is fiatal.

Mrs. Budley csak sírt tovább. Nem tudta szegényke, hogy mitévő legyen. Aznap reggel az összes alkalmazottja otthagya, és ő azért menekült el hazulról, mégpedig a hátsó kijáraton, mert az utcai kapunál a hitelezők lestek rá. A férjét, Jacket a szerencsejáték és az ital vitte el két évvel ezelőtt, nagyon is korán. A kis özvegy feltűnően csinos volt, és takaros alakját, szép bokáját divatos ruhákba öltöztette. A harmincéves asszonyka jóval fiatalabbnak látszott. Édes kis arcából meleg barna szempár ragyogott ki, a haja viszont kócosan meredezett. A gondolatai ugyanilyen kócosak voltak, és már nem tudta, hova forduljon. Írt a rokonainak, hogy segítsenek rajta, és írt Jack rokonainak is, de csak egyvalaki válaszolt, és segítségképpen egy meghívást küldött karácsonyra – de az még mérhetetlenül messze volt.

A szülei nem sokkal a férjhezmenetele után meghaltak, testvérei pedig nem voltak. Úgy érezte magát, mint egy elveszett kisgyerek. Épp előző nap történt, hogy egy bizonyos Sir Giles Marrin tett neki egy ajánlatot, amivel kiegyenlíthetné az adósságait. Azt akarta, hogy legyen a szeretője, de a kis özvegy elborzadt puffedt arcától és markolászó kezétől.

Most, hogy eszébe jutott Sir Giles, még jobban rájött a sírás.

– Bocsásson meg, de én ezt nem tudom tovább hallgatni – hallott meg egy férfihangot a feje fölött, és erre aztán egy női hang felelt:

– Mondom, hogy túl fiatal! Biztosan elveszett az ölebecskéje. Jöjjön, menjünk!

Mrs. Eliza Budley felnézett, és könnyein át, homályosan két idős embert látott, akik őt figyelték.

Az idős úr megemelte a kalapját, és gyengéden így szólt:

– Sandhurst ezredes vagyok, szolgálatára. Úgy sejtem, hogy ön nagy bajban van.

– Rajtam senki sem segíthet! – mondta szenvedélyesen Mrs. Budley. – Senki! Végem van.

Valami titkos megegyezés alapján a két öreg kétoldalt leült mellé.

– Kérem, mesélje el nekünk – indítványozta Sandhurst ezredes. – Hadd mutassam be a társnőmet: Lady Fortescue, rendkívül intelligens és megbízható gyám a bajban.

Lady Fortescue elnyomott egy nevetést, hogy az ezredes megbízható gyámnak titulálta, majd kissé meglepődve rájött, hogy amióta ismeri az ezredest, folyton nevet valamin. Ettől meg is enyhült a mellett ülő csinos nő iránt, és megszorítva Mrs. Budley kesztyűs kezét, arra biztatta, hogy öntse ki a szívét nyugodtan.

És Mrs. Budley szapora szipogások közepette így is tett, és a történetet Sir Gilesszal fejezte be.

– Mi valójában nem olyat keresünk, mint ön – jegyezte meg Lady Fortescue. – Ön divatos ruhában van és jól táplált.

És elmesélte, hogyan és mire is szövetkeztek ők Sandhurst ezredessel.

– Érti, ugye, miről van szó? – kérdezte. – Én egy hatalmas, komor házban lakom, és együtt étkezünk a cselédekkel. Egy önhöz hasonló, csinos fiatal hölgy hamarosan újra férjhez megy, és...

– Harmincéves vagyok – szólt közbe Mrs. Budley –, és nincs hozományom.

Lady Fortescue kutatóan nézett rá:

– Gondolja, hogy szeretne együtt lakni egy ilyen öreg párral, mint én meg Sandhurst ezredes? Semmi bálozás, semmi vendégeskedés, semmi színházba járás. Legfeljebb kártyázunk esténként. Egyszerűen élünk, osztozunk mindenben, de nem tartozunk senkinek.

– Azt én is nagyon szeretném – mondta Mrs. Budley. – De hogyan szabadulhatnék meg a hitelezőktől?

– A ház az öné? – kérdezte meg az ezredes.

– Igen, de tele van jelzáloggal!

– És a bútorok az önéi?

– Igen, bár az ékszereimet már eladtam.

– Akkor a helyzet roppant egyszerű – mondta az ezredes. – Lady Fortescue szolgálja bérel egy kocsit. Mrs. Budley, önnek el kell adnia egy bútordarabot vagy pár szép ruhát, hogy kifizesse a kocsit. Aztán mikor az éj leszáll, Lady Fortescue szolgálja odahajt az ön házához, ahol telirakjuk a kocsit a bútoraival és az egyéb holmijával. A

hitelezők meg reggel kezhetnek huzakodni egymással a ház tulajdonjogáért.

Mrs. Budley könnyei varázsütésre felszáradtak.

– Úgy érte, hogy *biztonságban* leszek tőlük?

– Ó, hát persze! De mivel önnek nincsenek szolgái, Lady Fortescue Johnja pedig már nem fiatal, attól tartok, hogy önnek is részt kell vennie a hurcolkodásban, és a könnyebb tárgyak közül néhányat magának kell majd lehoznia. Ami azt illeti, vissza is kellene most mennie, hogy keressen valamit, aminek az eladásából a kocsi mellett felfogadhatunk két markos legényt is.

Mrs. Budley elég ostoba képet vágott:

– Nem hiszem, hogy a bútoron kívül volna még valamim, amit eladhatnék. Azt meg nagyon nehezen tudnám megoldani, hogy a lesben álló hitelezők előtt kihozzak bármit is a házból.

– Mi is önnel tartunk – jelentette be Lady Fortescue határozottan.

– Én már régóta gyakorlom a szegénységet: meg fog lepődni, mi mindent el lehet adni.

Mrs. Budley háza a Clarence Square-en állt. A hátsó kerten át vezette őket, és a konyhaajtón mentek be.

Lady Fortescue a pincétől a padlásig végigkutatatta a házat, s közben egyre erősebbnek és vidámabbnak érezte magát, amilyenek már évek óta nem. A ház teljesen be volt bútorozva. Többször kell majd fordulni a kocsival. A konyha tele volt főzőedényekkel és tányérokkal, s a kamrában bőséggel talált mindenféle élelmiszert. Micsoda fogás! És ő még vén bolondnak tartotta az ezredest, amikor azt javasolta, hogy szólítsák meg Mrs. Budley-t.

De most valami olyat kellett keresni, ami könnyen elvihető, és ki lehet belőle fizetni a költözés költségeit.

Az ezredes volt az, aki rábukkant egy ezüst burnótszelencére, amely a néhai Mr. Budley hálószobájában lapult egy fiók mélyén.

S a rá következő nap hajnalára Mrs. Budley bútorai már szét voltak rakva a Bond Street-i ház szobáiban, a konyhája tartalma fölött pedig Betty és John örvendeztek. Az ezredes és Lady Fortescue rettentő kimerülten, de diadalittasan estek végül az ágyba.

Mrs. Budley pedig a saját ágyában tért nyugovóra, amelyet ideszállítottak a többi bútorával együtt. Kezét az arca alá tette, és mielőtt álomtalan álomba zuhant, legutolsó gondolata az volt: milyen jó is, ha valaki gondoskodik az emberről.

Lady Fortescue úgy vélte: egy ideig elédegelhetnek a kis özvegyasszony ingóságából, ugyanakkor hozzátette, a lelkiismerete nem engedi, hogy kihasználjon egy ilyen kiszolgáltatott teremtet, aki ennyire jóhiszemű és együgyű. Az ezredes egyetértett vele. Úgyhogy miután elfogyasztottak több kellemes vacsorát, melyet immár az étkezőben szolgáltak fel (korábban itt csak egy hosszú asztal állt két székkal, de most itt sorakoztak Mrs. Budley étkezőjének székei is), és miután nyugodt alvással töltöttek több éjszakát, Lady Fortescue és Sandhurst ezredes újra kimentek a Hyde Parkba.

Most is szép idő fogadta őket, és az ezredes ruganyos léptekkel sétált. A burnótszelence eladásából nemcsak a bútorszállítás telt ki, hanem még egy kellemes kis összeg is megmaradt. Nagyon szeretett volna új lábbelit, de a pénzt kötelességtudóan beszolgáltatta a Lady Fortescue által nyitott főkönyvbe. Minden pennyt egyenlő arányban kell majd szétosztani, de csak ha már egy kicsit rendeződnek a dolgaik.

Nagy reményekkel kezdték a keresést, de a délután végére teljesen lehangolódtak és elfáradtak. Több emberhez is odamentek, akikről lesírt, hogy magukhoz hasonlóan cifra nyomorúság az osztályrészük, de mindegyik dölyfösen elutasította őket.

– Ha nem kell nekik vacsorára marhasült és az üveg kitűnő bordói Mrs. Budley pincéjéből, hát úgy is jó! – tört ki Lady Fortescue-ból váratlanul a méreg.

– Nézzen csak oda! – szólalt meg az ezredes. – Az a nő, a vízparton. Mintha be akarna ugrani.

– Biztosan bolond – mondta Lady Fortescue. – Na jó, őt még megpróbáljuk, de ma már többet nem.

Miss Tonks a Serpentine partján ment végig, és azt kérdezte magától, hogy vajon lesz-e bátorsága beugrani a tó vizébe. Ám

ekkor egy döglött kutyát vetett fel a víz mellette: lábai száralmasan meredtek az égre. Miss Tonks halkán felsikoltva visszahőkölt.

Borzasztóan éhes volt, fájdalmát mégis inkább a mély szomorúság okozta. Bizonytalankodó, határozatlan természetű, negyvenéves nő volt, akit öt évvel ezelőtt ért az első nagy csapás, amikor szeretett szülei meghaltak, és mindenüket a nővére hagyta. Egészen összeomlott, alig tudta elhinni, hogy a szülei semmit sem hagytak neki – és kénytelen volt onnantól egy parányi szobába húzódva élni, gyakorlatilag garasokon, amit a nővérétől negyedévente kapott. A nővére gyakran hívta magához hosszabb időre Miss Tonksot, és ő el is ment, mert az enivalót jelentett neki, fűtött szobát és elegáns környezetet, igaz, Honoria, a nővére mindig talált neki valami megalázó feladatot, mint például harisnyastoppolást. Amikor pedig Honoria vacsorára vendégeket hívott, Miss Tonkstól elvárta, hogy a szobájában, egy tálcáról költse el a vacsorát.

Nemrég azonban Miss Tonks sivár életét fénnel árasztotta el a szerelem. Egy jóképű, huszonöt éves fiatalember udvarolni kezdett neki. Miss Tonks átadta magát a káprázatnak, a bűvöletnek, és csekély járadékából csecsebecséket vásárolt a férfinak. A románc üstökösként robogott át élete komor egén. Egy nap a férfi elmondta neki, hogy veszített szerencsejátékon, és az összeget nem tudja megadni, ezért tőle kért ötszáz fontot. Miss Tonks nem gondolta, hogy a férfi ennyire nincs tisztában az ő körülményeivel, elmondta hát neki, milyen kevés a pénze, és ezután nem is látta soha többet.

Most összetört szívvel és éhesen kóborolt a parkban.

Karját kétségbeesett, mégis tragikomikus mozdulattal az égnek emelte, és felkiáltott:

– Egy utolsó féreg vagyok!

– No de miért mond ilyet? – kérdezte egy nyugodt hang a háta mögött.

Miss Tonks elvörösödve megfordult. Egy idős pár állt ott, őt nézték figyelmesen.

– Én csak... egy amatőr színelőadásra próbálok – hebegte.

Az öreg hölgy hidegen mérte végig. Az öregúr meghajolt. A hölgy így szólt:

– Bocsánat a zavarásért. Minket csak olyanok érdekelnek, akik bajban vannak.

Miss Tonks nem is szólt volna, ha az ezredes le nem veszi a kalapját, és azt nem mondja kedvesen:

– Mi tudjuk, milyen az, szegénynek lenni. Csak arra gondoltunk, hogy talán segíthetünk önnek valamiben.

Miss Tonks üres hasában csatába indult egymás ellen a társadalmi konvenció és a segítség óhajtása. Ugye az ember nem beszél soha pénzről, vigyáz a látszatra, és egy úri hölgy soha, semmilyen körülmények között...

– Ó, kérem, segítsenek! – mondta. – Nem tudom, mit tegyek.

– Jöjjön, üljön le velünk ott arra a padra – javasolta Lady Fortescue. – Én Lady Fortescue vagyok, ő pedig Sandhurst ezredes, ön pedig...?

– Miss Letitia Tonks.

És a társadalmi elvárás megint majdnem lezárta Miss Tonks keskeny ajkát, de aztán látta, hogy a park üres, nincs itt más, csak ez a fura idős pár. Beszélni kezdett hát, először lassan, de később csak úgy ömlött belőle a szó.

– Istenem – sóhajtott Lady Fortescue, amikor Miss Tonks befejezte –, a férfiak mind csaló gazemberek, azok is voltak mindig... mármint Sandhurst ezredes kivéve. Elmondom önnek, miért vagyunk itt.

Elmesélte a döbönt Miss Tonksnak, hogy hogyan tervelték ki más „szegény rokonok” felkutatását, hogy összefogjanak, és megosszák egymással, amijük van.

– De én nem tudok semmit sem felajánlani – sírta el magát Miss Tonks. – Már elköltöttem a járadékomat!

– Nemsokára meg fogja kapni a következőt – mutatott rá Lady Fortescue. – Azt javaslom, most tartson velünk a Bond Streetre, az otthonomba, és ossza meg velünk a vacsorára készült marhasültet.

Harriet James nézte, ahogy elmentek együtt. Ő is látta azt a vízparton járkáló, furcsán viselkedő nőt, és gondolta is, hogy odamegy hozzá. De az az idős pár előbb ment oda. Amint elhaladtak előtte, a férfi épp azt mondta:

– Nem ismerek jobb orvosságot egy jó szelet marhasültnél!

És erre a magas öregasszony felnevetett tiszta, harangozásszerű hangon.

Marhasült, gondolta Harriet vágyakozón, mire a gyomra nem éppen úri hölgyhöz illő módon nagyot kordult. Aztán hazament, és vacsorára kenyeret evett sajttal.

MÁSODIK FEJEZET

Milyen könnyen lesz büszke a szegény!

William Shakespeare

Másnap Harriet James úgy határozott, hogy elmegy barátnőjéhez, Mrs. Budley-hoz. Egy hónappal ezelőtt ismerkedett össze vele, a parkban sétálva. Beszélgettek erről-arról, és Mrs. Budley meghívta őt magához teázni. De az elülső bejáraton nem tudtak bemenni a házba, mert ott álltak a hitelezők. Mrs. Budley szégyenében elpirult akkor, és Harrietet a hátsó ajtóhoz vezette. De egyetlen szóval sem utalt a hitelezőkre, és szó nélkül hagyta a szolgálai igencsak nyegle viselkedését is. Harriet ebben nem talált semmi kivetnivalót. Egy úri hölgy mindig vigyáz a látszatra, és nem beszél soha pénzről vagy annak hiányáról.

Ez után az alkalom után Harriet többször is elment Mrs. Budley házába, de mindig azzal fogadták, hogy Mrs. Budley „nincs idehaza”. Ezt úgy is lehetett értelmezni, hogy „Mrs. Budley nem kíván önnel találkozni”. De Harriet logikusan átgondolta a helyzetet, és arra jutott, hogy a hitelezők nyomása alatt álló Mrs. Budley valószínűleg azt adta ki a szolgálaknak, hogy mindenkinek mondják azt, „nincs idehaza”.

Ezúttal azonban csalódottan kellett tudomásul vennie, hogy az ablakok sötétítőkkal vannak bezárva. A szomszédba kopogott be, hogy érdeklődjön, s ott a komornyik elmondta neki, hogy Mrs. Budley megszökött az adósságai elől, éjszaka elszállította az ingóságait, s a házat otthagya a hitelezőknek.

Harriet csalódottan indult a park felé. Ó, a Hyde Park! Csillogó felvonulási terepe a hintóval közlekedőknek és menedéke az elszegényedetteknek!

Harriet élete is sokkal, de sokkal jobb volt régebben. Szülei házat béreltek Londonban, mégpedig azért, hogy Harrietet bevezessék az úri társaságba a szezonban. Családjuk nem tartozott sem a divatos, sem a különlegesen vagyonos társasághoz, de Harriet olyan szép volt, hogy biztosra vették: hamarosan gazdag férjet talál majd magának.

Már Harriet első bálja is nagy siker volt. Hiszen a London legjobb partijának számító agglegény, Rowcester grófja két táncra is fölkérte! Keringöztek együtt. Harriet az ilyen balzsamosan szép napokon olykor még most is hallani vélte a lüktető muzsikát, látta a gróf férfiasan határozott arcélét, s hogy szürke szeme milyen simogató melegséggel nézett rá.

Csakhogy Harriet édesapja szélütést kapott a bál másnapján, hajnalban. A felesége pedig úgy döntött: legjobb, ha visszaviszik a jó vidéki levegőre, a megszokott orvosához. Így aztán rögtön utaztak is. Mr. Jones még egy hónapot élt, és gyászoló hitvese egy év múlva követte őt a sírba.

Harriet akkor szembesült vele, hogy mekkora adósságaik voltak. A család ügyvédjének segítségével eladta a házat és a birtokot, és mindenkit kifizetett. Nagyon kevés maradt neki.

Visszament Londonba, ahol lakást bérelt Bayswaterben. Néha levelet írt valamelyik rokonának, és olyankor meg is hívták magukhoz, de az ilyen vendégeskedés mindig megalázó volt. Nem tudták őt hová tenni, nem volt sem igazi vendég, sem igazi cseléd. Kétségbeesésében megpróbált nevelőnként elhelyezkedni, de senki nem akarta alkalmazni – éppen a szépsége miatt. A Hyde Park lett második otthona: ismerte a törzsközöniséget, mármint akik gyalogosan közlekedtek ott, ahol ő.

A parkőr háza mellett ment be, és a fűvön indult el, fekete köpenyt és kalapot viselve. A legtöbb szép és divatos báli ruháját már eladta, és csak az alapvető ruhatára maradt meg.

Amint az egyik sétányt róttá meglehetősen kábán, megpillantotta a szinte családként viselkedő kis csapatot: a magas, ősz hajú, katonás öregurat, karján a komoly külsejű idős nővel. Mögöttük pedig ott lépdelt Mrs. Budley, s vele volt az a fura, vénkisasszony kinézetű teremtés, aki nemrég még mintha bele akart volna ugrani a Serpentine vizébe.

Harriet üdvözölte Mrs. Budley-t és pukedlizett a társaság többi tagjának.

– Elmentem a házához – mondta Harriet Mrs. Budley-nak –, de már nem találtam ott.

– Már a Bond Streeten lakom – felelte Mrs. Budley. – Lady Fortescue, hadd mutassam be Miss Jamest. Miss James, ők itt Lady Fortescue, Miss Tonks és Sandhurst ezredes.

Harriet újra pukedlizett, és kíváncsian nézett rájuk. Láta, hogy az ezredes oldalba böki Lady Fortescue-t, aki alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Sajnos mennünk kell, Miss James – szölt Lady Fortescue.

Harriet Mrs. Budley-hoz fordult:

– Meglátogathatom?

Lady Fortescue a homlokát ráncolta, és Mrs. Budley vett egy nagy levegőt, majd így felelt:

– Ez mostanában sajnos nem alkalmas, Miss James.

Harrietet elszomorította az elutasítás, de már indult is, hogy otthagyja őket. A fák lombja közt beszökött egy napsugár, és megvilágított Harriet köntösén egy takaros stoppolást.

– És szobalányunk sincs – jegyezte meg Lady Fortescue, majd így szölt:

– Álljon csak meg, Miss James! Az ön szépségétől nem vettem észre, hogy milyen állapotban vannak a ruhái.

– Tessék? – kiáltott fel Harriet meglepetten.

– Kérem, hallgassa meg! – csapta össze a kezét Mrs. Budley. – Ez a legjobb, ami történhet: önt is meg fogja hívni közénk.

És Lady Fortescue a régi arisztokratákra jellemző, ellentmondást nem ismerő modorban felvázolta, hogy is működik ez a dolog, amit ő egyszerűen csak Szegény Rokonok Klubjaként emlegetett.

Harriet figyelmesen hallgatta. Ez itt tehát a magafajták csoportja. Egyszerű és nagyszerű az ötlet. Mert mi teszi olyan szörnyűvé ezeknek az elszegényedett embereknek az életét? A görcsös büszkeségük.

– Hadd tartsak én is önökkel! – vette észre magán Harriet, hogy rimánkodik. – Sokat nem tudok felajánlani, de vezethetném a könyvelésüket. Jól értek hozzá.

– Remek – mondta Lady Fortescue. – Van háza, amit el tud adni?

– Nincs, asszonyom. Szobát bérelek, és a bútorokat is hozzá. Amim van, azt könnyen el lehet hozni.

– Akkor most hazamegyünk a Bond Streetre, ön megadja a címét az én Johnomnak, és elmegy vele. Meg kell majd közösen beszélnünk a szolgálaim dolgát is.

A lady a ruhája mellrészéhez emelte a kezét, hogy megnézzze az odatűzött zsebórát, de aztán – mint rendesen – eszébe jutott, hogy azt már zálogba adta.

– Úgy sejtem, uzsonnaidő lehet. Szoktunk uzsonnázni, Miss James, Mrs. Budley ételkészletei ezt lehetővé teszik nekünk. Az én Betty nem szakácsnőnek tanult, de jóízű, egyszerű ételeket készít, s mára scone-t ígért, amihez még vajunk is van. Istenem, már nem is emlékszem, mikor ettem utoljára friss vajat!

Azzal ő meg az ezredes elindultak előre, Harriet pedig egy kicsit olyan érzéssel, mintha megint iskolás volna, beállt mögójük a sorba, Mrs. Budley és Miss Tonks mellé.

– Ez az egész olyan furcsa – súgta oda nekik. – Elfogadható ez? Működik?

– Olyanok vagyunk, mint egy család – mondta Mrs. Budley. – És olyan biztonságot ad! Engem otthagytak a szolgálaim, Miss James, és tudja, milyen kellemetlen az, amikor kíséret nélkül kell közlekedni az utcán. A férfiak folyton molesztálják az embert.

Miss Tonks szomorú képpel hallgatta. Ettől az egy megaláztatástól neki nem kellett tartania.

Ahogy közel értek a Bond Streethez, Harriet arra gondolt, hogy ebbe az utcába soha nem merészkedett volna egyedül. A férfiak ugyanis kizárólagos vadászterületüknek tekintették, mint a St. James Streetet.

Az előcsarnokban, ahová beléptek, Mrs. Budley jóvoltából immár állt egy csinos asztalka.

– Szólok Bettynek, hogy az étkezőben tálaljon uzsonnához, mert megbeszélést kell tartanunk – mondta Lady Fortescue.

Nemsokára már ott is ültek mindannyian, teáztak, és hozzá forró, vajjas scone-t ettek. Harriet nagyon figyelt, hogy ne egyen túl gyorsan.

– Nos – igazította meg hófehér haján a kackiás csipke főkötőt Lady Fortescue –, Betty, John, üljenek le az asztal végén! Ez

magukra is tartozik.

Körülnézett a többiekén.

– Betty és John hűségesen szolgáltak nálam, és most is azt teszik. Már idősek, bár John még mindig nagyon erős.

Úgy beszélt róluk, ahogyan az arisztokraták a szolgálóikról: mintha azok vakok volnának és süketek.

– Ez egy nagy ház, és immár öten lakunk benne. Nagyon jó, hogy Mrs. Budley nagylelkűen felajánlotta a bútorait, mert most lesz önnek is ágya és ágyneműje, Miss James. De a szolgálóimtól nem várható el, hogy idős napjaikra ennyi embert kelljen kiszolgálniuk. Sajnálom, de ki kell mondanom: mindannyiuknak be kell segíteniük. Van néhány javaslatom. Mindenki a saját szobáját tartsa tisztán és rendben, és mindenki hozza le a saját mosdóvizét. Betty beszámolt róla, hogy – ismét csak Mrs. Budley-nak köszönhetően – a nappali be van rendezve és használható. Ma este le tudunk ott telepedni, mert Johnnak sikerült újabb adag fát szereznie, és tüzet rakhatunk – de csak ha hűvös lesz az este. Miss James, említette, hogy ért a könyveléshez. Míg hazafelé tartottunk, az ezredes belement, hogy ön vegye át tőle az elszámolásainkat. Mindent egyenlő arányban kell elosztani. Ha azt látjuk, hogy fogytán vannak a készleteink, inkább ne adjunk el semmit, hanem írunk a rokonaiknak, és kérjük meg őket, hogy lássanak vendégül. Vigyünk magunkkal jó nagy táskát, amiben annyi élelmiszert és szemet hozhatunk haza, amennyit csak lehet. De vigyázzunk, nehogy rajtakapjanak! Nekem volt nemrég egy nagyon kellemetlen esetem, de most nem akarom elmondani. De kérem, ne gondolják, hogy azt javaslom, feltétlenül menjenek megalázó rokonlátogatásra! Csakis akkor, ha ez elkerülhetetlen.

– Úgy van, helyes! – kiáltotta Miss Tonks lelkesen, mert a nővérére gondolt, de aztán elvörösödött, amikor észrevette, hogy mindenki figyelmét magára vonta.

– Nekem is van egy javaslatom – mondta Harriet.

– Parancsoljon – mondta az ezredes. – Halljuk!

– Én jól főzök. A szüleim francia szakácsot tartottak, míg éltek, és a szakács megtanított engem is mindenre, mert megkértem rá. Finom ételeket tudok készíteni szinte semmiből, és ha Betty nem bánja a jelenléteimet a konyhában, ezt a feladatot vállalni tudom a bevásárlással együtt. Ismerem a legjobb piacokat.

– De kedves Miss James – szólalt meg Lady Fortescue neheztelő dolyffel –, nem kell ennyire megalázkodnia.

– Ez sokkal kevésbé megalázó munka, mint a mosdóvíz lehordása – jegyezte meg Harriet.

– Nem is hangzik rosszul – mondta felkacagva Mrs. Budley. – Miss Tonks és én is besegíthetünk.

– Hát jó – ment bele Lady Fortescue. – Betty nem fog tiltakozni.

Harriet odapillantott Bettyre, de a kifogástalan képzésű szolgáló arcán a világon semmi nem látszott.

– Megteáztunk – mondta Lady Fortescue. – Most Miss James menjen el Johnnal, és hozzák el a holmiját!

A szegény rokonok így alakították ki közös, számukra idillinek tűnő életüket. Mrs. Budley a bútorai mellett a zongoráját is elhozta, és esténként zongorázott nekik, Miss Tonks, a vénlány pedig énekelt: meglepően szép hangja volt. Harriet tepsiben sült csirkeraguval lepte meg őket, majd mindenki megdöbbent, amikor elárulta, hogy nyúlból készült. Nem fáztak, és jóllakottak voltak. Csak Harriet tudta, aki gondosan vezette a könyvelésüket, hogy ez így nem fog sokáig menni.

Ha elképzelték is maguknak valakit, aki a segítségükre siethet, az biztosan valami gáncs nélküli kóbor lovag lett volna, külsejében leginkább a jóképű Rowcester grófjához hasonló. Különösen Harriet fejében élhetett valami ilyesmi, mert azt vette észre magán, hogy elég sűrűn álmodik a grófról.

De az biztos, hogy a megmentő szerepében egyiküknek sem juthatott eszébe a kifejezetten csúf Sir Philip Sommerville.

Sir Philip öreg volt, bűdös, és ízületi gyulladástól szenvedett. De voltak kapcsolatai. Nem várta meg, míg gazdag rokonai kegyeskedtek őt meghívni, egyszerűen rájuk tört. Lady Fortescue-val ellentétben ő profi tolvaj volt, és nemcsak értékes kisebb tárgyakat lopott, hanem mellé egyéb, praktikus dolgokat is: sajtot, sonkát, kenyeret. E célból mindig hordott magával egy nagyobb, üres bőröndöt is, és azt töltötte meg mindazzal, amit az éppen soros vidéki kastély konyhájából elemelt.

A tolvajláshoz azonban elengedhetetlen volt a gyorsaság, és hogy fürgén mozogjon. Ő pedig már hajlott volt, s valamikor szép keze elformátlanodott a gyulladástól. Ritkás haj lógott rózsaszínű fejbőréről, az arca pedig legjobban egy öreg teknős fejét idézte.

Egy ideje ráadásul leszokott a mosakodásról és a mosásról is. Sandhurst ezredes és Lady Fortescue pedig szélirányból kapták a szagát a parkban, s ez elég is volt. Szó nélkül elmentek mellette.

De Sir Philipnek feltűnt, hogy milyen alaposan megnézték, és az is, amikor tagadóan intettek egymásnak, és ez felpiszkálta az érdeklődését. Utánuk futott, és magyarázatot kért, hogy miért bámulták meg.

Lady Fortescue illatosított zsebkendőt emelt az orrához, és ridegen válaszolta e mögül, hogy amennyiben Sir Philip megmosakszik, akkor tiszteletét teheti nála, a Bond Street-i otthonában másnap délután kettőkor.

Sir Philip mélyen megsértődve elvonult. Ám a felpiszkált érdeklődés nem hagyta nyugodni. Mert mi van akkor, ha ez a Lady Fortescue, ahogy magát bemutatta, valami emberbarát? Sir Philipnek talán még pénz is jöhet innen.

Úgyhogy eladta azt a kis ezüstszelencét, amit egy unokahúgától lopott. Csinos kis darab volt: a 18. század elején használtak ilyeneket, bolhatartónak. Amikor ugyanis valaki megfogott a ruháján egy bolhát, azt illett elrakni. Nem volt szabad megbotránkoztatni a társaságot azzal, hogy az ember mindenki szeme láttára agyonnyomja vagy ledobja a földre, ahonnan bármikor felugorhatott valaki másra. Sir Philip egy ideje már tartalékolta a szelencét. Egy hentesbolt fölötti szobában lakott a Shepherd Marketen. Most elment a Jermyn Street-i török fürdőbe, ahonnan végül rózsaszínűen és illatosan lépett ki. Érezte ő is, hogy a ruhái bűzlenek, úgyhogy a maradék pénzen vett magának tiszta felsőruhát és alsóneműt is, és porcelán fogsorát is kiváltotta a zálogházból. Ezt tette be most a második vonalbéli fogsor helyett, amely fából készült.

S mielőtt a Bond Streetre indult, benézett még egy illatszerboltba is, ahol többfajta parfümöt is kipróbált, majd a fejét csóválva kijelentette, hogy egyik sem az, amire gondolt. A Bond Streeten maga Lady Fortescue nyitott ajtót neki, aki majdnem elájult, amikor megcsapta a sűrű illatfelhő.

Sir Philipet bevitte a társaság elé, kikérdezték, majd azt mondták neki, hogy odakint várja meg a döntésüket. Lady Fortescue határozott véleménye az volt, hogy ez egy lehetetlen alak. De Sandhurst ezredes, akinek a rendszeres étkezés és a fűtött szobák visszaadták a lelkierejét, már kezdte megelégedni, hogy a lady mindig olyan fölényesen beszél, s ezért most azt mondta, hogy neki nincs Sir Philip ellen semmi kifogása. A többiek is úgy gondolták, hogy a lady sokszor dönt önkényesen, így hát ők is az ezredes mellé álltak.

Sir Philip tehát beköltözött.

És ekkor mindannyian boldogan élhettek volna. Hiszen megvolt mindenük, amire vágytak, ennivaló is és társaság is. Amikor azonban Harriet ismertette előttük a könyvelést, és elmondta, hogy hamarosan valami pénzforrást kell keresniük, a társaságon belül húzódo repedések mutatkozni kezdtek.

– Kár, hogy a jelen lévő hölgyek egyike sem szokta a munkát – jegyezte meg gúnyosan Sir Philip. – Itt van például Miss Tonks: az égvilágon semmi haszna nincs.

Miss Tonks erre zokogni kezdett, mire Harriet ridegen közölte Sir Philippel, hogy ha valakit, akkor őt lehet a társaság leghaszontalanabb tagjának mondani, mert soha semmiben nem segít. Az ezredes gunyorosan közbeszólt, mondván, hogy nincs kétsége afelől, hogy Lady Fortescue majd mindenkinek ki fogja osztani, mit csináljon, mert úgymint mindig ez történik, mire a lady megkérdezte, hogy szeretne-e visszatérni inkább a régi életéhez. Erre az ezredes sértődötten úgy válaszolt, hogy az nem is volna rossz, mivel elege van a nőuralomból. Végül mindenki keserű hallgatásba burkolózott.

A csöndet Harriet törte meg.

– Az a fő baj, hogy nem tudunk mit kezdeni az időnkkel – jelentette ki határozottan. – Ha a felsőbb osztály rendes tagjai volnánk, akkor látogatásokra mennénk egymáshoz, vendégségekbe, táncolni és hasonló alkalmakra. Ha meg szolgálk lennénk, nem volna időnk veszekedni, nézzék csak meg az utca végén álló Limmer's Hotel

alkalmazottait! A Limmer's mindig tele van, mert Londonban egyszerűen nincs elég szálloda.

Sir Philip körülnézett, és hirtelen így szólt:

– Lehetne ebből a házból is szálloda. Tengernyi hely van benne. Egy vagyont lehetne keresni vele.

– Aha, persze! – kiáltott fel Miss Tonks, rá nem jellemző szarkazmussal. – És honnan vennénk a pénzt az átalakításokhoz? Meg a szakács bérére? Minden jó szállodában mesterszakács dolgozik.

– Ami azt illeti, a szakácskodást én megoldanám – mondta megfontoltan Harriet.

– Komolyan gondolja, hogy alacsonyodjunk le a szállodássáig? Hogy *mi* legyünk a szálloda személyzete? – vont a kérdőre Sir Philipet Lady Fortescue.

– Az első szezon után már lenne pénzünk szolgákat fogadni – mondta Sir Philip. – De talán nem érti: csak a kezdőtőkét kell összeszednünk, amivel elindítjuk a vállalkozást, és pillanatokkal utána már az összes felháborodott rokonunk itt fog lármázni, hogy ebből a szégyenletes helyzetből kivásároljanak minket!

Az ezredesnek a gazdag unokatestvére jutott az eszébe. És a többi rokonhoz tett látogatása: mindig úgy hívták meg, hogy más vendégük épp ne legyen, a szolgák pökhendien viselkedtek vele, a háziak meg lekezelően...

– Én támogatom a tervet – mondta. – De honnan szerezzük meg a pénzt? Ha volna tőkénk, most nem is volna miről vitatkozni.

Sir Philip előrehajolt, és magas gallérjából hegyesen állt ki viszonylag kicsi feje:

– Nem várunk meghívásra. Én soha nem is vártam. Látogasd meg a leggazdagabbat, és olyan hosszú ideig maradj, hogy el tudj lopni tőle valami értékeset!

Ezt általános felzúdulás fogadta. Majd Lady Fortescue remegő hangon előadta nekik gyertyatartólopása történetét és az azt követő megaláztatást. Aha, Rowcester grófja, nyugtázta Harriet, és a férfi jóképű arca és szürke szeme lebegett előtte. Vajon van-e felesége?

Sir Philip vizenyős szeme azonban felcsillant.

– Nem jól fogott hozzá! – közölte Lady Fortescue-val. – Többet ért volna egy aprócska aranytárgy, amit csak akkor kezdtek volna

keresni, amikor ön már messze jár. Ön amatőr. Hagyja ezt egy profira!

– Rendben – felelte jegesen Lady Fortescue. – Öné a terep. Mutassa meg, hogy kell ezt csinálni, és bizonyítsa be, hogy nem a levegőbe beszél!

– Én nem beszélek a levegőbe... Szerezni fogok valamit, amivel beindíthatjuk az üzletet. Mit szólnának egy üveg burgundihoz, a bűcsúvacsorámon?

Sir Philip csak azt nem árulta el nekik, hogy hová akar menni. Mint Lady Fortescue, ő is rokona volt Rowcester grófjának, csak nagyon távoli. Annyira távoli, hogy még soha nem hívták meg a gróf kastélyába. Most úgy döntött: ideje megcsapolni az ottani forrást is. Másrészt pedig a csúnya külsejű és pikírt természetű Sir Philip igazából megkedvelte Lady Fortescue-t, és nemcsak a közösségen szeretett volna lendíteni, de bosszút is akart állni a grófon a lady megszégyenítéséért.

Rowcester grófját tényleg jóképű férfinak tartották, de talán inkább a címe és a vagyona miatt. Állandóan valami fagyos gőg lengte őt körül, ami kellemes külsejét jórészt megfosztotta a bájtól és a vonzerőtől.

És akkor volt éppen a legfagyosabb kedvében, amikor a komornyik bejelentette neki, hogy megérkezett a nagybátyja, Sir Philip Sommerville.

A hórihorgas termetű gróf lenézett a hajlott hátú, porcelán fogsorú kis emberre, és kíméletlenül megjegyezte:

– Sosem hallottam önről.

– Nem is számítottam rá – felelt derűsen Sir Philip. – Tudja, eléggé távoli rokon vagyok, hogy úgy mondjam.

A gróf tekintetéből kiolvasható volt, hogy szerinte Sir Philip sajnos nem elég távoli. Előhozatta a családfát, és azon bizony ott volt Sir Philip Sommerville, bár csak egy igen szélső kis ágacsokán.

– Sokáig akar maradni? – kérdezte továbbra is jeges, kíméletlen hangon a gróf.

– Csak egy hétig – felelte Sir Philip.

A gróf megkönnyebbült. Már attól tartott, hogy Sir Philip vagy hat hónapig ott lesz a nyakán.

– Mostanában nagyon elfoglalt vagyok – mondta neki –, de ha bármire szüksége van, szóljon a személyzetnek!

– Ön igazán lekötelez – válaszolta Sir Philip finoman meghajolva.

A komornyik fölvezette őt egy fényűzően kialakított vendégszobába.

– A házvezetőnő, Mrs. Herriot azonnal idejön, uram – mondta a komornyik. – Hogyha bármi óhaja volna, csak csengetnie kell. Ha szeretne fürdőt venni, őméltósága nemrég építtetett a házba egy fürdőszobát.

Sir Philip a homlokát ráncolta, mert szerinte a komornyik ezzel arra célzott, hogy kissé érett a szaga – és mi tagadás, nem sokszor mosakodott azóta, hogy csatlakozott a szegény rokonok csapatához.

– Erre rendkívül büszkék vagyunk, uram – folytatta a komornyik. – Biztosan tudjuk, hogy nem sok angliai kastély rendelkezik fürdőszobával.

– Lehet, hogy nemsokára elmegyek megmosakodni – mondta Sir Philip. – Hol is találom?

– Az alagsorban.

– Hogyhogy? A szolgák szobáinál?

– Nem, uram. Ez egy igen régi épület, még a 17. századból való. A szolgák külön épületszárnyban laknak a főépület mellett. Az új fürdőszoba jól megközelíthető: az előcsarnok alatt van.

– Talán majd vacsora előtt – jelentette ki Sir Philip, és arra gondolt, milyen fura pók ez a gróf, hogy lakásra alkalmas részt áldoz föl a házból egy fürdőre, amikor pedig a mosdáshoz a szolgák prímán fel tudják vinni a vizet az emeletre.

Ez az új módi, hogy az ember folyton mosogassa a teljes testét, pedig nem is beteg – ez átkozottul furcsa.

A komornyik távozott, de hamarosan felbukkant a dús keblű házvezetőnő.

– Milyen szép ez a ház! – mondta neki Sir Philip mézesmázosan.

– Igen, valóban – ragyogott fel a házvezetőnő.

– Nagyon örülnék, ha holnap megnézhetném. Volna kedves megmutatni nekem?

– Természetesen, uram, nagyon szívesen.

Egy órával később Sir Philip egy libériás inas vezetésével lement a fürdőbe. A padlósíntbe sülyesztett márvány fürdőkád fogadta. A meleg vizet a kád fejénél lévő bonyolult gépezet szolgáltatta, valamiféle olajkályha, amit az inas gyújtott be. Sir Philip érdeklődéssel figyelte, ahogy a kád megtelik gőzölgő vízzel. Az inas rózsavizet spriccelt bele, elegyítette hideg vízzel, majd a könyökével ellenőrizte a víz hőmérsékletet, akár az anyukák a kisbaba fürdővizével, s végül segített Sir Philipnek levetkőzni.

Sir Philip lement néhány márvány lépcsőfokon, majd lassan belemerült a vízbe. Úgy érezte: ezt a fajta fürdést meg tudná szeretni. A nagy ház a feje fölött némaságba burkolózott. Nem zavarta semmilyen hang, csak az illatos víz locsogását hallotta a kád márványoldalánál. Amikor a víz hűlni kezdett, megrángatta a kád fölött lévő, hosszú madzagot, s ezúttal két inas érkezett vízhatlan kötényben, akik segítettek neki a vízből kikászálódni és felöltözni.

Amikor visszatért a szobájába, brandyt kért, majd elkezdett körülnézni. A kandallópárkányon állt egy értékes, francia gyártású óra, de nem ért annyit, amennyi a hotel kialakításához kellett. Jobb lesz, ha megvárja a holnapi vezetett sétát a házban, és akkor majd meglátja, mit talál.

Aznap este a gróf nem vacsorázott együtt vele, de Sir Philip, aki élvezettel evett végig számos finom fogást, majd első osztályú borral öblítette le őket, ezt egyáltalán nem bánta. Nem a gróf barátságára pályázott, csak néhány értéktárgyára.

Másnap Sir Philip a házvezetőnő nyomába szegődve járt körbe a kastélyban. Hosszasan kérdezősködött a családi portrékról, bár ezek a legkevésbé sem érdekelték. Amikor viszont a kincstárszobába értek, nagyon igyekezett, hogy közömbösnek tűnjön. Mert a családi ereklyéket, kardokat, rendjeleket meg okiratokat őrző üvegezett szekrények között volt egy, melyben egy nyakék csillogott gonoszul a félhomályos szobában. Barbár, nehéz arany ékszer volt rubintokkal, igazgyöngyökkel, gyémántokkal és smaragdokkal, hatalmas drágakövekkel. Sir Philip látszólag közönyösen „közönséges, pogány darabnak” titulálta, és ezzel Mrs. Herriot is egyetértett, aki elmondta, hogy a gróf megboldogult édesapja hozta a nyakéket Keletről.

– Azért azok a kövek nagyon szépek – jegyezte meg fesztelenül Sir Philip. – Nem tart a gróf úr tőle, hogy valaki ellophatja?

– Uramatyám! – emelte égnek kövér karját Mrs. Herriot. – Hát ki merészelne lopni egy gróftól?

– Volna még egy különös kérésem – mondta Sir Philip, aki csak nagy erőfeszítéssel bírta a szemét levenni a csillogó drágakövekről. – Szeretném még megnézni a konyhát, ha ezzel nem alkalmatlankodnék önöknek.

Mrs. Herriot el volt ragadtatva. Sir Philip egy teljes órát töltött azzal, hogy mindent tüzetesen megvizsgált és mindenre rákérdezett. A házvezetőnőnek persze sejtelve sem volt arról, hogy eközben Sir Philip pontosan felmérte a bőségesen felszerelt éléskamra tartalmát.

Sir Philip aznap sem találkozott a gróffal, és most sem hiányolta.

Éber szundikálásából hajnali kettő körül ébredt. Kiosont szobájából, és nesztelenül felment a keleti szárny padlására.

– Oda nincs miért fölmenni – mondotta volt erről a helyről Mrs. Herriot. – A szolgák a nyugati szárny padlásán alszanak, és itt, a keleti szárnyban csak a régi bútorokat tároljuk.

Sir Philip vékony fémdarabot vett ki a zsebéből, hátha valamelyik ajtó zárva van. De az első kilincs könnyen engedett, ahogy benyitott. Hálóköntöse egyik zsebéből előhúzta a gyertyát, a másikkól a lapos gyertyatartót meg a tűzszerszámot, és hamarosan égő gyertyával kezdte vizsgálni, mit is rejt a padlás.

Egész sor Jakab korabeli, hatalmas, faragott bútor állt ott, valamint nagy halomban a divatjamúlt ruhadarabok, asztali szervizek megmaradt darabjai és mindenféle haszontalan limlom.

Sir Philip továbbment a következő padlásszobába. Itt találta meg, amiben reménykedett: többládányi drága, női csecsebecsét. Innen magához vett három szépségtapasztartó szelencét ezüsből, négy legyezőt, melyeknek faragott elefántcsontból volt a fogantyúja, több aranykupakos illatszeres üvegcsét, egy törött sétapálca aranygombját, egy kis órát, mely nem működött, viszont tömör aranyból volt a háza és egy hosszú sétapálca ezüsfogantyúját.

Talált egy kis zsákot selyemfonalakkal, azt kiürítette, és belerakta kincseit. Utána nesztelenül visszalopódzott a szobájába.

A személyzet Sir Philipről egyöntetűen úgy vélekedett, hogy igen kedves idős úriember, s hogy milyen kár, hogy a gróf nem mutat több

udvariasságot és tiszteletet iránta. Amikor tehát Sir Philip félénken megpendítette, hogy vajon volna-e mód rá, hogy kölcsönkérjen valami kocsit, amivel elmehet a közeli városba megnézni a nevezetességeket, nagyon hamar elrendeztek neki mindent, különösen úgy, hogy a tapintatos idős úr bejelentette: ő maga fog ülni a bakon, és igazán elég neki egy könnyű kétkerekű vagy bármilyen más kis kocsi is.

A legközelebbi városka, Ledcham csupán hat mérföldnyire volt.

Sir Philip tehát egy fényes szőrű póni által húzott kis kétkerekűvel indult útnak, s vitte magával a megszerzett zsákmányt.

Ledchambe érve a pónit egy fogadó istállójában hagyta a központban, majd bevette magát a mellékutcákba, ahol csalhatatlan szimatának köszönhetően megtalálta a megfelelő fajta ékszerészt. Jó sokáig alkudozott vele, majd hirtelen azt mondta neki: elfogadja a kisebb összeget, ha holnap az ékszerész átvesz tőle még mást is. A mohó ékszerész belement. Sir Philip ezután rajztömböt vásárolt magának, ceruzákat és festékeket, és visszakocsizott a gróf házába. Elégedett volt magával.

A gróf átvágott az előcsarnokon, amikor belebotlott az öregúrba, aki épp vázlatot készített a teremről.

– Nahát, milyen remek rajz ez, uram! – mondta meglepetten a gróf. – Ön valóságos művész!

– Önnek csodálatos a háza. Gondoltam, készítek róla pár vázlatot – mondta Sir Philip, és folytatta a munkát.

És estig, amikor is kellemesen megvacsorált a gróf társaságában, s közben semmiféle lelkipurdalást nem érzett, elkészített egy minden részletre kiterjedő rajzot a nyakékról is.

A hét további részében Sir Philip éjszakánként újabb zsákmányra tett szert, amit nappal eladott, úgyhogy a hét végén már módjában állt csinos borralalóval jutalmazni a komornyikot és a házvezetőnőt. Amikor később észrevették, hogy milyen sok minden tűnt el az éléskamrából, értelemszerűen nem őt, hanem egy szobalányt gyanúsítottak a lopással, aki az előző héten lépett ki a gróf szolgálatából.

Sir Philip egy hete egy bérelt gebén érkezett a grófhoz Ledchamből, most a gróf utazóhintóján jött haza, s vele a nagy bőröndje tele minden földi jóval, amit utolsó éjszaka emelt el az éléskamrából.

Az öregúr eleve elhatározta: nem avatja be a többieket a tervébe, sem abba, hogy kinél járt. Biztosra vette, hogy Lady Fortescue, ha meghallja, hogy Sir Philip pont az ő unokaöccsét akarja kirabolni, elfehéredne, és rögtön arra gondolna, hogy mivel ott őt lefülelték, Sir Philipet is nyakon fogják csípni.

Ezért csak annyit árult el, hogy valami nagyon értékeset akar egy rokonától elhozni; hogy a tárgyat lerajzolta, és van rá elég pénze, hogy másolatot készíttessen róla. Csak annyit kell tennie, hogy a valódi helyére becsempéssze a másolatot, és valószínűleg soha senki rá nem jön a cserére. Sir Philipet az sem érdekelte, ha mégis rájönnek, de erről a többieknek nem beszélt. Mert úgy számított: mire a gróf rájön a cserére, már egy csomó másik vendég is megfordul a kastélyban.

A többiek nem is csodálkoztak azon, hogy Sir Philip ismer olyan gyanús alakot, aki elkészíti a másolatot. Mert a 18. században, Sir Philip fiatalsága idején az úri társaság kevésbé előkelő tagjai (de páran a nagyon előkelők közül is) nemcsak a szalonokba voltak bejáratosak, de London sötét bugyraiba is. Sir Philip fölkereste ezt a bizonyos kézművest, kifizette a munkadíját, majd amikor a nyakék másolata elkészült, indult is a gróf házához, mégpedig úgy, hogy éjjel érkezzen oda.

Egy erkélyajtón át ment be, amit előzőleg kinézett magának, mert könnyű volt álkulccsal kinyitni. A ház alaprajzát már kívülről tudta, így hát nesztelenül tudott közlekedni a sötétben.

Egy kicsi álkulccsal az üvegezett szekrényt is kinyitotta, elvette a nyakláncot, zsebre tette, majd gondosan a helyére fektette és elrendezte a hamisítványt. Örült, hogy a holdfény besütött az ablakon, és nem kellett megkockáztatnia, hogy gyertyát gyújtson.

Végrehajtotta a tettet.

Csak akkor döbbsen rá hirtelen, hogy egy egész vagyon van a zsebében, amikor már London felé tartott. Ha eladja, akár meg is tarthatná magának... Akkor megint úgy élhetne, ahogy egy igazi úrhoz illik. Megérdemli a jutalmat! Ilyen értékes dolgot még soha nem lopott, és nem is volt még soha ilyen gondosan kitervelt akciója.

De tisztában volt vele, hogy őt általában nem nagyon kedvelik, és arra gondolt, milyen sivár lenne öregkorára teljesen magára maradnia. Így hát egyenesen a Bond Streetre ment, és a nappali ajtaját kinyitva elkurjantotta magát:

– Hívják a kőműveseket! Vállalkozók leszünk!

HARMADIK FEJEZET

*Gőg ne gúnyolja hasznos mívüket,
házas lényük szürke fátumát,
a rang ne légyen tompa és süket,
hallván e zord paraszti krónikát.*

Thomas Grey

Londonban a legkedveltebb szállodák a következők voltak: a Clarendon, a Limmer's, az Ibbetson's, a Fladong's, a Stephen's és a Grillon's. A Clarendont egy francia szakács, Jacquiers vezette, és ez volt az egyetlen hotel, amely eredeti francia konyhát vitt. De egy vacsora belekerült 3-4 fontba, s ha egy üveg bordóit vagy champagne-t is kért az ember, rá kellett szánnia egy guinea-t.

A Limmer's a Bond Streeten állt, s ide jártak esténként a „sportemberek” – azaz a lóversenyek kedvelői. Ahogyan a kor egyik híres naplóiírója, Gronow kapitány fogalmazott: „...tulajdonképpen egy éjféλι ügető volt, ahol mindenki a lósportról beszélt, és ahol bizonyosfajta, nem túl tiszta kezű emberek igyekeztek némi pluszbevétellel helyrebillenteni a napi mérlegüket.” London legpiszkosabb szállodájának hírében állt a Limmer's, sötét és kényelmetlen éttermében mégis egymást érték a gazdag birtokos arisztokrácia tagjai, amikor Londonba jöttek a lósportszezonra. Annyira zsúfolt volt a hotel, hogy sokszor még aranyért sem lehetett benne ágyat kapni – viszont mindig ehetett itt az ember egy tisztességes angol vacsorát, és híres volt a ginpuncs, amit a pincérük után Tom Collinsnak neveztek el.

Az Ibbetson's Hotelt főleg egyházi emberek látogatták és fiatal egyetemisták. Nem volt túlságosan drága. Az Oxford Street-i Fladong's törzsközönsége a tengerészekből került ki: mivel nem volt saját klubjuk, itt gyűltek össze. A Stephen's is a Bond Streeten volt,

mint a Limmer's, de ide katonatisztek és egyéb világfiak jártak. Ha betévedt ide és vacsorázni akart egy idegen, akinek nem voltak meg a kellő társasági kapcsolatai, a szolgák megbámulták, majd közölték vele: nincs szabad asztal. Az étlapon viszont csak főtt hal és pecsenye szerepelt.

Ezekkel kellett tehát fölvennie a versenyt az új szállodának, amely Lady Fortescue házának diszkrét homlokzata mögött készülődött. A szegény rokonoknak az átépítés miatt fel kellett költözniük a padlásszintre, mégis keveset veszekedtek. Miss Tonks eleinte teljesen megrémült attól, hogy micsoda kockázattal jár ez a vállalkozás, meg attól is, hogy a jövőben belőle szállodai alkalmazott lesz, de lassacskán felbátorodott ebben a különös társaságban, melybe került, annyira, hogy egy ízben már „gonosz vén disznónak” nevezte Sir Philipet. Ezt mindenki megéljenezte Sir Philipen kívül, aki úgy meghökkent az eseten, mintha egy kis öleb támadta volna meg. Igaz, Sir Philip és az ő rettenetes porcelán fogsora (rossz szokása volt ez utóbbit bárhol elhagyni a házban) nem sokat tartózkodott otthon.

Az öregúr minden jel szerint elfeledkezett róla, hogy a szállodavállalkozás fő célja az volt, hogy kínosan érintett rokonaikat rávegyék: vásárolják ki őket belőle. Mert az öregurat most már csakis az érdekelte, hogy ez legyen a legjobb szálloda Londonban, és még Lady Fortescue tiltakozását is elsöpörte, amikor azt kifogásolta, hogy az előcsarnokhoz túl sok aranyfestéket használnak.

– Aki belép, ámuljon el! – mondta Sir Philip. – Tükrök és aranyozás és süppedős szőnyeg. Pár réteg nemezt letakarunk majd egy vékony vörös szőnyeggel. A teremtésit, egy csillárért odaadnám a hátsó fogaimat!

– A fogait már korábban odaadta valamiért – jegyezte meg csípősen Lady Fortescue, de Sir Philip már ment is, hogy egy vizittel egy másik rokonára csapjon le.

Ezúttal az unokaöccsét, Mr. Tommy Brickhamptont választotta, ám némi habozás után. Igazából kedvelte Tommyt, bár azt is tudta, hogy Mrs. Tommy retteg az ő látogatásaitól.

Sir Philip szokása szerint bejelentés nélkül érkezett, pont amikor a ház úrnője, Mrs. Tommy estélyt rendezett. Volt már rá példa, hogy

Sir Philip a társaságban nem viselkedett épp mintaszerűen, de most még az unokaöccse is kénytelen volt arra gondolni, hogy Sir Philip talán direkt kellemetlenkedik. Gyalázatosan viselkedett evés közben, és mintha kifejezetten abban lelte volna örömét, hogy sértegesse a vendégeket, különösen a hölgyeket.

Miután négy nap telt el így, állandó kínos helyzetekkel, a kétségbeesett feleség nyomására Tommy félrevonta a nagybátyját, és megmondta neki, hogy távoznia kell.

Nagy megdöbbenésére azonban Sir Philip ekkor sírva fakadt, azaz csak Tommy hitte azt, hogy sír, mert valójában a zsebkendőjébe rejtett hagymával dörzsölte meg előzőleg a szemét.

– Borzasztóan sajnálom – mondta Sir Philip, aki tényleg úgy nézett ki, mint egy végletekig lesújtott, szerencsétlen öregember. – Az én életem magányosan, unalmasan telik. Nem vagyok szokva a társasághoz. De mielőtt elmegyek, kérhetek tőled egy kis ajándékot?

– Amit csak akarsz – felelte Tommy feszengve, és kezdte szegény feleségét szívtelen, kegyetlen perszónának gondolni.

– Tudod, ugye, hogy szoktam járkálni a házban? – kérdezte Sir Philip.

– Ó, igen – felelte érzéssel Tommy.

– Abban a szalonban, a nyugati szárnyban, amit sosem használtok...

– Fogjuk használni – sietett leszögezni Tommy. – Már várjuk a mestereket. A falat egy kicsit meg kell erősíteni.

– Van ott egy csillár, aminek nagyon örülnék. Ha volna egy ilyen szép, csillogó darab, ami bevilágítaná öreg napjaimat, én boldogan halnék meg.

– De hisz az Waterford kristály!

– Hát sejtettem, hogy túl sokat kérek. Mikor is van a vacsora?

– Nézd, bácsikám... – mondta Tommy. – Nem szeretném, ha szívtelennek vagy kíméletlennek tünnék, de most megállapodást ajánlok neked. Odaadom azt a csillárt, ha megígéred, hogy egy évig nem látogatsz el hozzánk.

Sir Philip habozott, hogy sírjon-e megint, de a hagymától már fáj a szeme, ezért így szólt:

– Rendben, fiam. Az utazóhintódat kölcsönadnád, hogy elvihessem Londonba?

– Igen, igen, de ha kérhetlek, gyorsan indulj útnak! Úgy értem, semmi értelme a hosszas búcsúzkodásnak, nem igaz?

Így történt, hogy Sir Philipet és a hatalmas, vászonba bugyolált csillárt feltették az utazóhintóba, amit Mrs. Tommy szikrázó szemmel nézett végig, s közben kis kezét tördelve suttozta a férjének:

– Hogy tehetted...? Ez volt Lord Frame nászajándéka!

Amikor a csillárt felakasztották az előcsarnokban, pazarul mutatott, s ezt még Lady Fortescue is elismerte.

A padlásszinten lévő régi tanulószoba volt most az étkezőjük és a szalonjuk is egyben. Éppen Harriet egyik remek vacsoráját emésztették békésen, amikor Mrs. Budley letette a varrást, amivel foglalatoskodott, és megkérdezte:

– Mi legyen a hotel neve?

– The Palace – mondta rögtön az ezredes.

– Ez túl közönséges – közölte Lady Fortescue. – Fortescue's Hotelnek kell hívni.

– Mit szólnának egy mozaikszóhoz, a nevünk kezdőbetűivel? – kérdezte Miss Tonks.

Harriet már le is írta.

– Az JTBFSS volna, ebből nem tudunk semmilyen szót kihozni.

– Tudom már! – mondta Sir Philip. – A Szegény Rokon!

– Micsoda?

– Gondoljanak csak bele: ettől aztán csődülni fognak ide a rokonaink. De még mást is mondok: ez egy igazi márkanév, ami ráadásul takarékossgot sugall, és csak egy valóban arisztokratikus kuncsaft meri az ilyet neki való helynek nevezni. Az összes többi szálloda olyan, mint a férfiak klubjainak a kiterjesztése. S ha lenne egy olyan szálloda, ahol a hölgyek is lakhatnának a szezon idején, ahol családok szállhatnak meg? Annyit kérhetnénk tőlük, amennyit nem szégyellünk, mert még így is megspórolnák egy ház bérleti díját, a szolgák bérét és az élelem nagy részét.

– Meghökkenítő ötlet – mondta az ezredes. – De igaza lehet.

Megerősítésért lenézett vadonatúj, csillogó lovaglócsizmájára.

Harriet javasolta, hogy mielőtt a kőművesek munkához látnak, mindannyian vegyenek maguknak egyvalamit, amire nagyon

vágnak. Ő maga egy finom kis legyezőt vásárolt, egy kis haszontalanságot, hogy emlékeztesse múltbeli szép, elegáns napjaira. Lady Fortescue egy aranyozott zsebórát vett, mert a régit, amit zálogba adott, a zálogos már rég eladta. Miss Tonks csipkegallért vásárolt magának, Mrs. Budley egy főkötőt, Sir Philip pedig egy üveg illatszert.

– Nekem tetszik a név – mondta Miss Tonks.

– Ha már a vénlány is áldását adja rá, akkor igazán nincs mitől tartanunk – gúnyolódott Sir Philip.

– Szerintem magánál utálatosabb élőlényel még soha nem találkoztam! – vágta oda szenvedélyesen Miss Tonks.

Harriet meglepődve, de szeretettel nézett Miss Tonksra. Ez már nem az a csontsovány, tétova, holtsápadt nő, aki volt. Miss Tonks színesedő arccal egyre inkább kibontakozott.

– Ne veszekedjünk! – kérlelte őket Mrs. Budley. – Azt nem tudom elviselni.

Mrs. Budley épp nemrég azzal lepte meg őket, hogy eladta a ruhatára szép, divatos darabjait, és csak az egyszerű, jól használható ruhákat tartotta meg.

– Persze, kedvesem – mondta az ezredes lovagiasan. – Önt biztosan nem akarná senki sem fölzaklatni.

– Nem bizony – mondta Lady Fortescue, de hirtelen, rá egyáltalán nem jellemző módon, elfogta a féltékenység, amikor látta, az ezredes hogy mosolyog a fiatal özvegyasszonyra.

– Akkor megegyeztünk: A Szegény Rokon, ez lesz a név! – mondta Sir Philip.

* * *

A következő év januárjára a hotel cégtáblája felkerült az épületre, jó magasra. Az újsághirdetések így írták le az új helyet: „diszkrét szálloda a londoni szezonra érkező családok számára”.

Az emberek kisebb csoportokat alkottak az utcán, és bámészan néztek be a pazar előcsarnokba, a szikrázó csillárra. A vidéki kúriákban pedig Anglia-szerte téma volt az új szálloda.

– Jaj, istenem – mondta Mr. Tommy. – Hosszú cikk van a *Morning Post*ban erről az új hotelről, A Szegény Rokonról.

- Milyen furcsa név ez! – jegyezte meg a felesége.
- Ha még csak ez volna a baj... A tulajdonosok hatan vannak.
- Kik a tulajok? Biztosan valami franciák.
- Fel vannak sorolva név szerint: Lady Fortescue, Sandhurst ezredes, Miss Letitia Tonks, Miss Harriet James, Mrs. Eliza Budley és... Sir Philip Sommerville.
- A vén gazember! – fakadt ki keserűen a felesége. – Direkt csinálta, hogy kellemetlenkedjen! A szegény rokon, még mit nem...
- Ezt nem hagyhatom – mondta Tom szerencsétlenül. – Gondold el, micsoda szégyen ez a családra! Legjobb lesz, ha odamegyek, és megnézem, nem tudjuk-e kivásárolni.
- Felesége gyönyörű szeme jeges pillantással reagált erre:
- Ellenkezőleg – mondta nyugodtan. – Épp hogy mostantól meglesz az indokunk, miért nem fogunk soha többé törődni a vén bitanggal.

Honorina, vagyis Mrs. Blessop úgy nézett az újságra, mint aki nem hisz a szemének. Ez a Letitia Tonks, akiről írnak, ez nem lehet az ő testvére! Letitiának nagyon kevés pénze van, és az nem lehetett elég, hogy betársuljon egy szállodába. De azért talán érdemes volna fölkeresni majd, amikor Honorina fölmegy Londonba a szezonra. S ha netán kiderül, hogy mégis Letitia az, hát ő a hajánál fogva fogja kirángatni ebből.

Rowcester grófja többször is elolvasta az újságcikket. Az őt nem érdekelte, hogy Sir Philip mit csinál. Az öregúr neki nem számított. Hanem Lady Fortescue... Az idős hölgynek nyilván elment az esze. És ott az a másik név: Harriet James! De hát ez nem lehet az ő Harrietje, az a gyönyörű fiatal nő, aki korábban úgy felizgatta! Mindenesetre kötelessége volt megóvni a család becsületét, és leállítani Lady Fortescue-t, aki nyilván időskori szenilitása miatt ment bele ebbe a butaságba.

A yorkshire-i pusztaság közepén, egy hatalmas, rideg házban Lady Bunbary, aki két csúnya lány büszke édesanyja volt, nagy

figyelemmel olvasta végig az újságcikket. Ő már kibérelt egy házat Londonban a szezonra, drága pénzért. Ez a szálloda sem keveset kért. Másrészt viszont ha itt szállnak meg, nem kell magukkal vinniük Londonba a személyzetet, nem is beszélve a londoni ház költségeiről. Elmondta a férjének, hogy mire gondol, aki (mint mindig) csak ennyit szólt:

– Tégy, ahogy jónak látod, kedvesem!

Úgyhogy Lady Bunbary leült az íróasztalkájához, és lemondta a londoni házat, majd egy újabb levelet írt A Szegény Rokonnak, melyben szobákat foglalt a maga, a férje, a két lány, a szobalány és a férje inasa számára a szezonra. Ők lettek a hotel első vendégei.

Azután érkezett a többi foglalás, és a szezon első napjáig a szálloda meg is telt. És nemcsak a szobák teltek meg, az úri közönség az étterem asztalaiért is vetélkedett, mert az ételt az egekbe dicsérték, ráadásul ha valaki ott vacsorázott, annak megvolt az a pikantériája is, hogy az idős Lady Fortescue és Sandhurst ezredes szolgált fel neki.

A Limmer's Hotel nevezetes Tom Collins koktéljával szemben, melyet egy ottani, ügyes pincér talált ki, Sir Philip előállt a maga kreálta Sommerville Blasttal: ebben rum volt, arak, gin, méz, fűszerek és szóda víz.

Harriet fogadott segédszemélyzetet, de Sir Philip gondosan ügyelt, hogy ők hatan mindig valami szolgálai munkát végezzenek a vendégek szeme láttára. Éppen ez emelte a szálloda nimbuszát, de miután jól ment a székér, a szegény rokonok csakhamar azon vették észre magukat, hogy a munka egyre nagyobb részét csinálják meg előlük az egyre szaporodó új alkalmazottak... csak Harriet volt ez alól kivétel.

Harriet valóságos csodákat művelt a konyhában, hogy a főzés költségeit alacsonyan tartsa, mert tudta jól, hogy a szezon végére muszáj nagy nyereséget felmutatniuk. De büszke volt a szállodára és benne a saját szerepére. Csak Sir Philip mesterkedéseit utálta, aki folyamatosan átverte a vendégeket.

Lady Bunbary például a szállodába érkezvén leült a szobájában egy szép, aranyozott székre, és az rögtön összetört alatta. Sir Philip jött, megnyugtatta a hölgyet, majd teljes természetességgel hozzácsapta egy új szék árát a lady számlájához – pedig pont ő

fűrészelte be a széklábakat abból a célból, hogy ilyen balesetek történjenek. Derűsen összeszedte a szék darabjait, és elvitte összeragasztani, majd betette egy másik szobába egy újabb, jövendelő baleset reményében. Letörte a vizeskancsókról is a fület, majd tessék-lássék visszarakasztotta, hogy amikor megint elválnak a kancsó falától, ezt is fel lehessen számolni a vendégeknek, így aztán a különféle törött tárgyak folyamatosan vándoroltak egyik szobából a másikba.

Harriet mindig a fazekai fölött serénykedett, s csak néha-néha ment ki az alagsorból levegőzni. Ilyenkor vágyakozva nézte a hotel fiatal kisasszony vendégeit, amint valamilyen társasági eseményre indultak, vidáman, fesztelenül csacsogtak és illatfelhőkkel árasztották el a Bond Streetet.

Néha elgondolkodott: vajon tényleg jóra fordult a sorsa? Vagy éppen hogy állandó robotolásra ítélte magát?

Egy este, amikor éppen rövid pihenőjét töltötte az alagsori lépcső tetején, A Szegény Rokon előtt pompás, címeres hintó állt meg négy fehér lóval. A bakon libériás kocsis, a hintó mellett lovas kísérek, hátulról pedig két inas ugrott le, akik leengedték a lépcsőt. Különös, de ez a hintó egészen olyan volt, mint az, amelyen Sir Philip annak idején hazatért első, rokonfosztogató útjáról, igaz, arról makacsul hallgatott, hogy pontosan kinél járt akkor.

Magas férfi szállt ki a hintóból és nézett fel a hotel homlokzatára. Harriet hátrahőkölt: Rowcester grófja volt az. Komorabbnak és szigorúbbnak tűnt, mint ahogy Harriet emlékezett rá.

Azonnal lerohant az alagsorba, aztán föl az előcsarnokban lévő kis irodába. Itt találta Lady Fortescue-t, Sir Philipet és Sandhurst ezredest, akik derűsen nézegették a könyvelést.

– Megjött Rowcester grófja! – mondta elfúló hangon Harriet.

– Jaj nekünk! – mondta Lady Fortescue. – Kezdődnek a bajok...

– Én örülnék, borzasztóan örülnék, ha rólam nem tennének neki említést – hadarta Harriet. – Tudom, hogy az én nevemet is közölték a lapok, de mondhatnák azt, hogy az a Harriet James csak egy csendestárs, és... és... egy igen idős hölgy. Ugyanis Rowcester grófját én ismertem régen, és nem szeretném, ha megtudná, hogy most szakácsnő vagyok.

Lady Fortescue kihúzta magát:

– Egy csöppet se féljen! A gróf rám annyira dühös lesz, hogy eszébe sem jut majd másról kérdezősködni. Hát ön, Sir Philip, mit néz ilyen sunyin? Nem az ön rokona jön. Kérem a karját, ezredes. Nézzünk szembe együtt az ellenséggel!

Lady Fortescue úgy kapaszkodott most az ezredesbe, hogy az el is feledkezett róla, milyen sokszor titulálta a ladyt nőietlen, parancsolgató vén banyának. Most, hogy kimentek együtt az előcsarnokba a gróffal találkozni, csak azt érezte, hogy meg kell őt védenie.

– Asszonyom... – mondta hidegen a gróf, s amikor levette a kalapját, előbukkant sűrű, aranyszőke haja. – Volna esetleg itt egy hely, ahol magunkban lehetnénk?

Lady Fortescue bólintott, és így szólt:

– Sandhurst ezredes azonban velem jön. Előtte nincsenek titkaim.

A gróf beleegyezően meghajolt, és Lady Fortescue bevezette az irodába.

Sir Philip felnézett, ahogy beléptek, és életében talán először elpirult.

– Nicsak, nicsak, még egy rokon! – jegyezte meg metsző gúnnyal a gróf. – Sandhurst ezredes, véletlenül nem rokonom ön is?

Lady Fortescue keze kissé megremegett az ezredes karján.

– Nem tudtuk, hogy Sir Philip az ön rokonságához tartozik.

– Én sem tudtam róla – mondta gróf. – Egészen addig, míg egyszer rám nem rontott tavaly.

Lady Fortescue és az ezredes döbbenetn néztek egymásra. Szinte egyszerre jöttek rá, hogy Rowcester gróf lehetett az a titokzatos rokon, akitől Sir Philip valami igen értékes dolgot lopott el. Lady Fortescue lelki szemei előtt már ott lebegett a tömlöc, és elgyengült hangon csak ennyit mondott:

– Le kell ülnöm...

– Most magukra hagyom önöket – mondta Sir Philip vidáman.

Vidám volt, mert kikövetkeztette, hogy a gróf nem vette észre a hamisított nyakéket. Elsietett.

Lady Fortescue egy apró, díszes asztalkához ült, az ezredes pedig mögé állt, s egyik kezét a lady vállára tette. A gróf kettejükkel nézett farkasszemet.

– Ön szégyent hozott a családunkra – jelentette ki.

– Épp ellenkezőleg – mondta Lady Fortescue, ellentámadásba lendülve. – Családunk hírét csak öregbíti, hogy egy sikeres üzlet résztulajdonosa vagyok.

– Micsoda? Hogy szégyenszemre szállodás lett?

– Határozott meggyőződése, hogy nincs ebben semmi szégyenletes – jelentette ki Lady Fortescue.

– Nem fogom fölemlegetni ez előtt az úr előtt az ön sajnálatos viselkedését legutóbbi, nálam tett látogatásakor – mondta fagyosan a gróf. – De ha azt az esetet és most ezt a lépését nézem, meggyőződése, hogy elegendő alapom van arra, hogy önt a legközelebbi bolondokházába zárassam.

Lady Fortescue érezhetően megremegett az ezredes megnyugtató érintése alatt, akinek a keze most erősebben megszorította, amint megszólalt:

– Ugyan már, kegyelmes úr, Lady Fortescue teljes birtokában van szellemi képességeinek, de nem is lehet őt bezáratni, ha a férje tanúsítja, hogy épelméjű.

– A lady férje már húsz éve nem él, Sandhurst ezredes.

– Talán meg kellene magyaráznom jobban, kegyelmes úr. Lady Fortescue és én jegyesek vagyunk.

Lady Fortescue fekete szeme elkerekedett, de nem szólt egy szót sem.

A gróf ettől a fordulattól csak még dühösebb lett. Ez az idős párocska, mindketten elegáns feketébe öltözöttek, valahogy azt az érzést keltette benne, hogy ő nincs az alkalomhoz öltözve.

– Figyelmeztetem! – mondta Lady Fortescue-hoz fordulva. – A kezem sokfelé elér. Mindent meg fogok tenni, hogy becsukassam ezt a helyet.

Sarkon fordult, és távozott.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg magának, ezredes – mondta melegen Lady Fortescue.

Az ezredes fölnevetett:

– Ó, semmiség, szoktam néha megereszteni egy-egy hazugságot, ha arra van szükség.

Lady Fortescue ettől valahogy nagyon rosszkedvű lett.

A gróf eközben az előcsarnokba lépett, és körülnézett. Rideg tekintete Sir Philipre esett, aki lassan hátrált, mintha szeretne

észrevétlenül elmenekülni.

– Á, Sir Philip! – szólt a gróf. – Azt találtam ki, hogy szeretnék itt megszállni.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy minden szobánk foglalt – mondta Sir Philip.

– Mutassa a vendégkönyvet!

Sir Philip odavezette a gróft egy asztalkához, melyen egy nehéz, bőrkötéses könyv feküdt. Kinyitotta a grófnak, s az végigfutotta a neveket.

– Látom, itt vannak Bunbaryék is Yorkshire-ból. Küldesse fel hozzájuk a névjegyem!

Sir Philip csettintett köszvényes ujjával, mire odaugrott egy kisas, akinek Sir Philip megmondta, hogy a kártyát vigye föl Lord Bunbaryhoz.

A gróf türelmesen várt, amíg az inas visszaért az üzenettel, hogy Lord és Lady Bunbary örülnének, ha tiszteletét tenné náluk.

Sir Philip várt néhány percet, majd felosont Bunbaryék lakosztályához, az első emeletre, és az ajtóhoz tapasztotta a fülét.

– Mondjuk egy hirtelen ötletnek – hallotta a gróf hangját –, de arra gondoltam, hogy szeretnék itt megszállni. Mivel nincs szabad szobájuk, ezennel felajánlom önöknek a városi házamat cserébe, és természetesen a személyzet is rendelkezésükre áll.

Erre a Bunbary házaspár ömlengő hálálkodása hallatszott, Sir Philip őszinte sajnálatára, aki gyorsan elosont, hogy megvigye a hírt a többieknek.

A gróf, mihelyt az inásával behurcolkodott, azonnal végigvizsgálta a szalon és a hálószoba tárgyait egy, a szeméhez illesztett monoklival. Észrevette a vázákon, a kancsókon, sőt még az éjjeliedényen is a ragasztott füleket. Észrevette azt is, hogy az egyik szék lába elég furán néz ki. Ifjúsága idején, amikor megtette a maga obligát nagy utazását a világban, egy igen szórakoztató és világlátott tanára kísérte el. Sok szállodában jártak, és útitársa kiokosította őt a szállodások minden ravasz trükkjéről. A gróf most csöngtetett, és közölte a csengetésre válaszoló Sir Philippel, hogy vigye el az

összes sérült tárgyat, amit a gróf inasa a szalon közepén rakott össze.

– Te jó ég! – mondta Sir Philip minden büntudat nélkül. – Micsoda vandál népek ezek a Bunbaryk, az ember nem is hinné! Küldetek nekik ezekről egy számlát.

– Nem küldet nekik semmit, vén tolvaj! – mondta kimérten a gróf. – Ha kikutatnám a maga szobáját, egész biztos, hogy egy csomó tárgyat találnék, ami pont ilyen fufangosan el van rontva, csak hogy több pénzt csikarjon ki a vendégekből.

– Nem is értem, hogy ön miért száll meg itt – mondta Sir Philip panaszos hangon. – Sokkal nagyobb kényelemben lehetne a saját házában.

– Kellő bizonyítékot kell szereznem arra, miszerint Lady Fortescue elmeháborodott.

– És ez önnek örömet okozna? – kérdezte kíváncsian Sir Philip. – Élvezi majd, ha kirángathat egy idős hölgyet a jól vezetett szálloda biztonságából, és bolondokházába csukathatja? Élvezni fogja a riadalmát, a könnyeit?

– Ne legyen szentimentális! – mondta ridegen a gróf. – Ha egy ilyen neveltetésű és származású hölgy, mint Lady Fortescue, képes elmenni dolgozni, akkor az elméjével biztosan baj van. És nem fogom bolondokházába csukadni. Gondoskodom majd róla és a leendő férjéről, mégpedig olyan módon, ami megfelel a társadalmi állásuknak.

Sir Philip homlokán és kopaszodó fejbőrén az őszinte megdöbbenés ráncai jelentek meg, mint a tóba dobott kavics keltette hullámok.

Zavarában felkapott egy éjjeliedényt a padlóról. A füle persze rögtön levált, s az edény maga elgurult a sarokba. De Sir Philip csak állt ott kábán, a grófra bámult, s a kezében váltig szorongatta a bili fülét.

– A leendő *mijéről*? – kérdezte végül.

– Sandhurst ezredestől tudom, hogy össze akarnak házasodni.

– Szóval így? Így, mi? – kérdezgette Sir Philip, aki hirtelen nagyon mérges lett. – Ehhez nekem is lesz pár szavam! Hogy így, a hátam mögött...

– Ne izgassa fel magát, Sir Philip. Maguk már nem mai gyerekek. Százhusz évesek mindannyian... Egyszerűen nevetséges, ha valaki Lady Fortescue korában házasodni készül!

– Mit tudhat maga erről, maga pökhendi nyikhaj? – kiabálta mérgesen Sir Philip.

– Ne felejtse el, hogy kivel beszél, Sir Philip! Nem vagyok hajlandó eltérni a sértegetéseit.

– Akkor, ha ilyen rátarti hülye, menjen szépen máshová! – kiabálta Sir Philip, és vadul kirohant.

Majd visszajött, és az ajtót kinyitva a grófhhoz vágta a kezében maradt bilifület – és kicsörtetett megint.

A gróf a kandallóhoz lépett, és meghúzta a csengőzsinórt. Néhány perc múlva nyílt az ajtó, és Miss Tonks jelent meg.

– Csöngetett, kegyelmes uram?

– Sir Philipet az imént megkértem, hogy távolítsa el – mutatott a szoba közepén a ragasztott holmikra – ezt a hulladékot. Ehelyett azonban kénytelen voltam válogatott sértéseket hallgatni tőle.

– Ő mindenkit sértegetni szokott – mondta Miss Tonks, de egy kissé meglepődve. – Majd én elvitetem ezeket, és hozatok helyettük újakat. És remélem, hogy minden másban számíthatunk az elégedettségére, kegyelmes uram.

A gróf figyelmesen megnézte magának Miss Tonksot. Nyilván vénlány ez az átlagos magasságú, fénytelen barna hajú és fénytelen arcú nő. De csalhatatlanul látszott a jó származás hosszú orrán, vékony kezén és hosszú, sovány lábán, valamint azon, hogy kissé torzítva ejtette a magánhangzókat. Ez utóbbi biztos jele annak, hogy a hölgy egész életében azt hallotta, hogy mondogassa sokat a „papa, paprika” szavakat, azaz hogy soha ne húzza szét túlságosan az ajkát, mindegy, milyen szót mond ki éppen.

– Ön is társtulajdonos ebben a vállalkozásban? – kérdezte a gróf.

– Igen, kegyelmes úr. A nevem Miss Tonks, szolgálatára.

– Csodálkozom a viselkedésén.

Egy évvel ezelőtt egy ilyen megjegyzéstől Miss Tonks megingott volna és elpirul, de azóta már hányszor, de hányszor megmondta a magáét a csibész Sir Philipnek!

– Ha a kegyelmes úr arra gondol, hogy furcsa egy úri hölgyet szolgaként dolgozni látni, én ezt nagyon hízelgő észrevételnek

veszem.

– És miért?

– Miután dolgozni kezdtem, kegyelmes úr, felhagytam azzal, hogy magamra úri hölgyként gondoljak, mert annak az ideje elmúlt.

Látván Miss Tonks szelíd tekintetét, a gróf haragja párologni kezdett. Végtére is, nem ezzel a hölgygel van vitája, csak Lady Fortescue-val.

Elfordult, és róni kezdte a szobát. Milyen jó lába van, gondolta Miss Tonks, és minden bizonnyal természetől ilyen. Nem olyan férfinak látszott, aki párnázná a vádliját. Karcsú volt a dereka és a csípője is keskeny, a válla pedig szélesnek látszott a jól szabott kabátban, és Miss Tonks le merte volna fogadni, hogy válltömést sem használ. Akkoriban még a vénlányok olyan éles szemmel mérték föl egy férfi külsejének előnyös vonásait, akár egy lókupec egy paripa jó pontjait a Tattersallban.

A gróf most hirtelen feléje fordult:

– Miss Tonks, a szálloda tulajdonosai között van egy bizonyos Miss Harriet James is...

– Valóban, kegyelmes úr. Egy kedves idős hölgy – felelte a jól kitanított Miss Tonks.

– Idős?

– Ó, igen. Nagyon-nagyon idős, ágyhoz van kötve. Sőt, süket és vak – tette hozzá Miss Tonks.

– Hogyan lehetséges, hogy egy vak és süket, nagyon idős hölgy mégis képes olyan erő kifejtésre, ami ahhoz szükséges, hogy beszálljon egy szállodaalapításba?

– Ezt a kérdést én is gyakran megfogalmazom – sóhajtott föl Miss Tonks. – De a hölgy figyelemre méltó lelki erővel bír.

Aznap este Sir Philip kivárta a vacsoráztatás végét, majd lecsapott az előcsarnokot átszelő Lady Fortescue-ra, és berángatta az irodába.

– Mit művel?! – szólt rá Lady Fortescue, és elrántotta a karját.

– Mi jut eszébe? El akar jegyezkedni Sandhurst ezredessel, és nekem még csak nem is szól? – kérdezte dühödten Sir Philip.

– Ez az egész csakis azért jött szóba – kezdte nyugodt hangon Lady Fortescue, miközben fehér arcán kétoldalt pír jelent meg –, mert Rowcester gróf bejelentette szándékát, hogy engem bolondnak nyilvánítat, és bolondokházába csukat. Sandhurst ezredes lovagiasan közbelépett, és közölte, hogy el vagyunk jegyezve. Azért mondta, hogy megvédjen, ez minden. De önnek mi köze ehhez?

Sir Philip elnézte Lady Fortescue sovány, szálegyenes, nehéz, fekete selyemből készült ruhába öltözött, elegáns alakját, ezüstösen fehér haját, melyet gondosan befésült a finom csipkéből lévő kis fehér fejfedője alá, szigorú fehér arcát és vörösre festett, vékony száját. Sir Philip porcelán fogsora kattogott, ahogy rémes mosolyra húzta a száját.

– Hogyha a gondolatai a szerelem irányába kalandoznának, rám gondoljon!

És Sir Philip odalépett a ladyhez, megcsókolta az arcát, majd kotkodácsoláshoz hasonló hangokat adva kiszaladt az irodából.

Lady Fortescue az arcához emelte egyik kezét.

– Te jó ég – mondta, aztán meg vihogni kezdett, mint egy bakfis.

NEGYEDIK FEJEZET

Azt mondta: „Teremtőm, én aztán szarrá izzadtam magam!”

Oliver Goldsmith

A másnap reggeli lapok már le is hozták, hogy a híres-neves Rowcester gróf A Szegény Rokonban szállt meg. Sir Philipnek gondja volt a sajtóra. Ő intézte a hirdetést is, amelyben az állt, hogy a szálloda kávészobájában a hölgyeknek „minden illemszabályt figyelembe véve” teát és süteményeket szolgálnak fel. Erre aztán hamarosan szinte egymás sarkát taposták ott a reménykedő mamák és lányaik, hiszen a gróf még nőtlen, nem igaz?

Lent a konyhában Harriet egyik tepszi süteményt készítette a másik után, és azon gondolkodott, hogy vajon fog-e szünni ma a roham egyáltalán, és el tudja-e kezdeni a vacsorához a készülést. Volt egy asszony, aki segített neki, de csak az egyszerűbb dolgokat tudta megcsinálni, volt két mosogatólány, meg egy fiú, aki a fekete mosogatást csinálta, de mindannyian folyamatosan dolgoztak, miközben a konyhai tűzhely erős hője „pecsenyét csinált belőlük”, ahogy Mrs. Bodge, a kiségitő szakácsnő mondta. Lady Fortescue a két szolgáját, Bettyt és Johnt mostanra már félig-meddig nyugdíjba küldte, és csak az volt a dolguk, hogy elvégezzék a könnyű munkákat a padláson lakó szegény rokonok körül.

Harriet végül felüzent, hogy ha valaki még süteményt kér, az menjen el vásárolni magának. Aztán nekiállt vacsorára elkészíteni a specialitását, a „csirkesültet”, ami nyúlból készült.

A gróf az emeleti lakosztályban épp azon fortyogott, hogy rádöbbsen: a jelenléte csak fokozza A Szegény Rokon népszerűségét. Sűrű volt a napja: a Bunbary család aznap rendezkedett be a házában, és ő ott volt, hogy segítsen, aztán régi barátait látogatta meg, majd a Citybe ment tárgyalni az üzleti

tanácsadójával – de úgy érezte, hogy nem pihenhet addig, míg valami súlyos csapást nem mér a szálloda jó hírére. Szentül meg volt róla győződve, hogy a szállodavállalkozásnak feltétlenül romba kell dőlnie ahhoz, hogy Lady Fortescue meglágyult agyába be lehessen juttatni valami értelmes gondolatot.

A Szegény Rokonban nem voltak privát étkezőszobák, úgyhogy a gróf kénytelen volt vacsorakor az étterembe lefáradni. Biccentett néhány társasági ismerősnek, majd leült a számára foglalt asztalnál, mely – mint sajnálattal látta – az étterem kellős közepén állt. Sir Philip eltökélt szándéka volt, hogy a gróf jelenlétéből a lehető legtöbb előnyt fogja kicsikarni.

A leves és a halétel hibátlan volt, s a gróf nem tudott belekötni. De amikor hozzáfogott a „csirkéhez”, és – Harriet gondos filézése dacára – talált benne egy nyúlcsontot, látta, hogy eljött a cselekvés ideje. Felállt, és komoran körülhordozta a tekintetét.

– Ez nyúl – mondta jól hallhatóan.

A csevegés elnémult.

– Bocsánat, uram, mi a gond? – jött oda Sandhurst ezredes.

– Ez az úgynevezett csirke nyúlból készült – mondta hangosan a gróf. – Olcsó és közönséges trükk.

– Francia szakácsunk a legkiválóbbak egyike – mondta halkán az ezredes, hátha sikerül lecsendesítenie a gróft.

– Francia volna? – kérdezte a gróf. – Megnézem én magamnak ezt a szakácsot!

Határozott léptekkel kiment az étteremből, s közben ügyesen átlépte Sir Philip kinyújtott lábát. El akarta gáncsolni a gróft.

– Oda nem szabad... azt nem lehet... – hallotta a gróf Lady Fortescue kétségbeesett hangját.

A gróf ügyet sem vetett rá, és az alagsorba vezető, posztóborítású ajtóhoz lépett. Sir Philip, Lady Fortescue és Sandhurst ezredes szinte egymáshoz bújtak védelemért: öregek voltak már ahhoz, hogy egy ilyen lendületet megakasszanak.

A gróf leért a lépcsőn, és kivágta a konyhaajtót. Mintha falnak ütközött volna, olyan volt a benti hőség.

Mrs. Bodge sikkantott egyet, amint észrevette az ajtó keretében a magas úriembert. Teljes estélyi öltözékben pompázott, s hosszú, fehér kezén gyémántok ragyogtak (sőt a cipőfűzőjén is). A két

mosogatólány ijedten elmenekült egy-egy kupac mosatlan edénnyel a mosogatófülkébe. A mosogatófiú csak bámult leesett állal.

Harriet a tűz fölött lógó főzőedények fölé hajolva állt, amikor a gróf benyitott. Megérezte, hogy valami történt, hogy valaki itt van, akinek nem kéne itt lennie, ezért lassan megfordult, és fölegyenesedett.

Arcán patakokban folyt a verejték, a ruhája pedig a testéhez tapadt. A szeme most nagyon zöld volt és hatalmas. Fehér sapkája félrecsúszott, és fényes, fekete hajából egy hosszú lokni a vállára hullt.

A gróf mégis fölismerte.

– Miss James! – mondta elhaló hangon. – Én a séffel szeretnék beszélni.

– Én vagyok a séf – mondta Harriet, és nagyon igyekezett, hogy magabiztosnak tűnjön.

– Értem... értem. Látom, most sok a dolga. Majd visszajövök vacsora után, ha megengedi – mondta a gróf, aztán mereven meghajolt, és kiment.

Visszatért az étterembe, és újra helyet foglalt. Kínos csönd fogadta. A többi vacsorázó lélegzet-visszafojtva leste.

– Tévedtem – szólalt meg a gróf, és felvette a kést meg a villát. – Kitűnő ez a csirke!

Erre a tiszteletre méltó Mrs. Feathers, aki, mielőtt a gróf visszajött, épp azt állította, hogy ő már észrevette, hogy ez nyúl, mert a nyulat az ő érzékeny gyomra nem veszi be, hirtelen úgy döntött, hogy ez mégiscsak csirke. Ezután mindenki újra csevegni és nevetgélni kezdett. Lady Fortescue egészen elgyöngült a megkönnyebbüléstől.

– Miss James érthette el valahogy – vélte Sir Philip. – Zavarba hozhatta, amitől észre tért.

– Én majd úgy zavarba hozom, hogy azonnal eltávozik a szállodából, csak figyeljenek! – fogadkozott az orra alatt az ezredes.

Harrietnek nem volt túl sok ráérő ideje, hogy a gróf váratlan megjelenésével foglalkozzon, mert éppen azzal volt elfoglalva, hogy előkészítse a nagy adag madártej a pincér számára, aki majd fölviszi és kiporciózza a tálkába, hogy az ezredesnek és Lady Fortescue-nak csak ki kelljen osztania az asztalokhoz. De amikor már mindent felszolgáltak, elmosogatták az edényeket és a helyükre rakták, és a kisszámú személyzet is hazament (mert a szállodában

nem tudtak hol megaludni), Harriet kimerülten a konyhaasztalhoz ült, és ott vette le a sapkáját és törölte meg verejtékes arcát. A tűzhely tüzét éjszakára lefojtották, de reggel majd megint fel kell szítani, hogy fölötte el lehessen készíteni mindazt, ami a reggelihez kell.

Harriet töltött magának az asztalon lévő boroskancsóból. Nem tartott attól, hogy a gróf tényleg visszajön. Nem is miatta jött ide, mert jól látszott, hogy meglepte, amikor őt viszontlatta itt. És azonnal felismerte, ahogyan Harriet is őt. De a gróf bizony *megváltozott*. Most ezen a kőkemény, gőgös arcon nem volt semmi, ami a régi melegséget és gyengédséget idézte volna. Harriet sóvárogva idézte föl a vidámságot a gróf szürke szemében, amit akkor látott, amikor vele táncolt, és nem tudta, mi történhetett az eltelt években, ami a gróftot ilyen rideggé és gőgössé tette.

Harriet már bánta, hogy most találkoztak, mert neki ez egy álmot végéig jelentette, ami tartotta benne a lelket a nélkülözés keserves napjaiban. Olykor-olykor szabadjára engedte a fantáziáját, és elképzelte, hogy egyszer csak összetalálkozik a gróffal a Hyde Parkban, aki akkor fél térdre ereszkedve megkéri a kezét. Csakhogy a híres-nevezetes Rowcester grófnak nem volt arra szüksége, hogy bármilyen nő előtt fél térdre ereszkedjen. Túlságosan sokan akartak hozzámenni. Harriet is értesült róla, hogy még nem házasember, de nem értette, miért nem az.

Föl kéne emelnie elcsigázott tagjait, hogy felmásszon a tanulószobába, ahol várták a többiek. Mégis tovább üldögélt a borát kortyolgatva, és azon gondolkozott, vajon kibír-e még egy ilyen napot. Meg kell mondania Sir Philipnek, hogy az ötórás teát felejtse el, van neki amúgy is elég dolga. Így estére a szolgák már el is mentek, csak az éjszakai személyzet volt bent. De egyik sem lakott itt. Ők meg a tulajdonosok a vendégek előtt vacsoráztak meg. És persze hamarosan lehet, hogy megszólal valamelyik csengő, jelezve, hogy az egyik vendég óhajt még enni valamit így későn este. A csengőzsinórokat úgy szerelték, hogy nemcsak itt lent szólt a csengetés, hanem fönt is, a tanulószobában. De ma talán nyugalom lesz, mert az Almack's Klubban ma tartják az első mulatságot, és a nevezetes termék teli lesznek az úri társaság azon szerencsés tagjaival, akiknek megadatott a kiváltság, hogy belépőt válthattak. Gyakorlatilag a szálloda összes vendége hajnalig ott fog mulatni. Ez

persze azzal járt, hogy sokan délután kettőkor akarnak majd reggelizni, de most is lesznek korán kelők, akik steaket és sört kérnek, vagy rizses halat akarnak enni a parkba való kilovaglás előtt.

Harriet szeme kezdett lecsukódni. Ekkor vágódott ki a konyhaajtó. Harriet felnézett, arra számítva, hogy Miss Tonks lesz az vagy Mrs. Budley, mert ők szoktak lejönni a konyhába, ha ő nem ment föl. A konyhát most csak egyetlen gyertya világította meg, ami Harriet előtt volt az asztalon. De Rowcester gróft is meg lehetett ismerni, mert az ékszerei visszaverték a gyertyafényt.

Harriet nem ijedt meg, és nem is szégyellte magát. Csak borzasztó fáradt volt.

Felállt, pukedlizett, majd visszaült, és ismét töltött magának. Kimért hangon így szólt:

– Remélem, kegyelmes úr nem tévesztette el az ajtót.

A gróf odahúzott magának egy széket, és így felelt:

– Én nem tévesztettem el, Miss James, de ön, úgy látom, el van tévedve. Mi az ördögöt művel itt? Miért végez ilyen alantas munkát?

– Résztulajdonosa és megbecsült séfje vagyok ennek a szállodának – mondta erre Harriet. – Kér bort, kegyelmes úr?

– Ha volna kedves...

Harriet felállt, de karcsú testének minden porcikája rettenetes fáradtságról árulkodott szívszorítón. Tiszta borospoharat hozott, megtöltötte a grófnak, majd visszahuppant a székére.

– Egészségére, Miss James! – mondta a férfi, és megemelte a poharát.

Harriet bólintott.

A gróf csak egy kortyot ivott, és letette az asztalra a poharat.

– Miss James, önnek elárulom, hogy azon vagyok, zárják be ezt a nevetséges szállodát.

– Miért?

– Szükséges-e magyaráznom? Lady Fortescue a nagynéném. Szégyent hozott a családukra. Meggyőződése, hogy ennek oka a szenilitás, különben eszébe nem jutott volna belevágni ilyesmibe, különösen nem ilyen társaságban. Ön, Miss James, természetesen kivétel.

– Nem ismerek olyat, akinek élesebb esze volna, mint Lady Fortescue-nak – mondta erre Harriet továbbra is nyugodt, kimért

hangon. – Azért pedig nem nevezhető bolondnak senki, mert betársult egy virágzó üzleti vállalkozásba.

– Akkor hadd áruljam el önnek bizalmasan, hogy Lady Fortescue-t tolvajláson kaptam. Két gyertyatartót akart tőlem ellopni. No és, ha kérdezhetem, mit csinál itt ön, egy kétségkívül jó származású fiatal hölgy?

Ettől Harrietet elfutotta a méreg, és fehér arca kipirult. Megragadta az asztal szélét, és a gróf arcába nézett.

– Elgondolkozott-e már azon, hogy miért A Szegény Rokon ennek a hotelnek a neve?

– Csakis valami rossz vicc lehet, amit tréfásnak gondoltak.

– Mi, a tulajdonosok mind szegény rokonai vagyunk valakiknek. Ahhoz a lenézett réteghez tartozunk, akik a mások asztaláról leeső könyöradományból élnek. Ha nincs Lady Fortescue, az én sorsom is az volna, hogy életem végéig szegényen, reménytelenül tengődjem. Tudja-e ön, milyen az: éhesnek lenni, és fázni télen, mert nincs pénze szénre? Mit gondol, Lady Fortescue miért lopott öntől? Azt hiszi, mert bolond? Ugyan, dehogy! Éhes volt, kegyelmes úr, már ha ezt az egyszerű tényt képes egyáltalán befogadni abba a gondosan frizurázott fejébe. Éhes! És ez hozta össze a ladyt Sandhurst ezredessel is, aki a Hyde Parkban elájult az éhezéstől. Ők találták ki, hogy ha mi, szegény rokonok összefogunk, együtt jobban élhetünk, mint magunkban. Azt pedig Sir Philip javasolta, hogy nyissunk szállodát.

– És honnan vette Sir Philip a pénzt a ház átalakításához és az új bútorokhoz?

Harriet olyan érdeklődéssel nézte a borospoharát, mintha ilyen izgalmas dolgot még életében nem látott volna. Akár a többiek, Harriet is biztos volt benne, hogy Sir Philip éppen a gróftól lopott el valami nagy értékű tárgyat.

– Örökséghez jutott – hazudta –, és ahelyett, hogy magára költötte volna, úgy döntött, hogy segít mindannyiunknak.

A gróf csendben nézett a lányra. Láta a kimerültség kék karikáit a szeme alatt. A konyha már lehűlt, de ő még élénken emlékezett a korábbi rettenetes hőségre.

– De hát miért nem szóltak? – kérdezte végül. – A rokonaiknak miért nem mondták el, hogy milyen helyzetben vannak?

– Ugyan mi értelme lett volna? – kérdezte gúnyosan Harriet. – Hiszen pontosan tudják, mekkora a járandóságunk, és azt elégségesnek tartják.

– Én nem tudtam róla, hogy Lady Fortescue ilyen kevésből kényszerül megélni – mondta a gróf. – De ön... önt miért kényszerítik erre a munkára? Miért éppen önt? A többiek, láttam, felváltva jönnek elő, és úgy tesznek, mint akik dolgoznak, de a munka java részét a szolgák végzik el.

A lány zöld szeme cinikusan felvillant.

– Jelenleg túl sok pénzt vinne el, ha egy ilyen kaliberű szakácsot kellene fizetnünk. Ugye, az arisztokraták, akik a vendégeink, nem szokták előre kifizetni a számláikat. Nem, az rettentő közönséges volna. Csak az itteni tartózkodásuk végén fizetnek, és akkor is alig lehet őket rávenni, hogy fizessenek egyáltalán. Szinte becsületbeli kötelességüknek tartják, hogy a kereskedőket csak az utolsó pillanatban fizessék ki. Ráadásul egy profi séf nem volna hajlandó olyan olcsó alapanyagokból főzni, mint én. Most, ugye, látványos sikerünk van, ezért a fűszeres, a hentes és a borkereskedő hitelez nekünk, de hamarosan kérni fogják a pénzüket. – Fáradtan megsimította a homlokát. – Jövő ilyenkorra, ha minden jól megy, lesz egy séfünk, belőlem pedig olyan hölgy lesz, akinek nincs túl sok dolga.

– Már ha megéri azt az egy évet – jegyezte meg a gróf. A nyitott tűzhelyre nézett. – Sokan halnak meg évente az ilyen tűzhelyektől. Sir Philip nagylelkűsége igazán kiterjedhetett volna egy zárt tűzhelyre.

Harriet most elnevette magát, és a grófnak a lélegzete is elakadt, ahogy a lány szépsége hirtelen elárasztotta a sötét konyhát.

– Látja, ebben igaza van! – mondta. – Más nők gyémántokról álmodoznak meg rubinokról, én meg egy csukott tűzhelyről!

– De hogyan lett ön ilyen... ilyen...

– Szegény? Mindkét szülőm meghalt. Adósságokat hagytak rám. A szokásos történet. De kegyelmes úr, mit szándékozik most tenni Lady Fortescue-val? Elmondtam önnek, milyen szomorú helyzetbe került, annyira, hogy lopásra adta a fejét, mégis úgy látom, önt ez nem rendíti meg.

– Nem vagyok érzéketlen. De úgy gondolom, jobban tette volna, ha hozzám fordul a gondjaival, mint hogy belevágjon ebbe a hotelvállalkozásba. Kötelességem, hogy kivásároljam őt.

Harrietnek eszébe jutott, hogy Sir Philip pontosan erre számított. De mi lesz a többiekkel, velük?

– Nem hinném, hogy ez könnyű lesz. A lady itt társaságra talált és függetlenségre. Miért ne hagyhatna ön mindent így? Minden családnak megvan a maga csodabogara. Önnek nem kell továbbra is itt megszállnia, sőt megteheti, hogy a nagynénjét meg sem ismeri a továbbiakban. Sokan ma az anyjukat és az apjukat is letagadják az utcán, ha azt látják, hogy nincsenek elég divatosan öltözve. Tavaly egyszer, amikor a parkban időztem, megláttam ott egy bizonyos Mr. Southernt, akit még a társasági életben töltött rövid időből ismertem. Egy csapat dandyvel sétált a White's Klubból. Egy idősebb úr odabiccentett neki, és a barátai megkérdezték: „Ki volt az az öregúr, aki ismerősként köszöntött?” Erre Mr. Southern nyugodtan azt felelte: „Az egyik bérlőm a birtokon. Kedves fickó.” De az öreg mellém ült a padra, miután azok elmentek, és kifakadt, hogy ez a Southern az ő *fia*...

– >Ön azt hiszi, én ilyen vagyok? Nem. De önnek nem volna szabad itt lennie. Önnek bálokon és vendégségekben kellene élveznie az életet.

– Nos, egy nő számára, még egy ilyen korú számára is, mint én, az egyetlen ok, amiért társasági összejövetelekre jár, az az, hogy férjet fogjon magának. De higgye el, a mostani, munkás életmódom jóvoltából egészen elment a kedvem a társasági uraktól.

– Hogyhogy?

– Éppen azelőtt, hogy ön ide jött, betért ide hozzánk egy tipikus Bond Street-i aranyifjú. Úgy lépett az étterembe, hogy a sarkantyúján anyagfoszlányok lógtak, hogy mutassa: épp nőtől jön, de az is lehet, hogy csak a sarkantyúját vágta bele valamelyik szerencsétlen Bond Street-i nő szoknyájába. Az égvilágon mindenben hibát keresett. Szidta a pincért, folyton ugráltatta, hogy éreztesse vele: csak egy szolga, egy nyomorult féreg, akinek emiatt nem is lehetnek finom érzései. A fejében nyilván az él, hogy minél gorombább a pincérrel, az majd annál inkább meg lesz győzve az ő kiválóságáról. Az étteremben pocskondiázta a halat, mondván, hogy

nincs átsütve, a baromfiúsra azt fogta rá, hogy „rágós, mint a maga öreganyja”, a tésztára meg azt, hogy bűdös ír vajjal készült; a sör pocsek volt, a sherry savanyú, a portói dohos. Szóltam a pincérnek, hogy hagyja a vendéget Sir Philipre.

– És ő szót értett vele?

– Ó, igen – felelte Harriet. – Életemben nem hallottam még idős úriembert úgy káromkodni.

– De lefogadom, hogy az aranyifjú fizetés nélkül távozott.

– Természetesen, ahogy ezek már szoktak, de Sir Philip még előtte megszabadította az arany zsebórájától.

– Szóval tolvajok keze közé kerültem! – mosolyodott el hirtelen a gróf.

Nyílt a konyhaajtó, és Sir Philip dugta be rajta a fejét. Amikor meglátta, ki van odabenn, káromkodott egy kacifántosat, és eltűnt.

– Nincs valami, amiben segíthetnék? – kérdezte a gróf.

– Azt hiszem, a legjobb, amit tehet, az, hogy békén hagy bennünket – felelte határozottan Harriet.

– Ezt önmagára érti, Miss James?

– És mindannyiunkra. Nem vagyok a legjobb formában, ha megbocsát. Rémes napom volt. Csak néha lehet elsütni azt, hogy nyulat sütök csirke helyett. A vendégek általában nagy darab főtt marhahúsokat szeretnek enni, ezért most le kell feküdnöm, hogy ehhez holnap korán tudjak kelni.

Felállt. A gróf is, és azt nézte, hogy a kimerültsége ellenére is milyen szép ez a lány.

– A pártfogója lehetnék – mondta ekkor Rowcester grófja.

Harriet szeme zöld lángot vetett:

– Ön tehát ezzel a megoldási javaslattal áll elő? Hogy legyek a szeretője? Táguljon innen, kegyelmes úr, még mielőtt kijövök a sodromból! Hát nem érti? Ez a szálloda menedéket jelent nekem és Mrs. Budley-nak, és éppen az ilyen méltatlan ajánlatok ellen, mint amelyet most tenni merészelt!

Megint nyílt az ajtó, s most Mrs. Budley tipegett be. Meglepetést színlelt a gróf láttán, de annyira rosszul csinálta, hogy a gróf is és Harriet is azonnal látta: Sir Philip szólt nekik odafönn a konyhai látogatóról.

– Nem maradhat gardedám nélkül, Miss James – mondta Mrs. Budley, és saját vakmerősége pírt csalt az arcára. A gróf eleganciája, meg az, hogy milyen szép szál ember, nagy hatással volt rá. – A teája várja a mi kis szalonunkban. Kérem, jöjjön velem.

– Boldogan – felelte Harriet.

Éppen csak pukedlizett a grófnak, majd fölvette a gyertyát az asztról, és követte Mrs. Budley-t. A gróf a sötét konyhában maradt, ahol már csak a tűzhely parazsa világított.

Hosszú percekig állt még ott, és nem értette, miféle kaján ördög súghatta neki, hogy ajánlja fel Harrietnek a pártfogását. Azután sarkon fordult, és tapogatózva felment a sötétbe borult kőlépcsőn az előcsarnokba.

– Szóval ajánlatot tett önnek? – kérdezte Sir Philip, amikor a többiekkel meghallgatta Harriet beszámolóját. – Miért nem fogja a szaván? Kapna egy házat, ami a parkra néz, meg hintót meg ékszereket.

– Hogy merészel ilyen szörnyűséget ajánlani? – kiáltott fel Lady Fortescue, és a legyezőjével erősen rákoppintott Sir Philip kezére. – Meg kell oldanunk, hogy a gróf ne mehessen a konyha közelébe.

Mrs. Budley álmodozón felsóhajtott:

– Pedig annyira jóképű! Hol lehet most?

– Biztosan elment az Almack'sbe – mondta az ezredes. – Miss James, ön helyesen cselekedett. Nincs jobb egy kemény elutasításnál, ha azt akarja, hogy tartósan elüldözzön egy férfit. Ő most biztos már valami szép hölgynek udvarol a bálban, és tökéletesen el is feledkezett az ön létezéséről.

Harriet úgy érezte: ez nagyon szomorú. Hogy témát váltson, Sir Philiphez fordult:

– Vegye ki azt a hirdetést az újságból, amivel a délutáni teát reklámozza! Nekem ez már túl sok munkával jár. Persze tudom, hogy van segítségem, de Mrs. Bodge csak a legegyszerűbb dolgokat főzi meg, mást nem.

– Szakácsot nem kapunk olcsón, jót biztosan nem – mondta Lady Fortescue.

– Talán, talán – morfondírozott Sir Philip. – Bárcsak találnánk! Akkor távol tudnánk tartani Miss Jamest a gróftól. Van egy olyan érzésem, hogy Miss James miatt most folyton itt fog lebzselni.

– Nem feltétlenül – vetette ellen Lady Fortescue. – Magának fogalma sincs róla, hogy a nők mennyire futnak a gróf után. Láttam, amikor vendégségben jártam nála. Minek vesztegetné az idejét Miss Jamesre, amikor bármelyik nőt megkaphatja Londonban? Jaj, Miss Tonks, szálljon már le arról a lóról!

Miss Tonks ugyanis oldalvást ült a valamikori tanulószoba sarkába állított, nagy méretű hintalovon, és álmodozva hintázott rajta.

– Hagyja őt békén! – szólt rá Sir Philip szigorúan. – Ő az egyetlen, akitől nem kapok itt idegbajt.

Miss Tonks erre úgy döntött, hogy nem kér Sir Philip dicséreteiből, és azonnal leszállt a lóról.

– Gondolják, hogy Cadmanék ki fogják fizetni a számlájukat? – kérdezte, miközben helyet foglalt Harriet mellett.

Sir Tristram Cadman és családja csak egy hónapra foglaltak szobát a szállodában, nem az egész szezonra. A családfő már megérkezésükkor részeg volt, és azóta is nagy mennyiségben fogyasztotta a szálloda pezsgőjét. A felesége és a lánya folyton vásárolni voltak, és éppen előző nap történt, hogy a híres ékszerész, Mr. Hamlit ideküldött egy embert, hogy kérje el annak a fülbevalónak az árát, amit nála vettek. Cadmanék nagyon régen jártak Londonba, ezért különös volt, hogy egy ilyen híres ékszerész azonnali fizetést sürget. Csak egy oka lehetett: Mr. Hamlit megtudott valami terhelőt Cadmanékről.

– *Muszáj* fizetniük – kiáltott fel Mrs. Budley, és szép, barna szeme egészen kerekre tágult. – Tönkremegyünk bele, ha ekkora számlát nem fizetnek ki!

– Az éjszakai személyzet elég kisszámú – mondta az ezredes. – Talán célszerű volna, ha éjjel valamelyikünk figyelné Cadmanéket. Előfordulhat, hogy akkor akarnak majd meglépni.

– Én már elővigyázatosságból tettem bizonyos lépéseket – vigyorodott el Sir Philip. – Amikor mind lementek a vacsorához, átkutattam a szobáikat, és találtam egy zacskónyi egyfontos aranyat Sir Tristramnál, ami több mint elég a számla kiegyenlítésére. Fogtam a zacskót, és a szalonjukban becsúsztattam a kanapé háttámlájába.

Hogyha tisztességesek, reggel reklamálni fognak az eltűnt pénz miatt. Önök tűvé teszik érte a szobát, míg én ott várok a számlájukkal. Amikor a pénz előkerül, én bemutatom a számlát. Ha pedig eltűnnek éjszaka, nekünk akkor is itt a pénz. Hogy a többi hitelezőjüket hogyan fizetik ki, az már az ő dolguk.

– Ezt jól kifundálta – dicsérte Miss Tonks. – Nekem soha eszembe nem jutott volna ilyesmi.

– Persze, mert tyúkeszű... – mondta Sir Philip gonoszul.

Mrs. Budley hamar valami más témát keresett. A hintalovat nézte, ami még most is ringott egy kicsit előre-hátra.

– Szokott hírt kapni a gyermekeiről, Lady Fortescue? – kérdezte.

– Aligha kaphatok – felelte keserűen Lady Fortescue. – Tíz gyermeknek adtam életet, de egyik sem volt hosszú életű. Ez Harry fiam hintalova volt. A karomban halt meg, görvélykórban, tízéves korában.

Harriet hallotta a hangjukat, hol erősebben, hol gyengébben, de nem figyelt rá, mit beszélnek. Fejében egy keringőt hallott. Vajon tényleg az Almack'sben van a gróf? És vajon gondol-e őrá?

A gróf e pillanatban csakugyan az Almack'sben táncolt, mégpedig London legújabb üdvöskéjével, a szép Miss Valerie Simmsszel. Éppen időben érkezett, még a tizenegy órás kapuzárás előtt. Korábban nem kedvelte az Almack'set, vásári helynek tartotta, ahol silány a büfé – de ma este mégis élvezte a csillogó nők társaságát, akik közül egynek sem jutott volna eszébe, hogy lemenjen főzni egy konyhába (még a sajátjába sem). Miss Simmsnek világosbarna volt a haja is meg a szeme is, az orra nemes metszésű, s a szája olyan, akár egy rózsabimbó. Csak úgy siklott a gróf karjaiban, és kacérkodásban nem volt párja. Nagyon csinos és elégedett feleség lenne belőle. A gróf nem kedvelte a független gondolkodású nőket. Vannak férfiak, akik folyton azt hangoztatják, hogy nem szeretik a nők folytonos üres fecsegését, de a gróf most épp meggyőzte magát, hogy ő ezt bájosnak találja, és csak egyszer vétette el a lépést a táncban, amikor az unalom hirtelen sötét fellegben ereszkedett rá, és annyira vágyott vissza a szállodába, hogy egészen elfelejtette, hol van most. De ez csak egy pillanatig tartott.

Ki kell vernie Harrietet a fejéből. Nagyon nem való őhozzá. De... de mi lesz, ha a ruhája tüzet fog a tűzhely mellett? Micsoda otromba dolog, bebútorozni egy szállodát, de a konyhát meghagyni ilyen barbár állapotban! Meghajolt a partnere előtt, mert a tánc véget ért, és így szólt hozzá:

– Szeretnék kérdezni öntől valamit, Miss Simms.

A lánynak felragyogott a szeme. Miss Simms tudta magáról, hogy ő a bál királynője. Rowcester grófja csak egyetlen dologra gondolhat... házasságra!

– Kegyelmes úr... – lehelte a lány. – Ön *bármit* kérdezhet tőlem.

– Mennyi időbe telik, míg egy csukott tűzhelyet beállítanak egy konyhába?

A lány csak ostobán nézett:

– Kegyelmes úr, én nem tudok semmit a tűzhelyekről.

– Gondolhattam volna – mondta a gróf. – Keresnem kell valakit, aki felelni tud nekem.

A gróf udvariasan átadta a hölgyet a következő táncpartnerének, majd felmérte a jelenlévőket. Számos hölgy viszonzta a pillantását, a legyezők s a szemek kacér elevenséggel mozogtak, a szoknyák alól pedig éppen csak, de előbukkantak a formás kis bokák. A gróf arra gondolt, egy idős özvegyasszonyt kell találnia köztük, valakit, aki még az előző századból való, amikor a hölgyektől még elvárták, hogy tudjanak többet a szolgálknál, és mindent jobban is csináljanak náluk.

Meglátta, akit keresett: Lady Rumbelow-t, és azonnal elindult felé.

– Mi lelte, Rowcester? – üdvözölte a dáma. – Csak nem engem akar felkérni?

– Az ön tanácsát szeretném kérni – felelt a gróf, és leült mellé.

– Most terólad érdeklődik! – sikkantott Mrs. Trust, Lady Rumbelow lánya az ő lányának, Fannynak. – Szépen arra vesszük az irányt, de vigyázz, ne feltűnően, csak mintha nem is látnánk őket, és majd jól meglepődsz, amikor odaérünk. Szépen tágra nyitod a szemedet, és felkiáltasz: „Nahát, nagymama, nem is tudtam, hogy társaságod van! Mit gondolhat most ez az úr ickle moi-ról?” Akkor a nagyanyád majd bemutat, neked sóhajtanod kell, és azt mondani: „Ah, quel dommage, már csak ez az egy táncom szabad.” És akkor majd föl fog kérni.

– Szóval egy zárt tűzhely – mondta eltöprengve Lady Rumbelow.
– A beépítés lehet gyors, ha hajlandó sok pénzt rászáni. Ígérjen nekik egy vagyont, és hip-hop beállítják. Küldje az emberét Carterhez az Old Brompton Roadra. Egy Winkle tűzhelyet kérjen, az most a legújabb, sütőkkel meg mindennel, és van benne nyársforgató is, óraművel. Nagydarab tűzhely, de igen jól használható.

– Éjszaka kell majd beállítani a helyére – mondta a gróf, mert arra gondolt, hogy napközben Harriet nem díjazná, ha nélkülöznie kellene a konyháját.

– No de miért nem vár ezzel a szezon végéig? – akarta tudni Lady Rumbelow. – Hallom, hogy a házában szálltak meg Bunbaryék.

– Ez ajándék lesz egy hölgynek.

– Ó, hogy ön milyen romantikus! – vihogta el magát a dáma.

– Vajon elő tudom keríteni ezt a Cartert most?

Lady Rumbelow így felelt:

– Most hajnali egy óra körül járhat. De ha önnek ennyire sürgős, a mester ott lakik a boltja fölött.

– Köszönöm – mondta gróf, és elmenekült, mielőtt Mrs. Trust és Fanny odaértek.

Harriet ezen a reggelen is hatkor kelt, mint mindig, megmosakodott és felöltözött, majd elindult le a konyhába, s mikor meghallotta, hogy az alagsorból kalapálás és más zajok hallatszanak, sietni kezdett.

Kinyitotta az ajtót, és elképedve állt meg. Egy egész csapat munkás dolgozott odalent. És ahol korábban a nyitott tűzhely volt, most egy nagy méretű, csillogó tűzhely állt.

– Mingyár' kész is, hölgyem – mondta a munkások vezetője. – Kaphatunk egy kis sört?

– Mit csinálnak itt? – kiáltott Harriet. – Ki adott erre engedélyt?

– Rowcester grófja, hölgyem. Ajándék Lady Fortescue-nak, mer' az övé ez a szálloda.

A gróf hamar rájött, hogy előző esti ajánlata után Harriet nem akar majd tőle semmilyen ajándékot elfogadni – még ha az olyan közömbös dolog is, mint egy konyhai tűzhely.

Harriet lehuppant az asztalnál. Most ezt a gróf vajon őmiatta csinálta? Biztosan. Meg kell mondania az embereknek, hogy vigyék ezt innen el. Nem akart a gróf lekötelezettje lenni. De... de micsoda különbség volna...! És... és a gróf azt mondta, az ajándék a nagynénjének szól. Harriet felállt, és elkezdte csapolni a nagy kupa söröket a munkásoknak.

Nemsokára meggyújtották a tüzet, s az vidáman pattogott az új tűzhelyben. Harriet hitetlenkedve nézte a tűzhely fényes, fekete falát s az oldalt lévő sütőket. Kis csapata hamarosan megérkezett, és meglepett kiáltásokkal fogadták a nagy változást.

Aztán elmentek a munkások, és Harrietnek el kellett kezdenie a napi munkát.

Egész nap robotolt, de valahányszor nyílt a konyhaajtó, ő odanézett, gondolva, hogy talán a gróf az. Pedig Harriet meg sem köszönhette neki a tűzhelyet, hiszen az ajándék Lady Fortescue-nak szólt, aki már mondta is Harrietnek, hogy ő már megköszönte a grófnak. Ugyanakkor figyelmeztette Harrietet:

– Az unokaöcsém el akarja önt csábítani. Megegyeztünk az ezredessel, hogy mindent el fogunk követni, hogy eltávolítsuk a szállodából.

A mindig gyakorlatias Sir Philip arra jutott: leginkább azzal segít Harrietnek, ha talál egy séfet. Sir Philip nagyon erősnek és bölcsnek érezte most magát, mert ahogy mondta, Cadmanék tényleg leléptek az éj leple alatt, és milyen jó, hogy olyan előrelátó volt azzal a zsák aranypénzzel...!

Kocsit fogadott a Temze partjára, s kinézett az ott rohadó hajókra, melyek a francia foglyok börtönéül szolgáltak. A sok száz francia között csak akad egy vagy két szakács... A folyóparton Sir Philip bement az egyik bűdös és mocskos kocsmába, ahol teljesen otthonosan érezte magát, mert elpazarolt ifjúi éveit pont ilyen helyeken, ilyen gyanús társaságban töltötte.

Odacsapódott az egyik asztaltársasághoz, és bekapcsolódott a társalgásba. Már nem először ámult el azon, hogy ez a csöcselék milyen tájékozott államügyekben. A trónörökös, a walesi herceg tékozló életmódja volt terítéken, meg hogy szeretett volna régensherceg lenni, de ez a reménye kútba esett, amikor az apja, III. György király jobban lett a betegsége után. Ámbár szerinte, mondta

a kocsmai cimborá, és gyorsan körülnézett, hogy nincs-e jelen besúgó (mert a lázítás bűncselekménynek számított), ennél a fiatal herceg sem lenne rosszabb. Hiszen az uzsora miatt György király vesztette el az amerikai kolóniákat. A walesi herceg a franciákkal akar háborúzni: ám tegye, mondta a cimborá. Szerinte ez jó ötlet, mert erősítené a morált, s ha a herceg elesne a háborúban, azzal a kincstár is jól járna, mert sokkal kevesebb pénz folyna el.

– A háborúról jut eszembe – szólalt meg Sir Philip –, ezekről a hajókról nem szoktak a francos francik megszökni?

– Egy-egy igen – felelt egy kisebbfajta izmos majomra hasonlító figura. – De nem jutnak messzire, a jutalomér' elkapják őket. Angol ember nem hagyja, hogy egy ilyen Béka meglépjen, de ha valaki mégis segítené neki, azt szét is tépnék.

Sir Philip megborzongott, pedig a kocsmában elég meleg volt.

– Felejtsük el a francia foglyokat – mondta sietve. – Nekem egy francia szakács kellene, de azt hiszem, nem itt fogom megtalálni.

– Séf kéne, mi? – kérdezte a majomszerű fickó. – Hát Jake Mount, ő elcsípett a múltkorába egy Békát, és ment vele a jutalomér', de a Béka valami olyat brekegett, hogy ő bevándorolt, és egy előkelő úr séfje. De azér' mégis bevarták, mer' alig tudott vagy tíz szót angolul. De a katonai rendészet meg látta, hogy ez nem az ő emberük, és megkeresték azt az urat, Barlow a neve, akinél a Béka mondta, hogy séf volt. „Hát igen – aszondta a Barlow –, dolgozott nálam, de ellopott tőlem két palack bort.” Úgyhogy a francos francit bevarták megint'. Egy óra múlva lesz a tárgyalása a Bailey-ben.

Sir Philip hálája jeléül kikért egy kör gint és forró vizet. De csak a saját adagját fizette ki, és már vette is a nyúlcipőt. Egyenesen a bíróság épületébe ment, az Old Bailey-be, és befurakodott a tárgyalóteremben lévő tömegbe. Pont egy nagyra nőtt paraszt mellé került, akit azzal vádoltak, hogy megölt egy nőt a városban, amiért az a Chick Lane-en szeméremsértő módon közeledett hozzá. A bíróság szigorú figyelmeztetésben részesítette a fickót, hogy a jövőben legyen sokkal óvatosabb. Sir Philip kényelmetlenül fészkelődött, be lévén szorítva foglyok, örök, tanúk és foglások közé. Fenn a karzaton az elegáns nézőközönség helyezkedett el, akik szórakozni jöttek: a tubákos szelencék tetejének kattánásai hallatszottak, ahogy nyíltak-csukódtak, a hölgyek legyezőket ráztak,

és nevetgélés, suttogás és csacsogás hallatszott – mintha seregélyek csivognának egy háztetőn. Borzalmas volt a bűz, a falakon folyt a víz, s a folyóról fölszálló köd homályosította el az ablakokat. A bíró emelvényére oda volt készítve egy nagy csokor gyógyfű, hogy védjen a tífusz ellen. A bejáratnál mozgóárusok kínálták süteményeiket, s csak a fegyencek hallgattak mogorván. Ólomlábon vánszorogtak a szörnyű percek. Negyvenkét bűnözőt hétévi száműzetésre ítélték, négy másikat tizennégy évre, két személyt pedig tüzes vassal való megbélyegzésre, mert megrögzött csavargónak találtattak. Aztán következett két szerencsétlen némbor, akiket a bíró először rettenetesen leszidott amiatt, hogy minden látható jövedelemforrás nélkül élnek, majd koldulás büntette miatt megkorbácsolásra ítélte őket.

Utána jött a séf. Paul Despard-nak hívták. Éppen csak pár szót beszélt angolul. A bírónak felolvasták az ellene szóló vádat, hogy a munkaadójától, Mr. Barlow-tól ellopott két üveg bort. Mr. Barlow azonban nem volt jelen a tárgyaláson. Despard vékony kis ember volt, fehér arccal és féloldalasan görbe szájjal.

– Bitóra az átkozott Békát! – hallatszott egy lagymatag bekiabálás a karzatról, de a tömeg felkapta.

Az emberek egymásnak mondták, hogy a franciák nemcsak csigát meg békát esznek, hanem csecsemőket is, Napóleon például vasárnap mindig azt vacsorázik.

Sir Philip látta, hogy gyorsan közbe kell lépnie, mert még ha Despard-t fölmentik is, a felheccelt tömeg utána képes lesz mindenképpen felkoncolni.

Sétapálcájával jobbra-balra csapdosva utat nyitott magának, s így közel jutott a védelem képviselőjéhez, aki unottan piszkálta az orrát, és lehangoltan bámult a hangos tömegre.

– Mondani akarok valamit ennek az embernek a védelmében – kiáltotta oda neki Sir Philip.

Hamarosan fel is mehetett a tanúk emelvényére, melynek mellvédje fölött csak teknőcszerű feje látszott ki. Ékes franciasággal kiáltotta oda a vádlottnak:

– Hagyja csak rám! Csak erősítsen meg mindent, amit mondok!

Majd megrázta magát, megcsókolta a zsíros Bibliát, és letette az esküt.

– A nevem Sir Philip Sommerville – kezdte. – Paul Despard-nak most kellett volna munkába állnia a szállodámban, A Szegény Rokonban, mely egy kiváló intézmény a Bond Streeten, s ahol jelenleg Rowcester grófja is szállóvendég, mert a szállodám kiváló szolgáltatásait előnyben részesíti még a saját házával szemben is...

– A tárgyra, kérem...! – sóhajtott a bíró.

– Meggyőződésem, hogy Mr. Barlow azért találta ki ezt a koholt vádat a borlojáról, mert megharagudott erre az emberre, amiért ott akarta őt hagyni. Ráadásul ez a kitűnő Mr. Barlow annyira lenézi a brit bíróságot, hogy el sem jött ma ide! („Nagyon remélem, hogy tényleg nincs itt...” – szurkolt Sir Philip.) Paul Despard tíz évvel ezelőtt elmenekült a francia forradalmi terror elől, mert hű alattvalója volt a francia uralkodónak. Most hű alattvalója a mi György királyunknak. Ennek a szegény külföldinek mutassuk meg most mindannyian, hogy mi itt, Angliában tiszteletben tartjuk az igazságot és a méltányosságot, s hogy nálunk nincsenek véstörvényszékek! Isten óvja az igazságot, a szabadságot, Angliát és György királyt! – kiabálta Sir Philip, miközben már-már Shakespeare-színészi hévvel ugrált föl-le.

A tárgyalóteremben hatalmas, szünni nem akaró éljenzés kezdődött, amitől alig lehetett hallani a „nem bűnös” ítéletet, melyet az esküdtek úgy hoztak meg, hogy vissza sem vonultak döntéshozatalra.

Sir Philip most már csak azon aggódott, hogy hogyan fog Despard közelébe jutni, hogy magával vigye, de szerencséjére a két koldusasszony most elvonta az érdeklődőket, és mind a karzat előkelői, mind az alja nézősereg kitódultak a bíróságról, hogy megnézzék lemeztelenítésüket és megkorbácsolásukat a Bridewell börtön udvarán.

Miután Sir Philip rátette a kezét Despard-ra, kivezette az Old Bailey-ből, és elindult vele lefelé a Ludgate Hillen, melyen végig álltak a hintók és gyaloghintók az egymást érő selyemkereskedések előtt: ezek a boltok teli voltak fényes selymekkel és muszlinkelmékkal.

– Ide be! – rendelkezett Sir Philip a Fleet Streeten egy kocsmá előtt.

Sört és húsos pitét rendelt Despard-nak, majd hátradőlt, hogy jobban megnézze a franciát. Talán volt valamikor egy szélütése, de az is lehet, hogy így született: a szája baloldalt lefittyedt, amitől úgy festett, mintha folyton gúnyosan mosolyogna. A Newgate börtönbeli tartózkodása után mocskos volt és tetves. Sir Philip sóhajtott. Meg kell mosdatnia a fickót, mielőtt megmutatja Harrietnek.

Despard idáig egy szót sem szólt, de miután behabzsolta a húsos pitét (amit piszkos ujjával tömött a szájába), szép érthetően azt mondta angolul:

– Köszönöm.

Sir Philip árgus szeme fölfedezte a horzsolásokat a fickó csuklóján, és megkérdezte tőle, franciául:

– Mikor szökött meg?

A francia rémülten felszisszent, és felpattant, de Sir Philip elkapta, és visszahúzta.

– Miért szolgáltatnám ki megint nekik, miután nagy nehezen kiszabadítottam? Csak érdekel, hogy mi történt, ennyi az egész! Tőlem nem kell félnie, elmondhatja nyugodtan. Ki ez a Barlow?

És Despard lassacskán elmesélt mindent. Valóban az egyik börtönhajón volt fogoly. Egy nap valami humanitárius csoport jött megnézni a rabokat, és az egészségesebbek közül többet is felvittek a fedélzetre. A látogatásra való tekintettel levették a láncukat. Despard a sor legvégén állt, meglátta az alkalmat a szökésre, átvetette magát a fedélzet szélén, és a hajó oldalán lemászott a Temze vizébe. Partra úszott. A hajón a foglyok beszéltek egy bizonyos Mr. Evansről, akinek állítólag munkaközvetítő irodája volt, és aki rokonszenvezett a franciákkal. Azt mondták róla, hogy ha valakinek sikerül megszöknie, ő annak segít munkát találni. Despard a cipőjében rejtegetett egy Lajos-aranyat, amit most eladott egy mellékutcában, és kapott érte annyit, hogy enni- és innivalót, papírt és tollat vásároljon. A papírra felírta Mr. Evans nevét, és úgy indult el, hogy megtudja, merre találja. Közben a szájára mutogatott, jelezve, hogy nem tud beszélni, mert attól tartott, hogy ha megszólal angolul, erős francia akcentusa elárulná őt.

Ily módon el is jutott a Citybe, az Amen Lane-en lévő irodához. Evans kedves volt és segítőkész. Tiszta ruhát adott a franciának és meleg ételt, majd elküldte őt egy kereskedő házába, hogy álljon be

ott szakácsnak. Ez a kereskedő volt Mr. Barlow. Despard szerint Barlow-nak tisztában kellett lennie azzal, hogy ő szökött fegyenc, mert nemcsak szakácsként dolgoztatta, de neki kellett elmosogatnia is. Bért nem adott neki. Despard rájött, hogy a nagylelkű Mr. Evans valójában egy szélhámos, aki a munkáltatóknak szolgálkat szerez szép pénzért, amit azok ki is fizetnek neki – ahelyett, hogy munkabért adnának a szerencsétleneknek. Despard ezt szóvá tette. Barlow azt válaszolta: ha elmegy, kiadja a hatóságoknak mint szökött fegyencet. Despard elég intelligens volt, és rámutatott: ebben az esetben Barlow-t is felelősségre vonják mint az ellenséggel együttműködőt. Barlow ekkor elmosolyodott, és közölte: egyszerűen tolvajnak fogja mondani. Despard elmenekült. Az utcán járó-keelő népek kapták őt el. Felkiáltott franciául, s ezzel eldőlt a sorsa: bevitték a legközelebbi fogdába. Nem volt meglepve, hogy a katonai nyilvántartás nem tudott a szökéséről, mert a börtönhajó tohonya parancsnoka nem vezetett pontos nyilvántartást a betegségben meghalt rabokról, Despard-nál meg nem voltak papírok, amikor elfogták. Kétségbeesésében megadta Barlow nevét, mert abban reménykedett, hogy az majd megvédi őt, hogy magát is mentse, de Barlow tényleg tolvajlással vádolta meg: két üveg bor ellopásával.

– Főzni tud? – kérdezte Sir Philip.

– Egy párizsi vendéglős fia vagyok – felelte a francia. – Értek a mesterségemhez. Apám vendéglőjében én voltam a séf, mielőtt be kellett lépnem a seregbe.

– Remélem, elég jó lesz... azután, hogy mennyire megdolgoztam magáért – mondta Sir Philip átéléssel. – Fáradt vagyok.

És csodálattal adózott – már nem először – Lady Fortescue és Sandhurst ezredes állóképességének.

Harriet szerény kezdőnek érezte magát, ahogy elnézte a konyhát birtokba vevő Paul Despard-t, aki elképesztő sebességgel dolgozott. Minden jel szerint képes volt arra, hogy egyszerre többféle ételt főzzön, s közben még egy ráérősen elfogyasztott pohár borra is időt szakítson. Harriet szívesen elnézte volna tovább is ezt a zseniális szakácsot munka közben, és boldogan odaállt volna segíteni, de Sir

Philip kerek percc megmondta neki: ő nem azért töltötte ezt a rémes napot a Bailey-ben, hogy Harriet továbbra is a konyhában robotoljon. Így hát Harrietnek lett szabadideje, a szálloda megnyitása óta először, s még több is, mint a többieknek, mert abban egyeztek meg, hogy Harrietnek odafönt kell maradnia, nehogy találkozzon a gróffal. Úgyhogy Bettynek meg Johnnak, Lady Fortescue szolgálóinak segített elvégezni A Szegény Rokon többi tulajdonosa körüli teendőket. Estéenként gyakran álldogált a tanulószoba padlásablakainál, és nézte, ahogy a népek mulatni indulnak a szállodából.

A lakosztályba, ahonnan Cadmanék megszöktek, most Lord és Lady Darkwood költözött be a két lányukkal. Harriet éppen ritka látogatásainak egyikére indult a konyhába, amikor a lépcsőn összetalálkozott Lady Darkwooddal. Meglepetten néztek egymásra. Lady Darkwood ugyanis azonos volt a korábbi Miss Susan Danesmithszel, akivel Harriet együtt volt elsőbálozó. Harriet tovább akart menni, de Susan mindkét kezét feléje nyújtotta, úgy kiáltotta:

– Hát tényleg te vagy az! Én mondtam is Darkwoodnak: „Hát nem volna vicces, ha az a Harriet James, aki itt társtulajdonos, az én Harrietem volna?”

– Én meg, amikor hallottam, hogy Lord és Lady Darkwood beköltözött a két lányukkal – felelte Harriet –, mivel nem tudtam, hogy férjhez mentél, azt hittem, hogy a lányok biztosan elsőbálozók.

– Nehezen! Margaret négyéves, Belinda meg kettő. Gyere, gyere a szalonomba, és teázz velem! El kell mesélned mindent, hogy hogyan kerülsz te ide!

Susan magas, szobortermetű székeség volt fehér bőrrel (csak egy kicsit volt himlőhelyes) és nagy, szögletes, barnás színű fogakkal.

– Én még mindig olyan kétbalkezes vagyok, mint rég – mondta most. – Ha hozzáérek egy vázához, a füle azonnal leesik!

És derűsen nevetgélt, miközben Harrietre rátört a bűntudat, aki tudta, hogy a vázák nem Susan ügyetlensége, hanem Sir Philip mesterkedései miatt törnek el. Lady Darkwood csöngetett a teáért, és Miss Tonks bejött. A szegény rokonok fogadták továbbra is a csöngetéseket, hogy a felső osztályhoz tartozó vendégeknek meglegyen az a csiklandós érzésük, hogy a szobaszolgálatot magukfajták látják el. Harriet bemutatta Susannek Miss Tonksot. Miután megérkezett a tea, Harriet elmesélte a kalandjait – azaz

inkább a kalandok nélküli életét – addig a percig, amíg nem találkozott Lady Fortescue-val.

– Milyen mókás történet! – nevetett Susan. – De hová jársz most társaságba?

– Szállodás lettem, és ez azzal jár, hogy nem járok társaságba.

– Hát igen – mondta Susan érzéketlenül. – Hogy irigyellek, hogy eljátszhattad, hogy séf vagy meg minden!

– Kedves Susan, engem a szükség vitt rá, hogy séf legyek. Nem vagyok én Marie Antoinette, hogy jelmezbálosdit játsszam. Egyike lettem a világ munkásainak.

– Milyen izgalmas... Igazán csodállak! Szórakoztató lenne kipróbálni, milyen is az, szegénynek lenni, de persze csak egy kicsi időre, nehogy kikopjak a társaságból, mint te, és ne hívjanak sehová. Jut eszembe: Lady Stanton báljára azért eljöhetnél velem, ha akarsz – fecsegett tovább Susan, aki szemlátomást remekül mulatott a Harriet szegénységéről szóló történeten. – Darkwood nem jön velem. Annyira unalmas, folyton a városi házunk munkálatait felügyeli!

– Még ha szeretnék is elmenni, nem tenne jót a te renomédnak, ha egy szállodással látnának együtt, akit ráadásul te vittél be a társaságba – mondta Harriet.

– Álarcosbál lesz: majd ne vedd le az álarcodat! Senki nem fog felismerni. Nevetgélünk és flörtölgetünk, ahogy régen. Az összes többi ismerősöm rettentő unalmas: mind inkább *meghalna*, mint hogy dolgozni lássák egy szállodában.

– Azt elhiszem – mosolyodott el kényszeredetten Harriet. – Ezért vannak ők *benne* a társaságban, én meg *nem*.

– Jaj, gyere már el velem! Úgyis azt mondtam Lady Stantonnak, hogy mivel Darkwood nem jön, kénytelen leszek női kísérelővel megjelenni. Szóval minden stimmel! Lady Stanton egész magánkívül van, mert Rowcester gróf is elfogadta a meghívását. Emlékszel arra a bálra, amikor a gróf le nem vette rólad a szemét? Milyen mulatságos! Most persze már nem gondolhat rád, mert kikerültél a körökből, de persze, drága Harriet, az elképzelhető legtisztességesebb módon. Tudja-e, hogy itt vagy? Látott már?

– Igen, pár szót beszélünk – felelte Harriet rezignáltan. – Az ő nagynénje is társtulajdonos.

– Igen, de azt mondják: vénségére meglágyult az agya, emiatt szállt be. Valósággal megrémülök tőle meg az ezredestől, ahogy az étteremben közlekednek: csikorognak, mint két megelevenedett múmia.

Minek ülök én itt, és minek hallgatom Susan ostoba és érzéketlen fecsegését? – tette fel magában a kérdést Harriet. De már akaratlanul is azon a bálon járt az esze. Csak egyszer, még egyszer hadd suhanhasson illatosan, báli ruhában! Csak még egyet hadd keringőzzön!

– Van *egyáltalán* még estélyi ruhád? – hallotta meg Susan kérdését.

– Igen. Egy még van. Megtartottam azt, amit szegény szüleim halála előtt utoljára hordtam.

– Ha azóta nem volt rajtad, akkor semmi gond, senki nem fogja tudni – mondta Susan. – Emlékszem rá. Fehér volt.

– Egy fiatal kisasszonynak az való – mondta Harriet. – Majd talán kidíszítem valami színes anyaggal.

– Jó, akkor ezt megbeszéltük. Most gyere, nézd meg az én drága gyermekeimet! Szörnyen imádom őket! De nem szülök többet, ezt meg is mondtam Darkwoodnak. London teli van szajhákkal, és én közöltem vele, hogy engem most már hagyjon békén. A férfiak olyan furák, nem? Képzeld, tisztára földühödött ezen, és azt mondta, hogy nekem nincsenek érzéseim! Érted te ezt? Pedig én nagyon érzékeny vagyok. Ha meglátok egy éhes cicát, el is ájulok.

De azon nem, ha akasztást látsz, gondolta Harriet cinikusan. A legújabb divatőrület volt ez az „érzékenység”. Egy bizonyos Lady Harman mély gyászba esett az ölebe elpusztulásakor, és díszes temetési menetet szerveztek neki az Edgware Roadon. Ott akkor történetesen akasztott emberek lógtak, láncokkal körbetekerve az akasztófákon, akár a rohadó gyümölcsök. De egy akasztott embert megsiratni közönséges dolognak számított volna.

Harriet higgadt bejelentését, hogy elmegy Lady Stanton báljára, a szegény rokonok gyanakodva fogadták. Ott lesz-e Rowcester?

– Szerintem nem – hazudta Harriet. – Álarcosbál lesz, szóval senki nem fog fölismerni.

– Az jó – mondta Lady Fortescue –, mert ha fölismernék, elítélnék a vakmerőségért, hogy odatolakodott, és az egyáltalán nem

használja a mi üzletünknek. Mindenkinek tudnia kell, hogy hol a helye – tette hozzá a viccelődés leghalványabb jele nélkül. – Örülök, hogy Rowcester nem lesz ott, mert bár az ajándéka igazán nagyvonalú volt, egy kicsit kellemetlenül érzem magam miatta. Attól félek, hogy mégiscsak a szeretőjévé akarja önt tenni, Miss James, és mivel Sir Philip semmi fáradságot nem sajnált, hogy kerítsen egy francia szakácsot, a legkevesebb, ami öntől elvárható, hogy hálából kerüli a grófot, és tisztességes hölgy marad.

– Nem áll szándékomban, hogy Rowcester grófjának szeretője legyek – mondta Harriet kimérten.

– De Lady Fortescue! – emelte fel a szavát félénken Mrs. Budley. – Tudhatná, hogy a mi drága Miss Jamesünk sosem alacsonyodna le odáig!

– Egy gróf az gróf – mondta Lady Fortescue kíméletlenül. – Mindenképp meg kell próbálnunk eltávolítani innen.

– Nem is értem, hogyhogy még nem próbált meg kivásárolni minket – vetette föl Sir Philip. – Nem pendítette meg a témát önnek, Lady Fortescue?

– Bocsánatot kért azért, hogy bolondnak hitt engem – felelte Lady Fortescue, a legyezője szegélyét babrálva. – Felajánlotta, hogy biztosítja a megélhetésem valahol vidéken, de ezt visszautasítottam. Nekünk itt össze kell tartanunk.

Ennél azért több lehet e mögött, gondolta Sir Philip, és szúrós szemmel nézte a ladyt. Nem lennék meglepve, ha a gróf felajánlotta volna, hogy mindannyiunkat kivásárol, és a lady azért utasította vissza, mert ez az egész jó szórakozás neki, és nem akar vidékre menni, ahol csak a halált várhatná.

Sir Philip nem mondta ki, mire gondol, csak ennyit kérdezett:

– Kinél van most a könyvelés?

– Nálam – mondta Sandhurst ezredes.

– Visszaadhatná Miss Jamesnek – mondta Sir Philip. – Önnek vannak nehézségei a számokkal, ezredes.

– Biztos vagyok benne, hogy Miss James minden számadást rendben fog találni!

Harriet azonban, aki még aznap este megnézte a könyvelést, elképedt azon, hogy a konyha kiadásai mennyire megugrottak ilyen rövid idő alatt. Lehet, hogy Paul Despard zseniális szakács, de

takarékosságot kell tanulnia. Harriet le is ment a konyhába, hogy beszéljen vele. Az előcsarnokban éppen Rowcester gróf beszélgetett egy dámával, akinek két csinos lánya is imádó tekintettel nézett fel rá. A gróf meglátta Harrietet, mereven odabiccentett, és visszafordult ahhoz, akit ő nyilván kellemes társaságnak tekintett. Harriet elnézte a kisasszonyok díszes ruhakölteményeit, és szörnyű érzés volt, hogy rajta fekete ruha van, muszlinkötény és keményített főkötő.

Lady Fortescue nyugodt lehet, gondolta lehangoltan Harriet. A grófnak esze ágában sincs, hogy őutána fusson. És Harriet határozottan közölte szomorkodó énjével, hogy ez így is van jól.

ÖTÖDIK FEJEZET

*Az éj álarca eltakarja arcom,
Másként szemérem pírja festené...*

William Shakespeare

Harrietnek meg kellett volna undorodnia a gróftól, amiért az azt ajánlotta neki, hogy legyen a szeretője. Harriet hevesen győzködte is magát, hogy tényleg megundorodott. Amikor a grófra gondolt, valami bágyadt és tehetetlen érzés vett rajta erőt, de ezt a csüggedtségnek tudta be, amit amiatt érzett, hogy ilyen mélyre süllyedt a társaság szemében. Esténként a régi báli ruháján dolgozott: zöld selyemszalagokkal díszítette, és varrt magának egy zöld selyem álarcot is. Öltögetés közben azon járt az esze, hogy ostobaság elmenni ebbe a bálba. Rettentő hálás volt Lady Fortescue-nak, hogy véget vetett az ő szomorú, magányos életének. De félt, hogy ez a bál visszahozhatja megint a régi elégedetlenségét és csalódottságát.

Lady Darkwood magához hívatta Harrietet a bál előtti napon, de nagyon zavart volt és ideges.

– Darkwood egy vén fajankó! – tört ki. – Mondtam neki, hogy téged viszlek magammal a bálba, mire azt mondta, hogy ez minden határon túlmegy, és hogy ezzel szégyent hozok a Darkwood névre... mintha az ő apja nem vasgyáros lett volna, aki vásárolta a címét!

Harrietnek most lett volna alkalma azt mondani, hogy rendben, ő különben sem akart igazán elmenni, és most lett volna alkalom letagadni, hogy a zöld selyemszalagokon tett minden egyes öltés a gróffal táncolt valamikori keringő emlékével terhes – ehelyett azonban könnyedén így szólt:

– Akkor egyszerűen hazudd azt Darkwoodnak, Susan, hogy mégsem megyek. Úgysem fogja megtudni!

Susan örömeiben tapsolt:

– Te kis gonosz! Elmegyünk együtt, és jól becsapjuk, hiszen úgysem lesz itthon, amikor elindulunk! Mindenki arra kíváncsi, hogy Rowcester udvarolni fog-e Lady Stantonnak.

– Miért? – kérdezte Harriet.

– Mert a lady már mindenkinek elmondta, hogy a gróft meg akarja magának szerezni, és hogy ő előnyben van a fiatal kislányokkal szemben, mert ő nem az oltárhoz akarja vinni, csak az ágyába.

– Milyen gátlástalan! – jegyezte meg Harriet szigorúan. – Én biztos vagyok benne, hogy Rowcester gróf, aki nem szokott ellátogatni a szezonra, ezúttal azért jött, hogy feleséget találjon magának. Nem fogja idősebb özvegyekkel vesztegetni az idejét.

Susan erre nevetésben tört ki:

– Látszik, hogy nem ismered a ladyt. Egyidős velünk és elképesztően szép, de nem olyan, mint a harmatos Miss Simms, hanem mint a teljesen kinyílt virág – és merész! És hódít, csak úgy hullanak körülötte a férfiak.

Harrietben megint megszólalt az a hang, amely arra noszogatta, hogy ne menjen a bálba – de nem felelt semmit. Aznap este Miss Tonks és Mrs. Budley vágyakozva csodálták Harriet elkészült báli ruháját.

– Táncoljon egyet-egyét helyettünk is – mondta Mrs. Budley. – Nekünk soha nem lesz már lehetőségünk visszakerülni a társaságba.

– De igen, ha ez a hotel sikeres lesz – vetette közbe Sir Philip. – Ha mindannyiunknak jut elég pénz, akkor visszavonulunk, és újra bekerülhetünk.

Miss Tonks felvidult ettől, de aztán megint elkomorodott:

– Hatan vagyunk. Ha a pénzt szétosztjuk, egyikünknek sem lesz annyi pénze, hogy a társaság visszafogadjon minket.

– Nézzenek oda, miket beszél! – horkant fel Sir Philip. – Nyilván visszasírja, hogy mindig ön volt a bál szépe, mi?

Miss Tonks csak olyan időkre emlékezett, amikor a bálokon folyton petrezselymet árult, s most zokogásban tört ki.

– Kedvem volna ezért most párbajra kihívni! – csattant fel az ezredes.

– Sir Philip, ugyan nézzen már tükörbe! – mondta Lady Fortescue.
– Önből meg rusnya, töpörödött vén szatír lett.

Sir Philip ekkor, mindenki őszinte megdöbbenésére, szintén könnyekben tört ki. Eddig soha nem érdekelte mások véleménye, de Lady Fortescue megjegyzése érzékenyen érintette.

A kissé szentimentális Mrs. Budley is csöndesen sírdogálni kezdett.

– Én azt hittem, hogy barátok vagyunk! – kiáltott fel Harriet. – És a barátok nem sértegetik és nem sebzik így meg egymást!

– Jogos – mondta Sir Philip egy orrfúvás után. – Nem volna szabad gyötörnöm önt, Miss Tonks, és szívből bocsánatot kérek.

– Én is csak azért mondtam az előbbit, hogy megbántsam, Sir Philip – mondta Lady Fortescue. – Ami azt illeti, mostanában egy kényes, büszke pávakakashoz kezd hasonlítani.

Sir Philip egy mocskos zsebkendővel megtörölte a szemét, megigazította a ruházatát és hatalmas nyaksálát.

– Hagyja már, elég lesz – súgta oda az ezredes a ladynek.

– Pedig tényleg olyan, mint egy peckes kiskakas – súgta vissza Lady Fortescue. – Még az arcomat is megcsókolta!

– A bitang! – sziszegte dühösen az ezredes, és vadul bámult Sir Philipre.

A klubjából visszatérő grófhhoz eljutott a Lady Stanton terveiről szóló híresztelés. Azt fontolgatta, hogy lemondja a bált. Gyalog közelített a szállodához, s látta kint a hintókat, bentről pedig kihallatszott az emberek beszélgetése.

Tudta, hogy a jelenléte újabb vendégeket vonz a hotelba. Ki kéne hurcolkodnia. Járt lent a konyhában a napokban, mert azt remélte, hogy találkozik a hálás Harriettel, de a lány helyett egy rossz külsejű francia séfet talált ott. Csak rövid időre látta Harrietet, egyszer, amikor az átment az előcsarnokon a konyha felé, és még egyszer, amikor éppen felfelé szaladt a lépcsőn.

A gróf meggyőzte magát, hogy azért marad itt, hogy rábeszélje Lady Fortescue-t, fogadja el az ő nagyvonalú ajánlatát. Azonban a szíve mélyén tudta, hogy a nagynénje soha nem fog igent mondani. A gróf felajánlotta, hogy mindannyiukat kivásárolja, de Lady

Fortescue csak melegen köszönetet mondott neki, majd azt mondta: őt most már érdekli a hotel, és mindenképpen meg szeretné várni, hogy sikeres lesz-e. Ugyanakkor arra kérte a grófot, ne is említse a többieknek az ajánlatát.

Konok vén csoroszlya, gondolta a gróf. A többi társtulajdonos meg csúnyán viselkedett vele, hogy kiutálják innen; persze nem nyíltan, csak épp egy kicsit udvariatlanok és egy kicsit értetlenek voltak vele. Még az a fáradt vénlány, Miss Tonks is unos-untalan azt mondogatta neki, hogy a saját házában nagyobb kényelemben lehetne.

És, Sir Philip fondorkodását leszámítva a porcelánokkal meg a bútorral, a szállodát igen színvonalasan vezették, és valóságos főnyeremény volt a nemesi családoknak, akik visszarettek a többi, főleg férfiközönség számára üzemeltetett szállodától. És a francia szakács – akárki is ő – kitűnő volt, s a főztjének híre kezdett elterjedni Londonban. Egyik este itt vacsorázott a trónörökös néhány barátja, és a pletyka már hírül is adta, hogy maga a herceg is ki akarja próbálni az éttermet.

Vacsora után a gróf visszament a klubjába, és egy-két órát kellemesen eltöltött ott szerencsejátékkal. Amikor azonban már nevetségesen magas tétekben kezdtek játszani, ő kiszállt. Semmi kedve nem volt hozzá, hogy a birtokán végzett munkájának eredménye elfolyjon a White's asztalainál.

Visszasétált a Bond Streetre, s közben mindig keze ügyében tartotta a törös botját, mert a milícia szorgos járőrözése ellenére sosem lehetett tudni, mikor ostromolja meg a csőcselék a West Endet. Volt a csőcseléknek az a része, amely támogatta a spanyol félszigeten a franciák ellen vívott háborút, és ha egy ház ablakába a tulajdonosok nem tettek ki gyertyákat a háború aktuális győzelmének öröme, az ablakokat mind betörték. És volt a háborúellenes csőcselék is, amely ugyanezt tette azokkal a házakkal, amelyekben láthatóan örültek a győzelmeknek. Ugyanez a társaság hajlamos volt rá, hogy bármelyik jól öltözött járókelőn kitöltse a mérgét. A gróf nem rejtette el a kezelőjét, ami nagy bátorságra utalt, mert ekkoriban a legtöbb férfiember hosszúra szabatta a kabátujját, hogy ne is lógjon ki az ing alóla. Valamiért ez a kilátszó fehér csík, amely az úriembert megkülönböztette a közembertől, sokkal inkább ingerelte a rendbontókat, mint akármilyen fényes ékszer látványa.

A szállodában nyugalom és csend honolt, csak a portás aludt a bejárat mellett egy széken. A vendégek még mind a társasági élet örömeit élvezték valahol.

Amint a gróf belépett, meglátta Harrietet az előcsarnok hátsó részén. A lány lopva odanézett rá, de aztán besurrant az ajtón, ami a konyha felé vezetett.

A gróf érzett rá készletet, hogy kövesse – de ellenállt. Ő megszerezte azt a tűzhelyet, ami végül nem is Harrietnek hozott könnyebbséget, hanem valami jöttment franciának. A gróft hirtelen elfutotta a mérge: a pokolba ezzel a nővel, gondolta. Fölment a szobájába.

Harriet a konyhában nagy fazék vizet tett az új tűzhelyre, és felszította a tüzet. Amikor előzőleg Mrs. Budley-nak és Miss Tonksnak bejelentette, hogy le akar menni a konyhába, és tetőtől talpig megmosakszik, döbbenten reagáltak. De döbbenetük csak fokozódott, mert Harriet közölte: a haját is meg akarja mosni. A hölgyek ellenérvként azt hozták föl, hogy ha egy kis rizsport dörzsöl a hajába, annál nem kell több a haj tisztításához, és az ember csak akkor szokott teljesen lemosakodni, ha lázas beteg.

Miss Tonks büszkén mondta is, hogy ő márciusban egyszer megfürdött, és úgy tervezi, hogy szeptemberben megint megfürdik majd, mert ő „notórius tisztálkodó”.

Csakhogy Miss Tonks nem készül bálba most, gondolta magában Harriet, és előtte nem izzadt heteken át a konyhában, amíg a francia szakács meg nem érkezett.

A társasági élet úgy kívánta, hogy egyszerűen több illatszert locsoltak magukra, ha bűdösebbek lettek, s bár Lady Fortescue meg az ezredes valahogy elérték, hogy ne legyenek rossz szagúak, Harriet orrát egyre inkább bántotta a többiek – és a saját – szaga.

A hátsó ajtóról leakasztott egy bádogból készült, ülőfürdőhöz való kádat, és letette a tűz elé. Mikor felforrt a víz, beleöntötte a kádba, majd felöntötte hideg vízzel, amíg megfelelő lett a hőmérséklete.

Nem tartott tőle, hogy rányitnak, mert a tulajdonostársaknak és a szolgáltnak szigorúan meghagyta, hogy egy órán át ne menjenek a konyha közelébe, a séf pedig elment a szállására.

Harriet rózsavizet locsolt a fürdővízbe, majd levetett magáról mindent, és a ruháit egy székre tette. Beleült a vízbe. A Miss

Tonkstól korábban kapott Joppa szappannal végigszappanozta magát, utána pedig az előre odakészített több kancsó tiszta vízből az egyikkel leöntötte a haját, és gondosan átmosta fekete tincseit.

Aztán felállt, és lehajolt egy újabb kancsó vízért, amit megint csak a fejére öntött, s az szabadon folyt le a haján és a testén. Ekkor nyitott be a gróf.

A látványtól egészen megdermedt. A lány mezítelen hátát látta. A csoda szép női test a nyitva hagyott tűzhelyben vöröslő parázstól rózsaszínű fényben úszott. Szappanhab csorgott le a testén.

A grófot olyan sóvárgás kerítette hatalmába, olyan erős vágy, hogy ezt a vizes, mezítelen testet a magáéhoz szoríthassa, hogy a keze remegni kezdett. Mégis, ugyanabban a pillanatban már rájött, hogy ha most a lány megfordulna, és őt meglátná, soha nem bocsátana meg neki.

Csodával határos módon sikerült neki halkan visszavonulnia és az ajtót is becsuknia. A lány nem vett észre semmit.

Kitámolygott az előcsarnokba, ahol is pislogni kényszerült a csillár fénye miatt. Éppen akkor egy haragvó hölgy is ezt a csillárt nézegette.

– De hiszen ez a *mi* csillárunk! – sziszegte. – Az az utolsó vén csirkefogó kimuzsikálta belőled...! Hol van Sir Philip?

A gróf felfelé indult a lépcsőn, s közben azt találgatta, vajon Sir Philipnek milyen rokona lehet a felbőszült hölgy meg az őt kísérő úriember. De Harriet mezítelen testének látványa olyan élénken lebegett előtte, hogy csaknem összeütközött a lépcsőn lefelé jövő Susannel, Lady Darkwooddal.

– Hoppá, kegyelmes úr! – kiáltotta Susan. – Biztosan szerelmes, hogy ilyen szórakozott!

– Az nem vagyok – felelt a gróf gálánsan. – Az ön szépsége kápráztatott el.

– Kis huncut... De ígérje meg, hogy egy táncot velem táncol Lady Stanton holnapi bálján!

– Sajnálatomra, nem tehetem. Elhatároztam, hogy lemondok a holnapi bált.

– Jaj, hogy minden ilyen rosszul alakul... – nyafogta bosszúsan Susan. – Már nekem is eszembe jutott, hogy nem megyek el, mert Darkwood akkora patáliát csapott, amikor megtudta, hogy Miss

Jamest viszem magammal. „Hogy egy szakácsnővel jelenj meg a társaságban...!” – mosolygott gúnyosan. De Miss James okosan azt javasolta: mondjam azt Darkwoodnak, hogy ő nem fog jönni, ettől majd Darkwood megnyugszik, s mi még remekül érezhetjük magunkat. Én imádok Miss Jamesszel együtt lenni, bár az igaz, hogy egy kicsit túl komoly lett, sőt szomorúbb is, vagyis már nem a régi, de ez biztosan a sok-sok főzés miatt van. Jaj, milyen közönséges is ez! Talán Darkwoodnak mégis igaza van... Bár ez a bál maszkabál, és akkor, ugye, senki nem fogja róla azt gondolni, hogy csak egy szakácsnő... Mégis, ha arra gondolok, hogy...

– Csak vicceltem – szakította félbe a véget nem érő fecsegést a gróf. – Ott leszek a bálon. Táncolok önnel egyet.

– De hogyan fog felismerni? Rajtam is álarc lesz, mint mindenki máson!

– Drága Lady Darkwood! Az ön alakjával, az ön kisugárzásával és stílusával ugyan hogyan foghatnék mellé?

– Maga egy dörzsölt, gonosz ember! – nevetett Susan teljesen elégedetten.

Nem tudta, hogy a gróf gondolatban hozzáteszi: „Az ön barna fogaival és ostoba vihogásával.”

– De Miss Jamesnek nehogy megmondja, hogy ott leszek! – figyelmeztette a gróf. – Feszélyezhetné őt, hogy a szállodából ott lesz egy vendég, aki felismerheti.

– Egy szót sem szólok! – ígérte Susan. – Sőt, azt fogom neki mondani, hogy ön *nem* is lesz ott.

– Az remek megoldás – mondta a gróf meghajolva, és elindult fölfelé a szobájához.

Csakhogy Susannek a lépcsőn lefelé szöget ütött a fejébe, hogy a gróf miért gondolja azzal megnyugtanni Harrietet, hogy ő nem lesz ott, mert a szálloda vendége. Hiszen a szálloda sok más vendége ott lesz... Az mindenesetre Susannek nagy lehetőség volt, hogy Lady Stantont féltékenyvé teheti azzal az egy tánccal. Harrietnek tehát azt fogja mondani, hogy a gróf nem lesz ott.

Ezt azonban addig nem is közölte Harriettel, míg a bál előtti készülődéshez föl nem ment hozzá, a lakosztályba.

Harriet ki volt pirulva az izgalomtól. Előzőleg odafönt mutatta meg magát a többieknek a báli ruhájában, és mindannyian azt mondták

rá, hogy nagyon szép, még Sir Philip is. (Pedig még elevenen éltek benne Mrs. Tommy Brickhampton iménti sértő megjegyzései: a hölgyet csak azzal tudta rávenni a távozásra, hogy megígérte neki, kifizeti azt a nyomorult csillárt.) Harriet a fehér muszlinruhája alá halványzöld selyem alsószoknyát vett, s a ruhát zöld selyemöv fogta át. Vállán szintén zöld selyemből voltak a szalagcsokrok, melyek úgy festettek, mint a pillangók. Miss Tonks pedig, aki remekül varrt, készített Harrietnek egy zöld selyemrósákból álló fejdísz egy darab „félretett” anyagból (mint mondta). Harriet nem látta Miss Tonks keserves könnyeit, melyeket akkor ejtett, amikor a szabóollóval belevágott a csoda szép selyembe: az anyagot ugyanis a saját báli ruhájára tartogatta. Azzal az első vágással eldőlt, hogy ő már nem reménykedik semmiféle szerelmi kalandban.

– Nahát, te szebben nézel ki, mint én! – panaszkodott Susan. – És én még a renomémat is kockáztatom azzal, hogy magammal viszlek! Bár inkább zöldet vettem volna én is a kék helyett! Nem is tudtam, hogy egy kevés zöld a ruhán ilyen elragadó tud lenni... Nem igazság!

De aztán visszatért a jókedve, amikor Harriet biztosította róla, hogy Lady Stanton meg fog pukkadni az irigységtől, ha meglátja Susan kék ruháját és zafír fejékét.

– El is felejtettem mondani: Rowcester nem lesz ott. Biztosan a fülébe jutott, hogy Stanton ki akarja vetni rá a hálóját.

Hát akkor mégsem jön el, gondolta Harriet. Ő úgyis arra készült, hogy nem lesz ott. És ez a lehangoltság, amit most érez, csakis az elmúlt hetek feszített munkája miatt lehet.

– Milyen kellemes az illatszered – jegyezte meg Susan. – Mi ez?

– Szappan. Tegnap este megfürödtem.

– Miért, beteg vagy?

– Szerettem volna tiszta lenni.

– Engem a komornám szokott ledörzsölni egy puha kelmével – mondta Susan. – Hidd el, elég az is. Gyere, induljunk! Martha! – szólt oda a komornájának. – A köpenyeket! És hozd ki a legyezőket és a retikülöket a hintóhoz!

Valamikor mindez nekem is természetes volt, gondolta Harriet, miközben egy inas besegítette Darkwoodék jól rugózó hintájába. Megpróbálta egy kicsit elfelejteni jelenlegi életét, és elképzelte, hogy

drága szülei még élnek, és ők kényeztetik így imádott gyermeküket. De a szüleire gondolva elszomorodott, így aztán egy kis sóhajtással megpróbált inkább Susan locsogására figyelni.

– Tudod, sokat gondolkoztam rólad – mondta Susan. – Ha itt a szezonnak vége lesz, és én nem tudom rávenni Darkwoodot, hogy elvigyen Brightonba, akkor visszamegyünk vidékre, vissza a kopár Sussexbe, abba az ormóttan hodályba, ahol nincs mit csinálni, csak ásítani nap nap után, és a környéken mintha csak aggastyánok meg vénasszonyok laknának. Szerintem a helyi klíma teszi: túl soká tartja életben az embereket. Itt ez a Lady Fortescue is például. Ebben az életkorban tisztességes embernek már rég a koporsóban a helye, bár nem hinném, hogy eredetileg ő is Sussexből származik. A Fortescue-k kentiek. Szóval megmondom, mit gondoltam! Eljöhetnél velem mint a társalkodónőm, és akkor itt hagyhatnád ezt a piszkos szállodaüzletet. Milyen jól szórakoznánk együtt! Mert elárulhatom, azért Sussexben sincsen mindenki fél lábbal a sírban. Van például egy aranyos fiatalember, aki néha meglátogat, egy bizonyos Mr. Courtney. Hogy annak milyen formás lába van...! Párja nincs, nekem elhiheted. Valahányszor meglátom azt a lábat, a szívem úgy kezd verni: dud-dudu!

– És Darkwood látásakor sosem vert úgy a szíved, hogy dud-dudu? – kérdezte Harriet.

– *Ugyan* már! Az ember a férjébe nem *szerelmes!* Viszont ha férjnél vagy, akkor már lehet szeretőd, ami előny, és nagyjából ez a házasság egyetlen előnye, mert az összes férj, ha épp nincs a parlamentben vagy a klubjában vagy vadászaton, akkor folyton gyereket akar neked csinálni. Ami nagyon fárasztó, hát nem? Igen, Harriet, velem kell jönnöd, és mi majd egy kicsit felforgatjuk azt az unalmas Sussexet!

– Ez nagyon kedves tőled, igazán nagyon kedves – mondta Harriet feszengve. – De ami azt illeti, nekem Lady Fortescue mellett van a helyem.

– Ne mondd nekem, hogy ide vagy kötve, mint egy szolga! – tiltakozott Susan.

– Amire én gondolok, az a hála és a lojalitás köteléke.

– Ó, vagy *úgy*. Na, azt verd ki a fejedből!

– Kapok egy kis gondolkodási időt? – kérdezte Harriet, de inkább csak azért, hátha ezzel meg tudja akasztani a szózuhatagot.

Esze ágában sem volt, hogy társalkodónője legyen ennek az üresfejű locsi-fecsinek.

– Hát persze! De biztos vagyok benne, hogy végül elfogadod az ajánlatomat. A szálloda persze vonzó lehet mint újdonság, de te sem akarhatod ezt csinálni hosszú éveken át! Na, már meg is értünk. Jól van föltéve az álarcom?

– Igen, Susan.

– És hogy nézek ki?

– Csintalanul és vonzón.

Susan örömteli vihogást hallatott.

Tényleg lehetnék a társalkodónője, gondolta Harriet. Jól tudok hazudni neki.

Leszálltak a hintóból, és inasok kettős sorfala között vonultak a bejárathoz.

– Figyeled az inasokat? – súgta oda Susan. – Mind egyforma magasak!

Harriet földerült egy kicsit, amikor meghallotta a fenti bálteremből leszűrődő muzsikát. Az előcsarnokból egy öltözőszobába léptek, ahol Susan képzett komornája segített nekik levenni a köpenyeket.

– El is felejtettem... – szisszent fel Susan. – Nem jelenthetünk be téged mint Miss Jamest! Milyen nevet találjunk ki neked?

Belebotort a retiküljébe, elővette a névjegytartóját meg egy ezüstceruzát.

– Odaírom a saját nevem alá, hogy Miss Ezmegaz... Meg is van: Miss Venus! Hogy tetszik?

– Mintha egy színésznő volnék vagy balett-táncos – mondta szemrehányóan Harriet. – Már tudom: anyám lánykori neve Ward volt. A Miss Ward jó lesz.

– Unalmasan hangzik, de legyen Miss Ward. De most aztán nehogy rögtön eltáncolj valakivel, engem meg magamra hagyj, mert akkor mérges leszek!

Ám ahogy beléptek a bálterembe, Susan azonnal észrevette és örömmel üdvözölte a barátnőit, akik egy nyélen tartották az arcuk elé az álarcot, s így jól felismerhetők voltak. Otthagyta Harrietet.

A lány idegesen nézegetett körbe. Ő is sokakat felismert, de nem üdvözölhetett senkit, mert súlyosan megszégyenült volna pusztán attól, hogy kiderül, ott van a bálon.

Felismerte Rowcester grófot is, holott fekete bársony álarcot viselt. Lady Stantonnal táncolt, aki majdnem olyan magas volt, mint a férfi. A hölgy egy ékkövekkel kirakott nyelű álarcot tartott az arca elé, de néha leengedte, hogy a grófot lenyűgözhesse a szépségével. És *valóban* szép nő, gondolta Harriet. Mostanában a szőke hajat már divatjamúltnak tartották, de erről a gróf mit sem tudott. Lady Stanton aranyfürtjeit római stílusú frizurába rendezték egy strucctollakból álló fejdísz alatt. Aranyszövetből készült báli ruhát viselt, mely a testéhez tapadt. Félig hunyt pillái alól lusta, simogató pillantásokat vetett a férfira.

Harriet Susant kereste, de Susan már táncolt is egy gárdistával, és szemlátomást teljesen elfeledkezett Harrietről.

A lány hirtelen azt kívánta: bár maradt volna otthon! Milyen szörnyű ez így, kívülről nézni ezt a csillogó világot, amelynek már nem igazi részese. Elhatározta, hogy elvonul valami sarokba, ahol türelmesen és észrevétlenül megvárja majd egy öregasszony mellett, hogy a bál véget érjen.

Egy igen idős hölgy szundikált a díszítésként kirakott melegházi virágok mögött. Volt mellette egy üres szék. Harriet odament, és leült. Az idős hölgy fölneszelt:

– ...stét – mondta keményen. – A nevem Rumbelow.

– Én Miss Ward vagyok – felelte Harriet.

– És mondja csak, Miss Ward, minek ül itt egy ilyen vénség mellett? Az összes fiatalember vak volna?

– Lady Darkwood kísérijeként jöttem – mondta Harriet –, de most nincs kedvem táncolni.

– Lehet, hogy jobban is jár így – mondta Lady Rumbelow. – Ezeken a maszkabálokon mindenki levetkőzi a gátlásait. Már attól, hogy vannak álarcok, mindenki izgalomba jön, mintha senki nem ismerhetné fel őket. Lady Stanton aztán nem zavartatja magát, ő el sem takarja az arcát, annyira lefoglalja, hogy Rowcesterrel flörtöl. Pedig csak az idejét vesztegeti.

– Miért mondja ezt? Lady Stanton kivételesen szép.

– Azt Rowcester észre sem veszi. Teljesen hiányzik belőle a romantika.

– Ó... Talán ezért nem nősült meg. De miért mondja, hogy hiányzik belőle a romantika?

Lady Rumbelow mély hangján felkacagott, majd mesélni kezdett:

– Ott volt az Almack's idei első tagsági bálján. Az összes híres szépség is eljött oda. Persze Lady Stanton nem, mert neki a védnöknők nem engedélyezik a belépővásárlást, valamelyikükkel ugyanis összeveszett, már nem tudom, melyikkel. Hol is tartottam? Á, igen! Rowcester a legújabb szépséggel, Miss Simmsszel táncolt, és később hallottam, hogy azt mondta neki, szeretne kérdezni tőle valamit. A leányzó természetesen arra gondolt, hogy a gróf ott, az Almack'sben akarja megkérni a kezét, de az váratlanul azt kérdezte tőle, hogy hol vegyen tűzhelyet. Amire a *kislány* nem tudott felelni. Mert az ő korosztálya már az orrát sem tudja egyedül kifújni. Úgyhogy Rowcester hozzám jött oda kérdezősködni, én meg elküldtem Carterhez. De várjon, most jön csak a java! – bökte oldalba Lady Rumbelow hegyes könyökével Harrietet. – Azt mondja nekem: egy hölgynek szánja ezt a tűzhelyet ajándékba, és annyira sürgős volt neki, hogy azon nyomban elszaladt az Almack'sből, hogy fölverje álmából a tűzhelyes mestert.

Valami jó meleg érzés kezdte elárasztani Harrietet belülről. Akkor hát őrá gondolt akkor, és annyira el volt szánva, hogy neki örömet szerezzen, hogy képes volt az éjszaka közepén szaladgálni azért a tűzhelyért. Most bezzeg Lady Stanton szemébe néz, s a szeme mosolygósan csillog a maszkja mögött... és milyen szépen táncolnak együtt! Engem biztosan csak a jótékonyására tart alkalmas személynek, gondolta Harriet, és a kezdődő jó érzés ezzel ki is hunyt.

– Egek, itt jön az unokám! – szólt Lady Rumbelow, mert Miss Fanny Trust tipegett feléjük. – Jól érzed magad? – kérdezte Fannytól.

– Elég jól – felelt Fanny. – Mindenki Rowcesterről beszél. Itt van?

– Persze hogy itt van, bogárkám, ott táncol Lady Stantonnal. Semelyik másik férfinak nincs ilyen lába.

– Mutass be! – mondta határozottan Fanny.

– Hadd mutassam be Miss Wardot... Miss Ward, Miss Trust – mondta Lady Rumbelow, szándékosan félreértve Fannyt.

– Rowcesternek mutass be! – mondta duzzogó képpel Fanny. – Az Almack’sben ott ült veled, és te hagytad elmenni!

– De hisz nem láncolhattam oda a padlóhoz! – mondta a nagymama. – Ennek a táncnak vége. Most lejts elegánsan feléje... Várj, mégse... Most kérte fel Lady Darkwoodot, az meg szokása szerint csak vihog rémesen. Ó, bocsánat, Miss Ward, elfelejtettem, hogy Lady Darkwood az ön barátnője. De már itt is egy gavallér neked, Fanny! Az ifjú Daventry, ha nem tévedek.

Egy skarlátszín álarcot viselő fiatalember hajolt meg Fanny előtt, de ekkor megpillantotta Harrietet, és elbizonytalanodott. Lady Rumbelow megoldotta a dilemmáját:

– Az unokámat akarta felkérni, ugye, Mr. Daventry?

– Igen, igen!

És a fiatalember nehezen, de levette bámuló tekintetét Harrietről, szólván:

– Ha kérhetek majd egy bemutatást...

– A tánc után! – közölte Lady Rumbelow. – Menjenek!

– Földbe gyökerezett a lába, ahogy meglátta önt! – mondta az öreg hölgy Harrietnek, ahogy a pár elment. – De nekem a saját vérem útját kell egyengetnem.

Harriet szeme azonban nem Fannyt és Mr. Daventryt követte, hanem Rowcester grófját. Biztos volt benne, hogy őt alig lehet észrevenni a nagy kazal melegházi növény mögött. Ez a Mr. Daventry is Fannyt követve lépett oda, a bálteremben ugyanis szem elől veszíthette, mihelyt a lány odament a nagymamájával beszélni.

A gróf cotillont járt Susannel, Susan pedig minden alkalmat kihasználta a flörtölésre, amikor a figurák összehozták őket a táncban.

Aztán, ahogy Harriet figyelte őket, a gróf mondott valamit, mire Susan nevetett és körülnézett, majd vállat vont, mintha azt mondaná: „nem tudom”. A gróf elegánsan és méltósággal tovább táncolt, de közben körbenézegetett a bálteremben, Harriet pedig elakadó lélegzettel azt találgatta: most vajon őt keresi-e.

– Mi a véleménye Fannyról? – hallotta meg Harriet Lady Rumbelow hozzá intézett kérdését.

– Miss Trust? Nagyon csinos ifjú hölgy.

– De a lányom teljesen elnevelte. Fanny kislányként határozott jeleit adta annak, hogy esze is van a csinos pofikája mögött, de ezt a szülők aggodalommal fogadták. Nem tanították meg másra, csak arra, hogyan kell selypíteni, törni a francia nyelvet és gügyögni. Mi lesz vele azután, ha férjhez megy? Mi történik egy olyan fiatalasszonnyal, akinek nincs más társasága, csak a saját üres, kiműveletlen esze?

– Önnek igen modern elvei vannak – mondta Harriet. – De az általános nézet az, hogy az úriemberek nem kedvelik az intelligens nőket. Fannynak lesz majd számos gyermeke, akik majd dolgot adnak neki.

Az idős hölgy meglepetten nézett Harrietre:

– De hát szülés után ott lesz a szoptató dajka, aztán a gyermeket átveszi egy dada, majd jön a nevelőnő vagy a házitanító. Egy nemesember felesége nem tölt időt a gyerekeivel... Á, ön is itt van, Rowcester? Megszerezte azt a tűzhelyet?

A gróf meghajolt az öreg hölgy előtt:

– Önnek köszönhetően, Lady Rumbelow.

– Nos, Rowcester, bemutatom önnek Miss Wardot. Felkérheti táncolni, ha ez a szándéka.

A gróf egy pillanatra csalódást érzett, mert azt hitte, nem Harrietet találta meg. De a rá fölnéző szempár olyan zölden világított, akár egy macska szemei, és az a csillogó fekete haj sem lehetett senki másé.

– Miss Ward – mondta felragyogó szemmel –, megtisztelne a következő táncsal?

Harriet felállt, és elfogadta kinyújtott karját. Miközben a táncparketre mentek, Harriet érezte a sok figyelő szemet, Susanét, Lady Stantonét, és tudta, most hirtelen mindenki azt találgatja, hogy ki lehet ő.

– Keringő lesz, Miss Ward – mondta a gróf. – Ugyan az Almack's még hivatalosan nem hagyta jóvá, de nekem az az érzésem, mi már keringőztünk együtt.

És ahogy a gróf a lány derekához nyúlt, élénken megjelent előtte mezítelen testének látványa, és csak az térítette magához, amikor a lány hirtelen levegőért kapkodott, a gróf ugyanis egészen magához

szorította az előírásos tizenkét hüvelyknyi távolság helyett. Harriet átadta magát a muzsikának. Elfejtette a szállodát, el a többi szegény rokont, és egészen belefeledkezett a tánc minden egyes pillanatába. S ha valaki azt mondta volna neki, hogy elragadtatása annak köszönhető, hogy a gróf fogja a derekát, felháborodott volna. Azt válaszolta volna, hogy ő a biztonságos múlt emlékébe feledkezett bele, amikor az anyja és az apja még éltek, és ő elsőbálozó volt. Ám amikor a tánc végeztével pukedlizett a gróf előtt, ismét rárontott a jelen: a kíváncsian rámeredő szempárok, a legyezők verdesése és az a tény, hogy ő jelenleg már munkából él, s ezért nem is volna szabad a bálon lennie.

– Gondolom, nincs ellenére egy kis frissítő – mondta fesztelenül a gróf, és abba a terembe vezette Harrietet, ahol az ételt és italt szolgálták fel.

Ám ahogy Susan később megjegyezte: Harrietnek nem volt muszáj vele mennie. A gróf aligha tehette volna meg, hogy mindenki szeme láttára berángassa oda.

A kínált étel és ital ugyanaz volt, mint amit a Vauxhall Gardensben szoktak adni: hajszálvékony füstöltsonka-szeletek és puncs. Harriet nagyon éhesen érkezett a bálba, mert előtte nem volt ideje enni, de az éhség mostanra elmúlt, úgyhogy csak puncsot ivott, üres gyomorral. Az erős ital oldotta a feszültségét, így aztán, amikor a gróf azt mondta: „Tudom, hogy ön az, Miss James”, Harriet elég nyugodtan válaszolta:

– Az álarc nem tökéletes álcázás, de azért remélem, hogy más nem fog fölismerni, különben Lady Darkwoodnak sosem bocsátanának meg.

– Nevetséges, hogy így kell bujkálnia – mondta a gróf –, bár az igaz, hogy ön választotta ezt a helyzetet.

– Kegyelmes úr, amikor még tisztos szegénységben tengettem napjaimat, akkor is pont annyi esélyem volt, hogy a társaság befogadjon, mint most. Gyakorlatilag egy vénlány vagyok, akinek nincs hozománya.

– Volna talán olyan férfi, akinek nem számítana, hogy nincs hozománya.

– A társaság köreiben? – nevetett Harriet. – Még ha akadna is egy ilyen eszement, a szülei, a rokonai vagy az ügyvédei hamar

közbelépnének, és leállítanák.

– Egy szerelmes férfi semmilyen nyomás előtt nem hajol meg.

– Szamárság. Ön is kész volt a szálloda tönkretételére, csak mert egy rokona azt a szégyent hozta a családra, hogy szállodatulajdonos lett. Megbízható forrásból tudom, hogy a szerelemnek semmi köze sincs a házassághoz.

– Ki ez a forrás?

– Lady Darkwood, például.

– Az a fecsegő? Nem jó társaság. Nincsenek erkölcssei.

– Lady Darkwood nagyon kedves velem, sőt a jó hírért is kockára teszi azzal, hogy engem elhozott ide.

A gróf hátradőlve nézte Harrietet. A lány nem pirult el ettől és nem fordította el a fejét, hanem visszanézett rá egyenesen, kíváncsian az álarc alól.

– Mondta-e Lady Fortescue önöknek, hogy felajánlottam, mindannyiukat kivásárolnám?

Harriet szemlátomást meglepődött:

– Én úgy értettem, az ajánlata arról szólt, hogy a *nagynénjéről* gondoskodik. Nem, nem szólt róla. De hisz már mondtam önnek: a szálloda neki is új életet jelent, ahogy mindannyiunknak. Persze civakodunk néha, de mégis olyanok vagyunk, mint egy család, és nagyon ragaszkodunk egymáshoz.

– Ostobaság, hajmeresztő ostobaság! És ahhoz mit szólna, ha felajánlanám önnek a teljes összeget, amit arra akartam szólni, hogy kivásároljam mindannyiukat? Az elég jó hozományt jelentene. Gondolja meg, Miss James, azzal megint visszakerülhetne az önt megillető helyre.

Harriet most körülnézett, és jó néhány könnyörtelen, fürkésző tekintettel találkozott. Felsőhajtott.

– Tudja, lélekben talán máris a kereskedők osztályához tartozom. Mert ha a társaságot így, kívülről szemlélem, hát... már nem is olyan vonzó. Lady Rumbelow az unokája jövője miatt aggódott az imént. Attól tart, hogy a férjhezmenetelt követően Miss Trustnak nem lesz mivel eltöltenie az idejét, mert semmiféle taníttatásban nem részesült. Fölvettem, hogy a gyermekeivel elfoglalhatja majd magát, de elfeledkeztem róla, hogy egyetlen úri hölgynek sem kell a gyermekeivel foglalkoznia, csak megszülnie őket. Igen, lélekben én

már a kereskedőkhöz tartozom. És szeretem is, amit csinálok. Jobb, ha az ember kezd valamit az életével, még akkor is, ha csak egy szállodát üzemeltet. De azért nagyon köszönöm az ajánlatát.

– Egy bocsánatkéréssel is tartozom önnek – mondta a gróf. – Voltam olyan vakmerő, hogy burkoltan fölvettem önnek, legyen a szeretőm. Meg tud ezért bocsátani nekem?

Harriet váratlanul gyönyörűen rámosolygott a grófra, akinek ettől bukfencet vetett a gyomra.

De aztán a gróf rögtön igen dühös lett, mert Lady Stanton jött oda hozzájuk, és le is ült.

– Lady Stanton – szólalt meg a gróf ridegen. – Miben lehetek szolgálatára?

– Szeretném, ha bemutatna ennek a bájos hölgynek – felelte Lady Stanton.

– Természetesen – szólt könnyedén a gróf. – Egy ilyen szépség mindenkiben csodálatot és kíváncsiságot ébreszt. De most el kell hagynunk önt. Kezdődik a táncunk, úgy hiszem.

Lady Stantonnak a dühtől egészen összeszűkült a szeme, úgy nézett utánuk. Ki lehet ez a hódító ismeretlen, aki nemcsak az estéjét, de az esélyeit is ilyen eredményesen teszi tönkre? Már kérdezte róla Lady Darkwoodot, aki zavartan reagált, és valami olyat motyogott, hogy „csak egy barátnőm”, majd elmenekült. És most meg Rowcester: ő sem hajlandó a hölgyet bemutatni!

Lady Stanton minden lehetőséget számba vett. Talán himlőhelyes a kicsike a maszk alatt. Vagy, gondolta egyre mérgesebben, Rowcester képes volt idehozni valami félvilági nőcskét az estélyemre, amiben Susan Darkwood segédkezett neki, mert egy ostoba liba.

A bál egyre lármásabbá vált, ami megszokott volt az álarcosbálokon. A férfiak egy része nagyon berúgott. Harriet a Sir Roger de Coverley-ről elnevezett táncot járta a gróffal. Láta, hogy Lady Stanton fölment a karzatra, ahol a zenekar játszott, és onnan bámulta őt.

– Távoznom kéne – súgta oda Harriet sietősen a grófnak. – Lady Stanton túlságosan érdeklődik utánam.

– Csak hadd fúrja az oldalát...! – nevetett a gróf, de aztán a tánc elválasztotta őket.

A végén azonban meghallották Lady Stanton hangját, amint csendet kér.

– Barátaim! – kiáltotta. – Eljött az álarcok levételének perce!

Nevetés hallatszott mindenfelől. A férfiak és nők mind kezdték kicsomózni az álarcokat tartó madzagokat. A gróf a zsebébe csúsztatta a maga álarcát, és odasúgta Harrietnek:

– Ájuljon el!

Harriet lehunyta a szemét, és a földre roskadt. Rowcester elkapta, és kisietett vele a teremből, miközben jól hallatszott Susan megkönnyebbült sóhaja.

A gróf a karjában Harriettel futott le a lépcsőn. Az előcsarnokban egy lélek sem volt. Az érkezéskor dízsorfallal álló inasok most a bálteremben vagy a vacsorázóteremben teljesítettek szolgálatot, kivéve azt a hármat, akik odakinn beszélgettek a kocsisokkal. A gróf benyitott a legközelebbi ajtón, mely az előcsarnokból nyílt, besurrant, Harrietet lábra állította, majd megfordult, és bezárta az ajtót.

– Ez lehet Lady Stanton könyvtárszobája – mondta a gróf körülnézvéen.

A falak mentén üveges könyvszekrényekben sorakoztak a díszes küllemű könyvek, tekintet nélkül a tartalomra, ugyanis méterre vásárolták őket. A szobában áporodott volt a levegő, valószínűleg ritkán használták.

– És most? – kérdezte Harriet idegesen.

– Most várunk néhány percet, és reménykedünk, hogy Lady Stanton azt hiszi, távoztunk. Aztán én itt hagyom önt, kilépek, és szólok egy inasnak, hogy hozassa elő a hintómat, ami egy kissé lejjebb áll az utcában.

– Nagyon köszönöm! – mondta Harriet. – Lady Darkwood nagyon megszégyenülne, ha kiderülne, ki vagyok.

– Reméljük, hogy ezzel ő is tisztában van, különben még elkezd fecsegni. De most megyek. Ha a hintó előállt, kettőt koppantok az ajtón.

– A köpenyem! – jutott Harriet eszébe. – Az öltözőszobában van.

– Elhozom.

A gróf elfordította a kulcsot, és kinézett. Aztán kiment az előcsarnokba, és Harriet bezárta utána az ajtót. Izgatott volt, ugyanakkor kissé mámoros is.

Amikor a két kopogást meghallotta, összerezett, de aztán eszébe jutott, hogy ez a jel, és óvatosan ajtót nyitott.

– Gyorsan, a köpenyét! – mondta a gróf. – Most megint föl kell vennem, hogy ha valaki meglát, azt mondhassam, még mindig rosszul van.

Harriet lehunyta a szemét, és érezte, ahogy erős karok felemelik, s hogy a teste a férfi mellkasához simul.

Rowcester pont akkor ért ki vele a felhajtóhoz, amikor a hintaja odaállt.

– Most már biztonságban vagyunk – mondta a gróf, amikor elindultak. – Kinyithatja a szemét és leveheti az álarcát.

Oda is hajolt, kikötötte a lány maszkján a csomókat, és az ölébe ejtette. A hintó behuppant egy kátyúba, majd nagy döccenéssel kijött belőle, s Harrietet odalökte a grófhhoz.

A lány megpróbált visszahúzódni, de a védőn a vállára tett kar inkább közelebb húzta. Harriet látta, hogy a gróf szája egyre közelebb kerül az övéhez, de ahelyett, hogy ellökte volna, megint behunyta a szemét. A férfi meleg ajka mohón csókolta meg, s közben egyre csak fokozódott szenvedélye, mert eszébe jutott, amit a konyhában látott. De Harriet is viszonzta a csókot, amivel tovább szította érzéseit. A csók egyre szenvedélyesebb lett, s közben a férfi Harriet arcát simogatta.

Végül nagy sóhajtással vált el tőle.

– Ó, Harriet, ön megbabonáz engem! Amikor meztelenül megláttam a konyhában, azt hittem, Vénusz szállt ki a habokból!

Harriet arca erre megdermedt, és tágra nyílt szemmel visszahúzódott. Aztán elpirult, de olyan erősen, hogy az már szinte fáj, s ezt a gróf is jól láthatta a hintó lámpásának ingó fényénél. Aztán a lány a kezébe temette az arcát.

– Ezt nem lett volna szabad elárulnom – nézett bűnbánóan a gróf Harrietre. – Csak azért mentem le a konyhába... azért, hogy beszéljek önnel... és akkor... akkor láttam meg...

– Ne folytassa, kérem! – mondta Harriet a kezét leengedve.

Most sápadt volt az arca, olyan végletesen sápadt, mint amilyen nagyon piros az imént. Kinézett a hintó ablakán, és megkönnyebbüléssel látta, hogy most érnek a szállodához.

– Kegyelmes úr – szólalt meg –, nekem egy ideje már be kell töltenem apám és anyám szerepét magam mellett. A gardedámom is én vagyok. Nem hibáztatom azért, hogy megcsókolt. Nem utasítottam el. De soha többé nem leszek arra képes, hogy ellenérzés és undor nélkül tekintsek önre.

Az inas kinyitotta a hintó ajtaját, de ijedten hátrahőkölt, amikor Harriet úgy vágódott ki a hintóból, hogy meg sem várta a lépcső leeresztését.

A gróf morcosan odaszólt a kocsisnak, hogy vigye vissza a bálba. Hát most nem viselkedett úriemberként. Hogy Harrietet meztelenül látta, és ezt el is árulta neki, azt a lány soha nem fogja neki elfelejteni, pláne nem megbocsátani. A már hajlott korú Lord Plomley, aki tizenöt utódot nemzett, egyszer a klubban kissé pityókosan bevallotta, hogy soha nem látta meztelenül a feleségét, és a házastársak között az ágyban minden szuroksötétben zajlott és több takaró alatt. „De hát ez a dolgok rendje – sóhajtotta az öregúr. – Csak a ringyók szokták levenni a ruhájukat.”

HATODIK FEJEZET

Jó légy, lánykám, más meg hadd legyen okos.

Charles Kingsley

Harrietnek másnapra megengedték a többiek, hogy ágyban maradjon; az ágyban, melyen Miss Tonksszal és Mrs. Budley-val osztozott, a padlástérben ugyanis kissé szűkében voltak a helynek.

Inkább csak észlelte, mint látta, hogy felkeltek, hallotta a halk reggeli beszélgetést és a mosdóállvány felől a víz csobogását. Utána nyílt, majd becsukódott az ajtó, és ő egyedül maradt. Nyújtózott egyet, és megpróbált visszaaludni, de a sokféle kinti zajtól nem tudott. Nem is értette, miért mondják azt az emberek a West Endről, hogy csendes úri negyed.

Kintről máris behallatszott a mindenféle kolompok és csengők szokásos hangzavara: kolompoltak az olcsó bicskát, szalagokat, lepényt áruló házalók; a vándor mutatványosok, a vásári bábjátékos és a balladaénekesek; a tejesemberek és tejesasszonyok, a mészáros, a pék, a fűszeres; a friss forrásvizet kínáló árusok, a csodaszereket és bájitalokat árulók; de csengetett az egyházfi, a kisbíró és a kocsiját toló guberáló ember is – és egyik kolomp rosszabb volt a másiknál, a csengők meg fülsértően szóltak. És ezen felül voltak még az utcai piacok harangjai: ezek reggel hétkor jelezték a piacnyitást, este meg félórán át kongatták őket, amikor zártak. A templomokban óránként harangoztak. Voltak is rendszeresen olvasói levelek az újságokban, melyek arra kérték a kormányt, tegyen már valamit a pokoli ricsaj ellen.

Harriet nem is tudott aludni, és szinte megörült Miss Tonksnak, amikor az óvatosan bejött, és elsuttogta, hogy Lady Darkwood beszélni kíván Harriettel.

Harriet nem hitte volna, hogy Susan délután kettő előtt felkelne, s most meglepetten látta az órán, hogy csak fél kilenc van. Megmosdott és felöltözött, aztán Susanék lakosztálya felé vette az irányt.

Susan ébrenlétére magyarázatul szolgált, hogy még a báli ruhájában volt, s nyilván nem is feküdt le.

A szalonba húzta Harrietet.

– Halkan beszélj – súgta Susan –, mert Darkwood a szomszéd szobában alszik, és nem is tudja, milyen későn értem haza.

– Akkor az volna a legokosabb, ha felvennéd a hálóingedet, s ha netán felébred, mondd neki, hogy én ébresztettelek föl! – mondta gyakorlatiasan Harriet.

– Mennyi eszed van! – örült meg Susan. – De különben is, te sokkal jobban értesz a szerelmi cselszövéshez, mint én!

S mielőtt Harriet erre bármit felelhetett volna, Susan eltűnt a hálósobában.

Kisvártatva hálóingben és pongyolában jelent meg, és vidáman csillogott a szeme.

– Rém vicces volt! – jelentette be. – Amikor Rowcester visszajött a bálba, Stanton épp csak nem ugrott a nyakába. Azt követelte, hogy árulja el szép imádottjának a nevét. Mire Rowcester villámgyorsan, hűvösen azt felelte, hogy a hölgy az *unokahúga*. Na, erre Lady Stanton rögtön mézesházos bocsánatkérésben tört ki. Ezt jól kifőztétek a gróffal! Harriet drágám, igazán gondolhattam volna, hogy Rowcester meg te... öö, izé... mert addig nem is akart a bálba elmenni, míg meg nem tudta, hogy te is ott leszel. Lady Stanton pedig nem is kezdett volna gyanakodni rád, ha te úgy nem döntesz, hogy leülsz vacsorázni a gróffal.

– Susan! – szólalt meg Harriet szigorúan. – Nincs semmiféle, úgymond, öö, izé, de nevezheted bárhogy, Rowcester és én köztem. Volt annyi lélekjelenléte, hogy megmentett engem a kínos lelepleződéstől. De ha annyira imádna engem, lefogadom, nem ment volna rögtön vissza, miután hazahozott. Biztosan tovább flörtölt Lady Stantonnal.

– Igen, tényleg... – mondta Susan meglepetten. – Pontosan ezt tette, és Stanton olyan elégedett volt, mint macska a tál tejszínnel.

„Szoknyavadász csirkefogó!” – ilyen dühös hangot hallott Harriet a fejében. Ez a férfi látta őt meztelenül, ez csókolta meg, amit ő még viszonzott is... szégyen, gyalázat!

– De az egész este elég jól telt, bár Jenners kapitány rálépett a köpenyem szélére – fecsegett tovább Susan. – Aztán meg olyan helyesen kért bocsánatot, és engedélyt is kért, hogy ma meglátogathasson. Annyira örülök, hogy Darkwoodnak ma a parlamentben van dolga, különben képes lenne végig itt ülni, és duzzogni, és elrontaná mindenkinek a kedvét.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdezte Harriet. – Alszanak?

– Vidékre küldtem őket a dadájukkal – felelte Susan. – Tudod, otthon nem is nagyon szoktunk velük találkozni, de itt, a szállodai körülmények között sokszor voltak láb alatt. Kis buták, pokolian sírtak! Hát igen, vidéken sokkal egyhangúbb, mint Londonban.

– Talán azért sírtak, mert el kellett válniuk tőled – vetette föl Harriet.

Susan láthatóan meghökkent.

– Remek nevelést kapnak – mondta keményen. – És semmiféle túlzó érzelgősségre nem hajlamosak, erről biztosíthatlak. De most aludnom kell egyet, hogy Jenners kapitányt a legjobb formámban fogadhassam.

Harriet elbúcsúzott, s közben arra gondolt: vajon ő is ilyen rideg lenne anyaként? A társasági nőknél elvárás volt ez a gyerekeiktől való távolságtartás. Lement a lépcsőn a szálloda irodájához, remélve, hogy Lady Fortescue-t ott találja. Nagyon jó lett volna, ha valakitől vigasztalást és jó tanácsot kaphat.

Lady Fortescue megkönnyebbülten nézett föl, ahogy Harriet belépett.

– Nem igazodom el ezeken az elszámolásokon – mondta. – Muszáj nekünk méhviaszgyertyákat vásárolnunk? Olyan drága dolog...

– Sajnos igen... – ült oda Harriet a lady mellé egy székre. – A faggyúból készült gyertyák ugyanis túl bűdösek. Éjszaka olajlámpásokat használunk a hazatérő vendégeknél, de azoknál a kanócot rendszeresen figyelni kell, hogy ne legyen túl hosszú, mert

akkor füstölnek. Egy füstölgő olajlámpás nagy bajt csinálhat. De ne aggódjon, egész korán keltem, és kész vagyok rendbe tenni az elszámolást. – Harriet tétován nézett az idős hölgyre: – Lady Fortescue, tanácsra lenne szükségem.

– Történt valami a bálon? – villant fel Lady Fortescue fekete szeme kíváncsian.

– Megpróbálom elmondani önnek pirulás nélkül, de tartok tőle, nem lesz könnyű.

És Harriet olykor elakadó szavakkal elmesélte, hogyan mentette meg a gróf a lelepleződéstől a bálon, hogyan csókolta meg, és hogyan árulta el, hogy meglátta meztelenül a konyhában.

– Csak nem volt *teljesen* meztelen?

– De igen, Lady Fortescue – válaszolta Harriet szárazon –, az ember úgy fürdik.

– Korántsem! Ha már muszáj ilyen újmódi dolgokat a fejébe vennie, és az egész testét meg akarja mosni, legalább vegyen fel egy zsákruhát! Rémisztő, hogy egy férfi úgy lássa az embert, de az majdnem olyan rémisztő, hogy magamagát úgy lássa! De most már sajnos nincs mit tenni, s ezen nem segíthet semmilyen erkölcsi prédikáció. Az világosan látszik, hogy a gróf belehabarodott önbe, de ez a vonzódás alantas. Hadd gondolkodjam egy kicsit!

Megrázta az asztalon lévő csengőt, s mikor előkerült egy inas, elszalajtotta Sir Philipért.

– Ugye nem azt akarja tenni, hogy amit most megosztottam önnel, azt el fogja mondani Sir Philipnek? – pánikolt Harriet.

– Nem, ő ehhez túl öreg, és egy efféle történet túlságosan felizgatná a vén kujont. De sokat látott ember, ráadásul egy rémes szatír is, úgyhogy neki tudnia kell, mi a legjobb módja annak, hogy az unokaöcsém szenvedélyét lehűtsük. Á, Sir Philip, az ön bölcs ítéletére volna szükségünk, ha volna szíves.

Sir Philip Lady Fortescue kezéhez hajolt, és elhelyezett a kézfejen egy nyálas csókot, majd kihívóan mosolygott rá.

– Viselkedjék, uram! – szólt rá Lady Fortescue, és elrántotta a kezét. – A gondunk ez: Rowcester továbbra is Harriet nyomában van, mégpedig a legalantasabb szándékkal. Mit javasol? A szezon vége előtt nem tudunk összeszedni annyi pénzt, hogy Harrietet

elküldhessük valahová messzire, ráadásul egyikünk sem tudja olyan remekül kezelni a számlákat, mint ő.

– Apropó, számlák! – mondta Harriet. – Nem találtam bekönyvelve a Sun Biztosítótársaságnak szóló befizetésről a számlát, és az az ön reszortja, Sir Philip. Ugye befizette nekik az esedékes összeget?

– Be bizony, szép hölgy. Adja csak ide a főkönyvet, én majd bevezetem a befizetéseket a megfelelő napokra. Itt van nálam minden – mondta Sir Philip, és a zsebéből előkotort egy gyűrött papírdarabot. – De Rowcesterről kérdeztek. Hadd gondolkodjam! Ő továbbra is nálunk száll meg, de már nem azért, hogy tönkretegyen bennünket, sem azért, hogy kivásároljon, hanem kizárólag ön miatt, Miss James. Csak röpké pillanatokra láthatja önt, ami kínkeserves neki, ráadásul ön afféle „se hús, se hal”, mert ugyan nem szolgál, de a társaság többé nem tartja szalonképesnek. Miután nem lehet többé tiszteletre méltó tagja a társaságnak – Harriet itt pislogni kezdett –, hát mutatkozzon inkább szolgaként, s ezzel hangsúlyozhatja a gróf számára új társadalmi helyzetét. Azt javaslom: kezdje a felszolgálással az étteremben!

– De akkor találkozni fog velem! – vetette ellen Harriet.

– Egy szolgálai munkát végző, ám tisztességes nővel – mutatott rá Sir Philip.

Harriet elgondolkozott ezen. Talán tényleg ez lenne a legjobb. Kimért modora jelezné a grófnak, hogy semmiben nem különbözik a szolgálaktól. És megközelíthetetlen volna a vendégek, valamint Lady Fortescue meg Sandhurst ezredes előtt.

– Ezt fogom csinálni – jelentette ki.

Belépett az irodába Sandhurst ezredes.

– Jó reggelt! – köszönt frissen, majd körülnézett. – Valami gond van?

– Épp kikértem Sir Philip tanácsát – kezdte Lady Fortescue, de rögtön megbánta, hogy elárulta, mert az ezredesnek elsötétült az arca.

– Szóval így? – csattant fel rögtön. – És engem miért nem kérdez meg?

Harriet gyorsan felkapta a főkönyvet, és fölmenekült a tanulószobába. Az új divat szerint a vacsorát nem szolgálták föl este hét előtt, úgyhogy rengeteg ideje volt átnézni a számadásokat.

A fűszeresnél még mindig túl sokat költöttek. Harriet lement a konyhába Despard-hoz, és most örült, hogy annak idején megtanult annyira franciául, hogy beszélni tudjon vele. Újra elmagyarázta neki, türelmesen, hogy oda kell figyelniük a vásárlásaikra. Mert a legjobb fűszeresek, halkereskedők és mészárosok jelen pillanatban szívesen biztosítanak nekik korlátlan hitelt, de ezeknél az árak magasabbak, mint a piacokon. És a szükséges takarékoskodás miatt időnként muszáj készpénzzel vásárolni. Harriet azt ajánlotta: másnap kora reggel körbeviszi a séfet a piacokon, hogy lássa ő is, olcsóbb és jobb ott vásárolni. Despard udvariasan hallgatott, elferdült arcán semmi érzés nem látszott, de Harrietnek most is az volt a benyomása, ami már korábban is: hogy a francia nem szereti őt, nem szereti egyiküket sem. Sir Philip tulajdonképpen azt gondolta Despard-ról, hogy nem rokonszenvezik Napóleonnal, mert kényszerbesorolással került a francia seregbe. De Sir Philip mindig is szerette azt hinni, ami a céljainak leginkább megfelelt. A francia séf minden jel szerint csakis egy dolgot szeretett: az új, zárt tűzhelyet, és ragaszkodott hozzá, hogy azt ő tisztítsa és grafitozza. Harriet nyomatékosan megismételte az ajánlatát, hogy elviszi a franciát a piacokra, hozzátéve, hogy erre a célra bérel egy kézikocsit is, s hogy hajnali hat órakor várja a szálloda előtt.

Aznap még sok dolga volt Harrietnek, mert Lady Fortescue és Sandhurst ezredes úgy döntöttek, a köztük felmerült félreértések tisztázására kísértálnak együtt a Hyde Parkba. Sir Philip elpárolgott valahová, ahová általában szokott, Miss Tonks és Mrs. Budley pedig elmentek az üzletekbe vásárolgatni. Harriet kicsit bosszankodott a szegény rokonok rossz szokásán, hogy azon panaszkodnak, milyen keményen is kell dolgozniuk, miközben a munka zömét ráhagyják az alkalmazottakra.

Dél előtt a szállodában megszálló Chiswick vikomt és a felesége felhívták Harrietet a szalonjukba. Azt mondták, komoly panaszuk van, ugyanis az étteremben alig adnak olyasmit, amit ők is meg tudnak enni.

– Pedig a konyhánkat a legkiválóbbnak ítélik Londonban! – tiltakozott Harriet.

Mire Lady Chiswick, ez a hervatag, harmincas hölgy, aki nyafogó hangon beszélt, komolyan elárulta, hogy egyikük sem ehet semmit,

amiben cukor van, és nem ihatnak sem teát, sem kávét, sem csokoládét.

– Miért? – kérdezte Harriet türelmesen.

– Mert ezeket a termékeket rabszolgamunkával állítják elő – mondta Lady Chiswick. – Ha Angliában senki nem volna hajlandó ezeket fogyasztani, az egész gyalázatos üzletág összeomlana.

Harriet észrevétlenül sóhajtott egyet. Nehéz vitatkozni az ilyen nemes, emberbaráti szempontokkal, de ő folyamatosan azon igyekezett, hogy egyensúlyban tartsa a hotel bevételeit és kiadásait, és ettől hajlamos lett némi önzésre. Elővette a mindig magával hordott jegyzetfüzetét.

– Lássuk... A gyógynövényárustól be tudok szerezni pitypanggyökeret, abból tudunk kávét készíteni, és majd mézzel ízesítjük.

– Remek! – mondta Lady Chiswick, majd folytatta: – Az ételekbe a Kelet-Indiákról származó fűszereket tesznek, és ott is...

– Készítettetek önöknek külön ételeket, fűszerek nélkül – mondta Harriet, majd hozzátette: – Azonban, noha a szándékaik dicséretesek, kénytelen leszek felárat számítani a külön koszt elkészítéséért.

– Nem lehet túl nagy a költség, ha a feleségem elveiről van szó – mondta a vikomt.

Harriet tehát ismét lement Despard-hoz a konyhába, és megmondta neki, hogy Chiswickéknek mostantól külön kell főznie, nehogy megfertőzzék őket a rabszolgamunkával előállított termékek.

Despard arca erre még a szokásosnál is inkább eltorzult.

– Mi már megszabadultunk az efféle puhány parazitáktól Franciaországban – jegyezte meg epésen, franciául.

– Itt nálunk még nincs guillotin – vágott vissza Harriet, majd fölment átöltözni, hogy a Citybe indulhasson pitypanggyökéréért.

Az órák száguldottak, s mikor visszatért, épp csak annyi ideje maradt, hogy átvehesse a fekete selyemruhát, a fehér kötényt és főköttöt, amit Lady Fortescue megkövetelt a felszolgáláshoz.

A munka nem is volt olyan kínszenvedés, mint amire Harriet számított. A gróf nem került elő, és azt követően, hogy néhány vendég kíváncsian végigmérte Harrietet, mindenki elfogadta a helyzetet, és onnantól úgy kezelték, mint a többi szolgát. Azaz

egyáltalán nem vettek róla tudomást, s csak fehér kesztyűs kezét látták meg, amellyel ügyesen eléjük tette az ételeket.

Chiswickék azonban odamentek hozzá a vacsora végeztével, és dicsérően nyilatkoztak a kedvükért tett erőfeszítésekről. Harriet meg is jegyezte magának, hogy úgy látszik, a nemes elveket valló embereknek a modora is sokkal megnyerőbb.

* * *

Lady Stantonnak volt pár tartalék gavallérja, hogy mindig legyen, aki körülötte ugrál. Egyiküket, Mr. Jasper Blackley-t érte az a megtiszteltetés, hogy valami szórakozási lehetőséget találjon ki a szép hölgynek estére, amikor a hölgy rájött, hogy csak Lady Rumbelow otthonába mehetne egy német dalestre.

Mr. Blackley csupa lelkesedés volt:

– Van ez az új szálloda, amiről mindenki beszél, A Szegény Rokon.

Lady Stanton rámosolygott:

– Micsoda okos ötlet! Az, ahol jelenleg Rowcester lakik, ugye?

– Erről meg is feledkeztem – mondta elboruló arccal Mr. Blackley.

– Akkor még mindig ott az opera...

– Azt majd talán máskor. Ebben az új szállodában szeretnék vacsorázni.

– Úgy hallottam, igen nehéz asztalt foglalni náluk – jegyezte meg Mr. Blackley, majd mikor meglátta a lady szemében a türelmetlen felvillanást, egy kicsit összerázkódott.

– Én biztos vagyok benne, hogy ön tud oda helyet szerezni, ha igazán akar – mondta Lady Stanton simogató hangon, melyből mindazonáltal nem hiányzott a kellő mértékű fenyegetés sem.

Mr. Blackley tehát megoldotta az asztalfoglalást, mégpedig úgy, hogy lefizette Sir Philip Sommerville-t, aki főpincérnek tette meg magát, s már eddig is tetemes összeget rakott zsebre ilyen pénzekből (és nem vette a fáradságot, hogy betegye a közösbe, amit kapott). Sir Philipnek mindig csalhatatlanul megsúgta az ösztöne, hogy mikor fog asztalfoglalásért felbukkanni a szállodában egy vacsorázni kívánó, mert bár a vén csibész nyom nélkül eltűnt napközben, estefelé mindig ott volt, hogy a foglalásokat intézze.

Amikor Harriet meglátta az étterembe belibegő Lady Stantont, elszorult a szíve, de annak azért örült, hogy a jelek szerint Rowcester aznap este is távol marad az étteremtől.

Lady Stanton körülnézett, és meglátta Lady Fortescue-t és Sandhurst ezredest. Róluk már hallott: hogy valósággal recsegnek-ropognak, míg az asztalokhoz hordják az ételeket. De okos húzás, hogy van egy nagyon csinos pincérnőjük is. Mintha ismerős is volna neki ez a lány. Az a fekete haj meg a zöld szem... Lehetne akár az az álarcos szép lány is a bálról... no persze ez lehetetlen, hiszen Rowcester nem azt mondta, hogy az az unokahúga volt?

Lady Stanton nagy öröme magára a gróf is belépett most az étterembe. Bárcsak Mr. Blackley eltűnne innen a pokolba, gondolta a lady, miközben rámosolygott a grófra. Oda is jött, és kezét csókolt – de aztán mintha megfagyott volna egy pillanatra. Lady Stanton nem értette, mi történt, felnézett rá, és akkor látta meg, hogy valahová az ő háta mögé mered.

Lady Stanton megpróbált hátrafordulni, hogy lássa, mit néz Rowcester, de az erősen fogta a kezét, és megszólalt:

– Milyen csodálatos, hogy újra láthatom!

– De a bál után nem jött el hozzám tiszteletét tenni – pirongatta Lady Stanton.

– Elküldtem a szolgámat.

– Az nem ugyanaz, tudja jól! No de üljön ide hozzánk, Rowcester!

– A világért sem szeretném megzavarni a tête-à-tête-jüket.

– Ne zavartassa magát Mr. Blackley miatt! Ő csupán egy régi családi barát. Ugye ön is szeretné, Jasper, hogy Rowcester csatlakozzon hozzánk?

– Ha ön óhajtja – mondta mogorván Mr. Blackley.

– Ó, már vár is az asztalom – mondta a gróf.

Kis meghajlás után távozott. Lady Stanton arcán csalódott grimasz jelent meg.

Harriet elégedetten vette tudomásul, hogy nem is remeg a keze, amikor letette a tejszínes-mandulás borjúhúsleveset a gróf elé.

– Ez most egy rossz vicc? – kérdezte tőle mérges hangon Rowcester.

– Ellenkezőleg, kegyelmes úr – felelte zavartalanul Harriet. – Majd meglátja: a leves kitűnő.

Az összehúzott szemmel figyelő Lady Stanton látta, hogy beszélnek egymással, de nem hallotta, hogy mit.

Ekkor érkezett meg a vacsorához Susan a férje karján, és hangos szóval kérdezte:

– Nahát, Harriet, te meg mit csinálsz itt?

– Dolgozom – felelte Harriet.

– Ne beszéljen ilyen bizalmasan a szolgálakkal! – mondta a férj feddő hangon.

– De életem, ő nem egy szolga – biggyesztette el az ajkát Susan.

– Ő Harriet.

– Egy félvilági nőt is köszöntenél, ha szolgaként találkoznál vele? – kérdezte fennhangon Lord Darkwood. – Ugye hogy nem! És védj jól az eszedbe: ha egy nemes születésű hölgy képes odáig lealacsonyodni, hogy felszolgáló legyen, akkor rosszabb egy utcai tramplinál!

– Jó estét, Darkwood! – szólalt meg a gróf. – Hallottam a beszédét a Lordok Házában.

– És mit szól hozzá? Jól beolvastam nekik, nem igaz?

– Ellenkezőleg – mondta nyugodtan a gróf. – Ennél unalmasabb, undorítóbb és dagályosabb beszédet még életemben nem hallottam.

– Ön megfeledkezik magáról! Jó okom van rá, hogy párbajra hívjam!

– Rajta! – mondta kedves mosollyal a gróf.

– Te ott! – intett oda Harrietnek parancsolón Lady Stanton. – Ez a leves hideg!

– Hideg hát... – horkantotta Mr. Blackley, akinél elfogyott a Lady Stantonnal szembeni jóindulat. – Már régen kihozták, de hozzá sem nyúlt!

Lady Fortescue elkapta Harriet karját, éppen akkor, amikor oda akart menni Lady Stantonhoz.

– Hívja ide Sir Philipet! – súgta oda neki.

Harriet az irodában találta Sir Philipet: aludt, és egy üveg burgundi volt előtte. Felrázta az öreget, s gyorsan elmagyarázta, hogy Lady Stanton „kellemetlenkedik”.

Sir Philip sebesen az étterem felé indult a maga fura, rákszerű mozgásával.

Lady Stanton mellett ekkor Lady Fortescue állt, és hallgatta, hogy a vendég mit beszél:

– Tőlem játszhatják azt, hogy szállodát üzemeltetnek, de az a legkevesebb ilyen árak mellett, hogy forrón hozzák ki a levest!

Sir Philip odasietett. Lady Fortescue hátrébb húzódott, keskeny, kirúszozott száján rendületlen mosollyal.

– Az árakat kifogásolja, mi? – kérdezte jó hangosan Sir Philip. – Ha nem tud fizetni, hölgyem, arra kell kérnem, hogy biztosítéku hagyja itt az egyik ékszerét.

– A hölgy csak azt mondta, hogy a leves hideg, és nem az ára miatt emelt kifogást – vágott vissza Mr. Blackley.

Sir Philip erre felkapta Lady Stanton levesét, és az oldalsó tálalóasztalhoz vitte. Egy másik tányérba új adagot mert a spirituszlángon melegén tartott levesesedényből, és visszament vele.

– Parancsoljon! – mondta. – Van még valami?

– A leves igazán kitűnő! – hangzott fel most a gróf tiszta hangja az étteremben.

– Ugyan kit érdekel az ön véleménye a levesről? Vagy bármi másról? – fakadt ki Lord Darkwood. – Aki nem képes értékelni a Lordok Házában elhangzott legjobb beszédek egyikét, annak az ítéletére másban sem lehet adni!

– Aki képes nyilvánosan sértegetni egy nemesi születésű hölgyet, az nevetlen bugris! – vágott vissza a gróf azonnal.

– Jaj, állítsa már le őket! – sűgta sűrgetően Sir Philipnek Lady Fortescue.

– Tudja, mit? Most nem fogom – felelte Sir Philip a kezét dörzsölve. – Holnap már mindenki erről fog beszélni városszerte, ami emelni fogja a hírnevünket. Hogy én gorombán beszéltem Lady Stantonnal, a gróf és Darkwood meg nyilvánosan egymásnak estek az egyik szolgálonk miatt.

– De senki sem fog idejönni, ha azzal kell számolnia, hogy egy ilyen vén csibész, mint ön, inzultálni fogja! – mondta gonoszkodva az ezredes.

– Dehogynem fognak jönni! A felsőbb osztályokban van némi mazochizmus, és szeretnek ahhoz dörgölözni, aki sértegeti őket. Mit gondol, Beau Brummell miért lett olyan rendkívül népszerű? Csak

várjon pár percet ladységed, és Darkwood csúszni-mászni fog a gróf előtt!

Lord Darkwood mogorva hallgatásba burkolózott. Lelki szemei előtt az a jelenet képzett meg, hogy a gyilkosan gunyoros szónok hírében álló gróf őt veszi célba a Lordok Házában, és ízekre szedi. Ráadásul ez a nyomorult felszolgálólány a felesége barátnője, s most Susan is olyan szemmel méregeti őt, hogy látni lehet: fejben már próbálja is, hogy milyen jelenetet fog neki rendezni, ha majd maguk között maradnak.

Darkwood ledobta a szalvétáját (ezzel az újfajta divatcikkkel sokan még nem nagyon tudtak mit kezdeni, mert a szájukat továbbra is az asztalterítőbe törölték), és odalépett a gróf asztalához.

Leült vele szemben, és békülékenyen így szólt:

– Mindketten túl hevesen álltunk hozzá... Én szívből sajnálom, ha netán úgy tűnt volna, megsértettem Miss Jamest.

– Én pedig bocsánatot kérek, amiért leszóltam a beszédét – mondta a gróf erre egy elbűvölő mosollyal. – Valójában nagy hatással volt rám.

– Nos – mondta felvidulva Lord Darkwood –, azt azonban meg kell jegyezmem, milyen nagy kár, hogy Miss James kénytelen felszolgálni az asztaloknál.

– Miss James nagyon érti a dolgát, de néha nekem is eszembe jut, milyen egyhangú is lehet az élete. Nincs semmi szórakozása vagy kikapcsolódási lehetősége.

Szóval a gróf azt szeretné, ha Miss James a szeretője lenne, gondolta Darkwood. Ugyan mi mást akarhatna egy nőtől, aki ilyen mélyre süllyedt? Ha ő, Darkwood ebben a segítségére lesz, a gróf a lekötelezettjévé válik, ami nem volna rossz, tekintettel Rowcester jelentős befolyására az udvarban.

– Jut eszembe, most, hogy ezt mondja... én sem igen vittem szórakozni mostanság szegény feleségemet – mondta. – Pedig szeretne elmenni a Vauxhallba. Nem éppen úri hely, lármás is, de őt jól elszórakoztatja az ilyesmi. Meghívhatom önt, hogy holnap este csatlakozzon hozzánk esetleg? Biztosra veszem, hogy a feleségem boldog lesz, ha Miss James is velünk tart.

A gróf első gondolata az volt, hogy elküldi Darkwoodot a pokolba. Nem volt ínyére, hogy a Harriet iránti érdeklődését bárki ilyen

nyilvánvalóan hangsúlyozza. Mégis, ez alkalmat adna neki, hogy tisztességesen bocsánatot kérjen Harriettől.

– Szívesen elmegyek. Köszönöm – felelte tehát. – Megkérhetem, hogy a kedves felesége hívja el Miss Jamest, de ne árulja el neki, hogy én is ott leszek?

– Természetesen.

Lady Stanton erősen hegyezte a fülét, és meg is hallotta, hogy „Vauxhall” meg hogy „holnap este”. Odafordult a gavallérjához:

– Holnap este a Vauxhallba szeretnék menni – közölte vele.

– Ha gondolja... – válaszolta Mr. Blackley, ezúttal udvariatlanul, mert nem tudta megbocsátani a ladynek, hogy jelenetet rendezett.

Harrietet már kiküldték az étteremből Lady Fortescue megjegyzésére:

– Ha a jelenléte miatt az urak késztetést éreznek, hogy párbajra hívogassák ki egymást, akkor jobb, ha nincs szem előtt.

Még aznap este Harrietet magához kérte Susan, és Harriet meglepődéssel látta, hogy Susan férje is ott várja őt, és nagyon igyekszik, hogy szívélyesen viselkedjen.

– Darkwoodnak kitűnő ötlete támadt – jelentette be Susan. – Holnap este elvisz minket a Vauxhallba. Kérlek, mondd, hogy te is eljössz! Remek szórakozás lesz!

– Így van, valóban – helyeselt Lord Darkwood. – Bocsánatot kérek azért, amit esetleg hallott tőlem az étteremben, Miss James, de az ön helyzete miatti aggodalom néhány rosszul megfogalmazott megjegyzésre indított. Kérem, bocsásson meg!

– Tessék! Látod, milyen szépen bocsánatot kért? Jámbor kis bárány a lelkem – mondta Susan. – Szóval nem utasíthatod el, Harriet, az neveletlenség volna! Szépen kivesézzük majd együtt a hölgyek ruháit, és remekül mulatunk!

Darkwood viselkedése a gróf miatt változott meg, gondolta Harriet. Vajon ő is ott lesz-e? Ha igen, Susan biztosan megemlíttette volna. Igaz, Susan korábban is azt állította, hogy a gróf nem megy el a bálra. Szóval lehet, hogy most is ott lesz, gondolta Harriet, akkor meg ő minek menjen? A gróf a szeretőjének akarja őt megszerezni, és ilyen megszégyenítő helyzetbe egy szerelmes férfi sem hozná az

imádottját. De *hogya* Harriet mégis elmenne, és *ha* a gróf mégis ott van, akkor Harriet megmutathatná neki, milyen keveset jelent neki.

– Köszönöm, Lord Darkwood – felelte. – Elfogadom a bocsánatkérését és a kedves meghívást.

Másnap reggel a szegény rokonok szokás szerint a tanulószobában reggeliztek. John és Betty szolgált fel nekik. Harriet, aki most jó fáradt volt a hajnali piacozás után, gyakran eltűnődött azon, hogy ez a két öreg szolgálta mit gondolhat magában erről az új helyzetről. Ugyanis John és Betty mindig hibátlanul viselkedett, és arcuk egyetlen rezdülése sem árulkodott a gondolataikról. Lady Fortescue tudatta velük, hogy ha meglesz rá a pénz, venni szeretne nekik egy házacska vidéken, amire John és Betty udvariasan köszönetet mondtak, de valahogy úgy, mint akik úgy vélik: az az idő soha nem jön el.

Egy kifutófiú kaparászott az ajtón, majd belépett:

– 'Csánat a zav'rásér' – szólalt meg –, de gyött egy Mrs. Blessop odale', oszt tudni akarja, hogy aki Miss Letitia Tonk itt tulaj, az néki a húga-é.

Miss Tonks kétségbeesetten felkiáltott, majd sírva fakadt.

– Mihez kezdjek most? Össze fog szidni, ki fog gúnyolni, és elveheti azt a kis járadékmat is. Képtelen vagyok szembenézni vele.

– Üzenjük, hogy Miss Tonks hamarosan lemegy – mondta Sir Philip a fiúnak, aki távozott.

– Hogy teheti ezt velem? – tördelte a kezét Miss Tonks szerencsétlenül.

– Hagyjuk ezt a nyafogást! – hurrogta le Sir Philip. – A hölgy Miss Tonksszal akar beszélni, igaz? Hát kap egy Miss Tonksot. Kell nekem egy női ruha meg egy főkötő.

Lady Fortescue fekete szeme nevetősre változott:

– Csak nem akar Miss Tonksnak öltözni, Sir Philip?

– De bizony! Mivel kis termetű vagyok, legjobb lenne egy ruha öntől, Mrs. Budley.

Mrs. Budley elkámpicsorodott a gondolattól, hogy az egyik ruháját föl kell áldoznia a cél érdekében. Ha ugyanis Sir Philip a

visszataszító testével csak egyszer is belebújik, ő azt többet az életben nem fogja fölvenni. De aztán eszébe jutott egy teljesen dísztelen, vörösésbarna ruhája, amit soha nem szeretett, és az arca földerült. Sőt volt egy, leginkább szenesvödörhöz hasonlító főkötője is, amiről tudta, nem áll neki jól.

Így hát Sir Philip szépen beöltözött, és indult le a kávészobába, ahol az inas máris jelentette neki: Mr. és Mrs. Blessop várják.

Sir Philip megállt az ajtóban, és megnézte magának Miss Tonks nővérét, de nem tetszett neki. Míg Miss Tonks bátortalan volt és szégyenlős, ez a nő kemény, s nagy tésztaképe volt meg görbe, fekete fogai. A merev fűző miatt úgy nézett ki, mint egy cső, amire ráillesztettek egy fejet.

– Önök akartak velem beszélni? – kérdezte Sir Philip, és lassan közeledett feléjük.

– Ön volna Miss Tonks? – kérdezte Mrs. Blessop, és tetőtől talpig végigmérte.

– Igen, igen, igen! Hisz látod! Mondtam én neked, hogy ez valami tévedés lesz – hadarta üregi nyúl külsejű férje, aki magas gallért viselt.

– Én vagyok Miss Tonks – jelentette ki Sir Philip, és kezdte élvezni a helyzetet. – Mi dolguk van velem? Ha netán itt szeretnének megszállni, attól tartok, nemleges választ kell adnom. Mi itt igencsak megnézzük, hogy ki a vendégünk.

– Akkor sem szállnék meg itt, ha fizetnének érte! – közölte csípősen Mrs. Blessop.

– Akkor ne rabolják tovább az időmet, és távozzanak! – vágott vissza elégedetten Sir Philip.

Mrs. Blessop felállt, amit a fűző hangos csikorgása kísért. Olyan hangokat adott, akár egy kifeszített vitorlával haladó hajó változó szélben.

– Tévesen azt hittem, hogy a húgom botorul a nevéet adta ehhez a közönséges vállalkozáshoz. Jó napot, asszonyom!

– Önnek is, vén...! – és Sir Philip itt egy olyan, két szótagos szót használt, ami p-vel kezdődik.

Mr. és Mrs. Blessop nem hittek a fülüknek.

De csak egyetlen pillantást kellett vetniük ennek az öreg „nőnek” az arcára, és látták: ha maradnak, hogy magyarázatot követeljenek,

még ennél is rosszabbra számíthatnak.

Sir Philip vigyorogva nézte, ahogy elvonulnak. Emelkedett hangulatba került, és homályos vén szemét körülhordozta a kávészobában, hátha akad még lehetősége valami csínytevésre. Egy Bond Street-i lebzselő ült még ott, aki lábát az asztalra téve újságot olvasott.

Sir Philip odaült mellé.

– Jó reggelt, szép úrfi! – mondta kihívóan. – Kér egy nagy, cuppanós csókot?

Harriet a napot azzal töltötte, hogy átalakította egyik régi ruháját, és áttette rá a zöld selyemszalagokat a báli ruhájáról. Lady Fortescue megengedte neki, hogy elmenjen a Vauxhallba, és engedékenyen azt mondta, hogy bár Lady Darkwood ostoba fecsegő, a szíve jó, Darkwood pedig tisztességesen bocsánatot kért a sértő megjegyzéseiért. Lady Fortescue a maga részéről azt remélte: ha Harriet társaságba jár, találkozhat esetleg egy olyan férfival, aki hozomány nélkül is hajlandó feleségül venni. Néha történik ilyen. Mert milyen szép és ügyes ez a lány, gondolta Lady Fortescue. Jó felesége lehetne, mondjuk, egy lelkésznek.

Amikor Darkwoodék hintájában elindultak, és a grófnak hírehamva sem volt, Harriet el is felejtette azokat a grófnak szóló szónoklatokat, amiket addig magában fogalmazott, és megkönnyebbülve hátradőlt, hogy élvezze az estét.

Lord Darkwoodot engedékennyé tette a gróf politikai támogatásának eshetősége: megállította a hintót a Westminster híd közepén, hogy kiszálljanak körülnézni.

Meleg este volt, s az ég halványzöldre színeződött. A feltáruuló panoráma csodálatos volt, be lehetett látni a folyó kanyarulatát a Somerset House-tól a Szent Pál-katedrálisig. A folyó csillogó felszínét sűrűn beborították a bárkák, kis vitorlások és evezős dereglyék, melyek úgy jöttek-mentek a vízen, mint a szitakötők egy pocsolyán. Az evezősök meg a vitorlázók mind énekeltek, de énekszó hallatszott egy nagyobb társaságból is, amelyik hajóval indult el a Vauxhallba; egy másik csapat pedig kürtök fújásával szórakozott a híd pillérei alatt, próbálgatták a furcsa visszhangot.

A levegő izgalomtól volt terhes, mint mindig, amikor a londoniak ezrei indulnak az ital, a szerencsejáték és a tánc felé. Ez az „utánunk a vízözön” életérzés nagyon is érthető volt egy olyan korban, amikor a halál ott állt minden utcasarkon a rengetegféle járvány és betegség képében, a kolerától a himlőig.

Harriet némi szomorúsággal nézte az alkonyatban ezüstösre változó folyót, és hallgatta a zenét és a nevetést. Nagyon öregnek érezte magát. Huszonnyolc év már kor, a nők ennyi idősen föl szokták venni a főkötőt, és elfelejtik a férjhezmenetelt.

Még akkor is elég lehangolt volt, amikor odaértek a Vauxhallba, ráadásul rájött, hogy micsoda ostobaságokat akart mondani a grófnak. Belőle szállodás lett (mégpedig a saját döntése szerint), a kereskedők osztályába került, úgyhogy meg kell alkudnia: vagy egy másik kereskedőhöz megy feleségül, vagy vénlány marad.

A Vauxhallban nagy volt a tömeg: a fák alatt, a hosszú sétányokon színes ruhás férfiak és nők sétálgattak fel és alá. Mire odaértek a kagylóhéjat formázó zenekari emelvényt környező bokszokhoz, Harriet már összeszedte magát és lehiggadt. A zenekar játszott, és Harriet arra gondolt: ki kell élveznie ezt az estét, mert könnyen lehet, hogy neki nem lesz több ilyen. Majd amikor felmentek a Lord Darkwood által foglalt bokszba, Harriet meglátta a grófot, aki már ott várta őket. Harriet kérdő tekintettel nézett Susanre.

– *Annyira* jóképű! – mondta Susan. – Meg aztán, ugyan mi rosszat tehet, amikor én vagyok a gardedámod?

Harriet rezignáltan arra gondolt, hogy ilyen nemtörődöm gardedámot, mint Susan, még nem látott, de közben pukedlival köszöntötte a grófot. Közben eszébe jutott, hogy az látta őt meztelenül, erre mélyen elpirult, és leült az asztalhoz, de úgy, hogy a fejét elfordította, és megpróbált csak a zenére figyelni.

– Milyen kellemes itt! – ujjongott Susan, bár elég tompán szólt a hangja.

Susan sokáig nem volt tudatában, hogy milyen csúnyán el vannak színeződve a fogai, csak most jött rá, amikor látta Harriet fehér fogait. Ezért olyan beszédmodort próbált kialakítani, hogy a fogai ne látsszanak. Fehér bársonyruháján fehér selyemcsíkok futottak, a mély dekoltázs pedig fedetlenül hagyta meglehetősen keblét, melyet fehér festéssel kent be, mert Susannek sok szeplője volt, és ezt

igazságtalanságnak érezte. Ugyanazzal a fehér festékekkel kente be az arcát és a karját is, s összességében úgy nézett ki, mint egy hórihorgas, vidám kísértet.

Harriet ruhája egyszerű, barna selyemből volt. Akkor vette, amikor nevelőnként akart elhelyezkedni. Igaz, most már feldíszítette a báli ruháról levett zöld selyemszalagokkal és masnikkal, mégis rosszul öltözöttnek érezte magát, és nagyon szeretne volna, ha van valami ékszere. Mert Susan gyémántdiadémot viselt a fején, a nyakán vastag gyémánt nyakláncot, fehér kesztyűjén meg gyémánt karkötőket. „Ha csak egy ilyen karkötőm volna – gondolta Harriet sóvárogva –, nem lenne több gondom az életben.” De ezt a gondolatot rögtön követte egy másik. Vajon mi lehetett az a tárgy, amit Sir Philip ellopott a gróftól, s elég volt arra, hogy kifizessék belőle a kőműveseket és a festőket a szálloda kialakításakor? Vajon az is valami ékszer volt? De mostanában az ékszerekre már nem fizetnek olyan sokat, mióta Londonban tömegével jelentek meg a francia menekültek, és mind eladogatták az ékszereiket. Csak valami különlegesen nagy értékű dolog lehetett.

– Elkalandozott, Miss James – szólította meg a gróf.

– Csak hallgatom a zenét – felelte Harriet.

– Hallgassák együtt a zenét! – indítványozta Susan könnyedén. – Jöjjön, Darkwood! Meg akarom nézni a remetét.

– De Susan... – kezdett volna Harriet tiltakozni, de Susan már ment is le a lépcsőn, nyomában komikusan önelégült, peckes férjével.

Rövid hallgatás után a gróf halkán így szólt:

– Nagyon kérem, fogadja legalázatosabb bocsánatkérésemet, amiért legutóbb kínos helyzetbe hoztam, Miss James. Kérem, mondja, hogy megbocsát, és akkor megint fenntartások nélkül lehetünk egymással.

Harriet kétkedően nézett rá.

– Kegyelmes úr, nekem nincsenek szüleim, akik megkérdezzék öntől, mik a szándékai. A szeretője nem kívánok lenni.

– Barátság? – kérdezte a gróf. – Megegyezhetünk barátságban?

– Örömmel – mosolygott rá Harriet bájosan, és kezét adott neki, amit a gróf megrázott, de vissza kellett fognia magát, hogy ne emelje a szájához, kézcsókra.

– Látom, Lady Stanton most érkezett – mondta Rowcester –, de még nem látott meg minket. Talán sétálhatnánk egyet a másik irányba.

– Önt természetesen nem láthatják meg egy felszolgálóval – mondta Harriet.

– Természetesen nem – felelte komolyan a gróf –, mert akkor önt tényleg a szeretőmként könyvelnék el. Ha Darkwoodék velünk lennének, az más helyzet volna. Lady Stantonon és a kísérijén kívül nem látok itt mást, aki tegnap ott lett volna az étteremben. Szerintem keressük meg Darkwoodékat, menjünk vissza velük, és akkor senkinek nem lehet kifogása.

Amikor a sétányra értek, Harriet elfogadta a gróf felkínált karját. Mindenesetre nem akart Lady Stantonnal találkozni, gondolta Harriet megkönnyebbülten. Sétálgattak a fasorokban, s megálltak egy helyen, hogy meghallgassák Mrs. Mountain előadásában a legújabb slágert, a „Home Again”-t. A lány zene finoman hullámozott a levegőben, és lecsöndesítette a tivornyázókat. Aztán tovább sétáltak, hogy megcsodálják a mesterséges, bádoglemezekből épített vízesést, és továbbmentek a tűzijáték helyszíné felé.

Ott nagy tömeg hullámozott előre-hátra, és az emberek minden egyes rakétánál és csillagesőnél ámuló kiáltásokban törtek ki. Harriet odapréselődött a grófhhoz, és alig látta a tűzijáték összevissza kavargó szikráit a bensőjében vadul kavargó érzésektől.

Azt sem tudta, hogy örüljön-e neki vagy sajnálja, amikor a tűzijáték véget ért, és ők kábán visszafelé indultak a sétányon.

– Azt hiszem, Mrs. Mountain közkívánatra ráadást fog adni – mondta a gróf. – Szeretné meghallgatni megint? Darkwoodék még nincsenek a bokszbán.

Harriet bólintott.

Mrs. Mountaint csakugyan visszahívták a színpadra, hogy énekelje el újra a „Home Again”-t. Ezúttal Harriet a szövegre is odafigyelt, ami nagyon érzélgős volt, és váratlanul az elveszettség érzését ébresztette benne. Az ötlött föl benne: Vajon neki lesz-e valaha igazi otthona?

*Az alkony fénye szétterül,
Madár fészkére száll,*

*Szerencsés az, ki hazatér,
Kit család keble vár.*

A dal utolsó hangja is elhangzott, amit fülsiketítő tapsorkán követett. Harriet titokban a könnyeit törölgette. Élénken megképzett előtte egy sötét téli este, otthon, amikor a tűz mellett ültek: ő a nevelőnője útmutatásai alapján betűket rajzolt egy palatáblára, az édesanyja varrogatott, az apja pedig olvasott.

– Hiszen ön sír! – mondta a gróf.

– Túlságosan szentimentális vagyok – mondta Harriet. – De látom, Darkwoodék visszajöttek.

A gróf magában elátkozta a Darkwood házaspárt. Most jött rá: valójában azt remélte, hogy Harrietet a kevésbé megvilágított fasorok egyikébe vezeti majd, és ott csókot lophat tőle. Igen, csak hogy éppen az imént a barátságát ajánlotta neki.

Aztán elgondolkozott. „Feleségül is vehetném éppenséggel.” Milyen botrányos gondolat, és mégis... Sokkal tartozik a családjá becsületének, de... Hosszú éveket töltött azzal, hogy kivédte a lányos anyák férjfogó mesterkedéseit, a merész hölgyek kacérkodását és mindenféle hízelgők és talpnyalók próbálkozásait. Erősen felvértezte a büszkeségét. Megtanulta jól, hogyan ne engedje magához az álszent tolakodókat. Milyen kár, hogy Harriet éppen ilyen közönséges foglalkozást választott. Ha például énekesnőnek vagy színésznőnek ment volna, akkor lehetne a szeretője. De ha mélyen magába nézett, világos volt, hogy a testi vágyat félretéve ő ennél többet szeretne Harriettől. „A lelkét akarom – gondolta bánatosan. – Megbabonázott: olyan, mintha a vérembe mérge került volna, ami elveszi a józan eszemet.”

A grófban hevesen dúltak az ellentétes érzések, s mire felértek a boksza, a máskor udvarias és önuralmáról híres férfi csak szórakozottan felelgetett Susan csacsogására, és még csak nem is tiltakozott, amikor Lady Stanton (a sarkában Mr. Blackley-vel) odatolakodott hozzájuk. Susan csacsogott tovább, Lady Stanton a gróffal kacérkodott, Mr. Blackley udvariasan az ország helyzetéről beszélgetett Lord Darkwooddal – Harriet pedig csak ült az ölében összekulcsolt kézzel, és maga elé nézett. A gróf egyik pohár puncsot itta a másik után, és mintha meg sem hallotta volna, amit mondtak

neki, egészen addig, amíg Lady Stanton nagy hangon, ingerülten fölített kérdése be nem hatolt a tudatába:

– Merész dolog öntől, Rowcester, hogy azt a felszolgálót hozta el!

– Ha Miss Jamesre céloz, hát mondja ki! – vágott vissza a gróf. – Miss James a barátom.

– Csakugyan? – kérdezett vissza Lady Stanton, és Harriet ruháján a zöld selyemdíszeket elnézve immár bizonyos volt benne, hogy ki volt álarcos riválisa a bálon. – Én azt hittem, az unokahúga.

– Lady Stanton, kérem, bocsásson meg nekünk – mondta a gróf, és felállt. – Miss James elfáradt, és haza kell térnie.

– Miss James nem fáradt el – szólt közbe Harriet gyorsan. – Kérem kegyelmességedet, üljön vissza!

– Csak önt szerettem volna megóvni a további inzultustól – mentegetőzött a gróf.

– Lady Stantontól? – kérdezte Harriet nyomatékkal. Kezdte ő is kiereszteni a karmait. – De hisz senki nem törődik az ilyen alpári megjegyzésekkel, én a legkevésbé.

– Bravó, Harriet! – tapsolt Susan. – Fusson innen, Lady Stanton! Nekem nem hiányzik, Rowcesternek nem hiányzik, és a férjemnek sem... menjen hát! Próbára teszi a türelmemet.

Lady Stanton felemelkedett, és a lépcső felé indult. Ott megfordult, és szembenézett velük.

– Azt is meg fogják bánni, hogy találkoztak velem!

Mr. Blackley bocsánatkérően tárta szét a kezét a lady háta mögött, de aztán követte hölgyét.

– Milyen jó azt hallani, Harriet, hogy ember vagy te is! – jegyezte meg vidáman Susan. – Mostanában túlságosan is rezzenéstelen és udvarias lett a modorod!

– Az én pozíciómban az kell, hogy rezzenéstelen legyek és udvarias – mondta Harriet.

Lord Darkwood aggodalommal pillantott Harrietre. Ha ez a lány elkezd magasan hordani az orrát a gróffal szemben, az nem fog használni az ő politikai ambícióinak.

– Szerelmem! – szólt oda a feleségének. – Egy kis mozgásra volna szükségem.

Susan szemlátomást meglepődött. Lord Darkwood erre kissé baljóslatúan, jelentőségteljesen rákacsintott, Susan pedig

elvörösödött, felvihogott, majd felállt.

– Jöjjön hát – mondta könnyedén. – Gondolom, Miss James és Rowcester szívesen maradnak magukban.

– Susan! – kiáltott fel Harriet kétségbeesetten, de Susan a férje karjába kapaszkodva, idétlenül vihogva már ment is.

Ekkor történt, hogy a tömeget bámuló gróf fölfedezte a saját anyját, az özvegy Rowcester grófnét, aki egy kisebb baráti társasággal érkezett. Szokása szerint erősen ki volt festve és rúzsozva – és meglehetősen részeg is volt. Kísérői, csupa karcsú, elpuhult ifjonc, ott nevetgéltek és pózoltak körülötte.

Mit is gondolhatna Harriet egy ilyen anyáról, akinek ilyen kísérői vannak?

– Szerintem kövessük mi is barátaink példáját – javasolta a gróf hirtelen –, menjünk mi is sétálni!

Harriet kissé vonakodva ment vele. Félt, hogy egy sötét sétányon majd egyedül találja magát vele. Nem bízott a saját érzéseiben. És érezte Rowcester erejét, férfias kisugárzását és azt az erős, lüktető izgalmat, ami áradt belőle.

Éppen letértek a központi fasorról, amikor megpillantották Lady Stantont és Mr. Blackley-t.

– Gyorsan! – mondta gróf, és Harrietet az egyik sötétebb sétányra kormányozta. – Ma estére már elegendem van ebből a párból.

Harriet idegesen nézett körül. Ez a fasor, ahová bejöttek, olyan keskeny volt, hogy a fák összeértek a fejük fölött, a hold sem tudta megvilágítani. Az ember azt sem látta, hová lép. Harriet megbotlott, s ekkor a gróf segítőkészen átkarolta a derekát.

Harriet testének érintése felajzotta az érzékeit: megállt, magához húzta a lányt, és azt suttogta:

– Harriet, ó, én Harrietem!

A lánynak ekkor el kellett volna taszítania, de a teste forrón odasimult, szinte beleolvadt a férfi testébe. Az agya hiába adott más utasítást a testének, az nem engedelmeskedett. A száját kissé kinyitva a férfiéhoz emelte, s mikor találkoztak, az egész Vauxhall egy nagy örvényben eltűnt, felszállt az égbe, fel a fák, a fények és a zene fölé, s csak ők maradtak itt, összezárva saját szenvedélyük lágy sötétjében.

Egy részeg pár tévedt be a fasorba, Harriet és a gróf elváltak egymástól, és kábultan néztek egymásra.

Aztán lassan mindketten megfordultak, és elindultak vissza a középső sétány felé. De mielőtt odaértek volna, egy magas és metsző női hangot hallottak:

– De drága Lady Stanton! Komolyan azt állítja, hogy Rowcester beleszeretett egy szolgálólányba?

– De még mennyire! – érkezett Lady Stanton hangja. – És a helyzet még ennél is cifrább, mert Rowcester anyja is itt van ma este. Én titkon figyeltem őket, amikor a gróf meglátta az anyját, és mondhatom, úgy festett, mint akit megcsíptek, hiszen nem engedhette, hogy egy ilyen teremtéssel lássák együtt. Be is terelte a lányt rögtön egy sötét fasorba.

Harriet lelkében minden virág azonnal lehervadt.

– Tényleg itt van az édesanyja? – kérdezte halkán.

– Igen, de...

Harriet könnyű lábbal elszaladt tőle, elfutott a fák között. A gróf egy pillanatig meghökkenve állt, s csak akkor futott utána. De akárhogy kereste, nem találta meg. Visszatért a boksza is, és ott várt.

Susan és a férje visszajöttek, és megdöbbenek azon, hogy Harriet eltűnt. Megvacsoráztak, majd jó sok puncsot ittak utána, de Harriet nem került elő.

Amikor hazamentek mindannyian A Szegény Rokontra, a gróf megkérdezte az álomittas portástól, hogy Miss James megjött-e már.

– Meg a', má' vagy két órája, kegyelmes úr – felelte a portás.

Ettől a gróf először megkönnyebbült, majd elkapta a düh. De hogy Harrietre volt-e mérges azért, hogy faképnél hagyta, vagy saját magára-e, amiért az egész estét elrontotta, azt nem tudta megmondani.

HETEDIK FEJEZET

*Felfénylő tűz kél, ha ő moccan,
s még jobban ég. Ó, rég nem ilyen volt,
mikor benne vadul a nyár tombolt.*

William Butler Yeats

Talán így lesz a legjobb, gondolta a gróf. Az ágyában ült reggeli csokoládéitalát iszogatva, és egy levelet olvasott, melyet az inasa épp most adott neki oda. A levélben Lord Bunbary köszönetet mond a grófnak a vendégszeretetéért, de sajnálattal közli, hogy idősebbik leánya bárányhimlős lett, s emiatt az egész családnak haza kell térnie vidéki otthonukba. Már ma indulnak is.

Akkor hát, gondolta a gróf, vissza tud költözni saját londoni házába, s olyan méltó környezetben élhet, ami megfelel az életben elfoglalt előkelő helyének. Elmehet ebből a különös szállodából, de mindenekelőtt el Harriet Jamestől.

Ami tőle telt, ő igazán mindent elkövetett. Nem töltheti élete hátralévő részét azzal, hogy a lány után szaladgál, mert folyton bocsánatot kell kérnie valami képzelt sértés miatt – így győzködte magát. Visszazökken majd az ő szokásos higgadt életvezetésébe, mely nem lesz lángolással, fájdalommal és sóvárgással tele.

Inasát megbízta, hogy kérje el Sir Philiptől a számlát. Amikor megkapta, gondosan átnézte, és kihúzott belőle pár tételt, például két üveg pezsgőt, amit nem ivott meg, és egy éjjeliedényt, amit nem tört el.

Harriet is meghallotta, hogy távozik a szállodából, és jól megmagyarázta magának, hogy amit most érez, az pusztán megkönnyebbülés. Mert kár bánkódni egy olyan férfiért, aki elfut az anyja elől, mert szégyelli a hölgyet, akivel van.

A szállóvendégek aznap délután mind a Hyde Parkba mentek megnézni az ott gyakorlatozó katonaságot, mert a hírek szerint a trónörökös is oda készült, úgyhogy a szálloda szokatlanul elcsöndesedett. A nagy meleg is szokatlan volt, melyben a londoni utcák kellemetlen kigőzölgései beszivárogtak még a legszorosabban becsukott ablakon át is.

Harriet ráérősen lesétált a lépcsőn. Már nem kellett attól tartania, hogy találkozik a gróffal. Sir Philip azt mondta, korrektül kiegyenlítette a számláját. Csak azt hallgatta el Harriet elől, hogy kizárólag annyit fizetett, amennyivel tartozott, többet nem. Harriet vezette be a bevételt a pénztárkönyvbe. Mostanában már egész csinos summák folytak be A Szegény Rokon pénztárába. Igaz, sok vendégük csak a szezon végeztével fog fizetni, de az étterem és a kávészoba bevételei meghökkentően magasak voltak. Az anyagi biztonságuk ezek a jelei igazán jókedvre deríthették volna Harrietet, mégis nyomott hangulatban volt. Hogy merete Rowcester így megalázni őt, s most meg egyszerűen kivonul innen, hogy Harriet ne is éreztesse vele, mennyire megveti!

A keserű gondolatok mellett azonban azt is észrevette, hogy a könyvelésben még mindig nincs nyoma a tűz elleni biztosítás befizetésének. Londonban tizenhat biztosítási cég létezett, és elég szép summát adtak tűzkárra, pedig Londonban még sok fából készült épület állt, és a tűzoltókocsik kis hatósugarú, kézzel működtetett alkalmatosságok voltak.

Nem létezett még általános tűzoltóság. Minden egyes biztosítótársaság saját jelvényel rendelkezett, és az általuk biztosított házakra és üzletekre egy ilyen jelvényt szögeltek föl, ami egy festett és aranyozott bádogtábla volt.

A szállodán most nem volt ilyen tábla. Amikor Harriet legutóbb megkérdezte a dologról Sir Philipet, ő azt mondta, a biztosítótársaság éppen valami különleges táblát készít nekik. Háromféle biztosítás létezett: egy alapt biztosítás, egy közepes és egy magas kockázatú (ami a legdrágább volt a három közül). Sir Philip azt állította: ő ezt a legdrágább biztosítást fizette be.

Harriet elhatározta, hogy mielőtt találkozik Sir Philippelel, megint rákérdez.

Ugyanekkor Lady Fortescue és Sandhurst ezredes is Sir Philipről beszéltek. Sétálni mentek, de nem a Hyde Parkba, mert ott nagy volt a tömeg és a zaj, hanem a St. James's Parkba, mely a Buckingham House, vagy ahogy mindenki emlegette, a Queen's House árnyékában bújt meg.

– Folyton őhózzá szalad, ha segítségre vagy tanácsra van szüksége – hánytorgatta föl az ezredes. – Nem is jut eszébe, hogy hozzám forduljon!

Lady Fortescue sóhajtott. Mostanában olyan kimerültnek érezte magát. Csak remélni tudta, hogy sok, egészségben töltött év után nem fog elbetegesedni, ahogy az öregek szoktak.

– Szállodát működtetünk – mondta nyersen. – Az ilyesmi pedig csak ügyeskedéssel működik. Én nem vagyok efféle ügyeskedő, és ön sem az. Sir Philip viszont igen. Ő természetből amorális. Ön vállalná-e azokat az alja feladatokat, amiket ő szívesen elvégez? Ön beöltözött volna-e Miss Tonksnak, példának okáért?

– Én azt érzem, hogy ön sokszor még bátorítja is az efféle elintézési módokra – mondta az ezredes. – Másrészt, dacára annak, hogy mindannyian továbbra is a szerény jövedelmünkből élünk, és nem veszünk ki semmit a szálloda kasszájából, Sir Philip minden héten szerét ejti, hogy valami új ruhadarabot vásároljon.

Lady Fortescue őszintén meglepődött:

– Az igazat megvallva egy ilyen kis termetű, csúf emberen én ugyan soha észre nem veszem, hogy mit hord.

– Csakugyan?

Az ezredes máris kezdett jobb szívvel gondolni Sir Philipre. Megenyhülve folytatta:

– Mindenesetre ott a kérdés, hogy mit lophatott el Rowcestertől. Senkinek nem hajlandó elárulni. De a fölfedeztetés veszélye ott lebeg fölöttünk. Én nem is tudom, miféle örülség vihetett erre rá minket. Mindannyian a Newgate börtönbe kerülhetünk miatta.

– Akármilyen is volt, Sir Philip szemlátomást nem fél attól, hogy kiderül – mondta nyugodtan Lady Fortescue.

– Van még valami, amit meg akartam önnel beszélni – folytatta az ezredes. – A jövőnket.

– A *mi* jövőnket? – kérdezett vissza Lady Fortescue, és jelentős pillantást vetett az ezredesre.

– Igen, mindannyiunk jövőjét – felelte az ezredes maga elé meredve, így aztán nem látta, hogy a lady tekintete hirtelen megfagyott. – Miss James szerint minden nagyon jól megy. Talán már az év végén visszaalakíthatnánk a szállodát magánházzá, befektethetnénk a megkeresett pénzt, és nyugodtan élhetnénk.

– Én már eleget éltem nyugodtan – felelte Lady Fortescue. – Látja, milyen sikeresek vagyunk! Beszélük, hogy maga a trónörökös is eljön hozzánk. *Ismertek* lettünk. És a sikernek még nincs vége. Eddigi szürke életünk megtelt fénnel és színnel. Szolgák lesik a parancsainkat. A szállodának köszönhetően olyan színvonalon élhetünk, mint a felsőbb társaság tagjai.

– A társaság tagjai... – ismételte gunyorosan az ezredes. – Ők nem szolgálnak fel az asztalnál, a szalonjuk nem egy tanulószobában van, és nem kell többen bezsúfolódnak egy hálósobába. A három hölgyüktől igazán szép, hogy vállalták, egy szobában, sőt egy ágyban alszanak, mert így lehet Sir Philipnek, önnek és nekem saját kis kuckónk, mégis...

– Mégis az a helyzet, hogy ön sem szolgál elfogadható alternatívával – mondta Lady Fortescue, s közben erőteljesen döfködte a füvet a napernyőjével.

A fű nem tehetett semmiről, az ernyő pedig az a darab volt, melynek nem is olyan régen még az eladását fontolgatta, hogy ennivalót vegyen az árából.

Az ezredes sóhajtott.

– Lehet, hogy túl merészek a vágyaim – mondta.

Mindig is arról ábrándozott, hogy megint tagja legyen a Cavalry Clubnak és a White'snak, hogy megint szép hintóban hajtson, finom ruhákat hordjon, és egyenlőként társaloghasson a még élő, régi tisztársaival. De ugyan melyikük ereszkedne le hozzá azután, hogy a nevét végleg megbélyegezte szállodásként?

Illuzórikus volt az egész. Mert régi élete végtelenül magányos élet volt. Amikor a szezon lezárult, és a barátai visszatértek vidéki otthonaikba, neki esténként nem volt kihez hazamennie. Az ezredes soha nem volt nő. Volt egyszer egy nő az életében, egy amerikai, akit akkor ismert meg, miután a hadifogság után feltételesen szabadlábra helyezték Boston környékén. Mozgékony özvegyasszony volt, szabad szellemű és közvetlen természetű. Az

Amerikával vívott háború után ő hazatért Angliába, de írt az özvegynek, mert azt tervezte, visszamegy hozzá, és feleségül veszi. De a nő megírta, hogy hozzáment egy amerikai katonatiszthez, és a dolog itt lezárult. A barátok közül pedig már csak kevesen éltek.

De azért sokszor kívánta, bárcsak Sir Philip ne kényszerítette volna rájuk ezt az örült ötletet, hogy szállodát nyissanak. A Teremtő mindenkinek megszabta a maga helyét az életben, és aki elhagyja ezt a helyet, az magával a Gondviseléssel száll szembe. A felvilágosult gondolkodók nevetségesnek mondanák, hogy egy idős úriember azért félt az Isten haragját, mert úgy döntött, dolgozni fog a megélhetéséért; ám akkoriban a legtöbben mégis úgy gondolkodtak, mint az ezredes. Kényelmes életfelfogás volt ez, lehetővé tette, hogy ne kelljen foglalkozniuk a London utcáin élő szerencsétlen szegényekkel. Az ember életét utazásként szemlélték. Mindenkire jobb élet várt a végén, amikor hazajutottak a mennyországba. Még az akasztásokat is azért tartották pénteken, mert a végrehajtó hatalom valahogy kiszámolta: a kivégzettek így pont vasárnapra fognak odaérni a mennybe, és ha ezen a szent napon érkeznek, az biztosan halhatatlan lelkük megmenekülését fogja szolgálni.

Ma éppen péntek volt, s a távolból hallani lehetett a newgate-i Szent Sír-templom harangját, ami az aznapi akasztásokra hívogatott. Egy akasztás a legtöbb ember számára afféle szórakozási alkalom volt, ahová kiöltöztek és ahol süteményeket ettek. Emelkedett volt a hangulat, hiszen azok a szerencsétlenek az akasztófán nemsokára találkozhatnak Teremtőjükkel, nem igaz?

Az ezredesnek eszébe jutott azonban, hogy mielőtt találkozott Lady Fortescue-val a parkban, ő már-már beletörődött a halál gondolatába, sőt szinte jó barátként tekintett rá, akit szívesen fogadna.

Most meg? Most azon volt, hogy mértékkal egyen és igyon, s mindig legyen némi könnyű testmozgás is, mert a napok megteltek étellel, színnel és jó társasággal.

Ezen való felbuzdulásában jól meglepte Lady Fortescue-t, amikor elkapta fekete, egyujjas kesztyűbe bújtatott kezét, és megcsókolta.

– Milyen sokat köszönhetek önnek! – mondta.

– Maga udvarol! – kiáltott fel Lady Fortescue nem kis elégedettséggel.

Az ezredes elnézte a lady szálegyenes, karcsú alakját a gyászos fekete ruhában, és megszólalt:

– Gyakran eltűnődöm, vajon hogy festene valami... valami színesebb ruhában.

– Húsz éve viselem a gyászt szegény férjem után – szögezte le Lady Fortescue, majd kissé könnyedebb hangon folytatta: – Ami nagyon is helyénvaló, de tény, hogy nem is volt okom mást felvenni, és az új ruhák pénzbe kerültek volna. Még most sincs lehetőségem újra, de... Miss James ügyesen varr. Talán varrhatna kiegészítőket az egyik ruhámra, csak hogy lássam, hogy nézne ki...

És a pár immár kiváló hangulatban tovább sétált a fák alatt.

Sir Philip a Cityből jött hazafelé. Ott egy ideig az Amen Lane sarkán leselkedett, onnan figyelte, ahogy letartóztatják Mr. Evanst, azt a gazembert, aki szolgának közvetítette ki azokat a nyomorult franciákat. Sir Philip névtelen levélben jelentette föl a hatóságnál, és most megnézte, ahogy lecsaptak rá.

A Ludgate Hillen sétált a Fleet folyó felé, amikor meglátta, hogy a Farringdon Streeten vígan lángol egy épület. Általában nem túl éber lelkiismerete most mocorogni kezdett. Azt a pénzt, amit a biztosítónak kellett volna befizetnie, elköltötte kisebb-nagyobb dolgokra: vett magának egy tubákos szelencét, egy új, gesztenyebarna parókát, amit eddig még nem mert fölvenni, meg egy pár lovaglócsizmát. Valahogy elő kell teremtenie azt a pénzt a biztosításra. Talán holnap...

A gróftól ellopott nagy értékű nyakék is gyakran okozott neki fejfájást. Mert korábban csak kis dolgokat csent el. És nem csak a nyakék idegesítette, még ott volt az a sok minden, amit a padlásról hozott el. Ha a gróf olyan hamar észrevette a Lady Fortescue által eltulajdonítani akart gyertyatartókat, a házvezetőnő is biztos nemsokára leltárt csinál a padláson, és jelenti a lopásokat. Már ha tényleg így lesz. Sir Philip még életében nem hallott olyat, hogy valaki azon akadjon fönn, mi van vagy mi nincs egy vidéki nemesi

kastély padlásán – hacsak nem a végrehajtók. De ennek nem sok esélye volt a gazdag Rowcester gróf esetében.

Sir Philip annak idején, amikor éhezett, minden problémázás nélkül, könnyedén emelt el ezt-azt. Most meg, hogy tele a hasa és a zsebében ott vannak a shillingek, milyen könnyen jön a bűntudat! Lépteit a holborni nyomornegyed, a The Rookery sikátorai felé irányította, és megállt egy piszkos kis üzlethelyiség előtt a negyed legszélén. A bolt hivatalosan használt ruhákat árult, de Virgil Flamand a maga igazi tevékenységét mint orgazda, hamisító és ékszerész a hátsó helyiségben űzte.

– Hozott nekem valamit? – kérdezte Virgil. – Most ezen a darabon d’ogozok. Teljessen legálissan! Lady Lesington gyémánt nyakéke. Csöndbe’ eladja a valódi gyémántokat, hogy megfizesse a szerencsejáték-adósságait, én megcsinálom az utánzatot, a férj meg se tudja, és mindenki jól jár.

– Volt az a nyakék, amit eladtam itt – szólalt meg Sir Philip, majd leporolt egy széket, és leült. – Gondolom, szétkapta részeire.

Virgil felháborodva emelte égnek mocskos kezét:

– Egy olyan szép darabot? Nem, nem! Kivárom, hogy a por leűjjön, mielőtt hozzányúlok. Gondótam, inkább csöndbe’ eladom egészbe’.

– Én tudnék magának időnként adni valamennyit, hogy ne adjá el, amíg össze nem szedek annyit, hogy visszavásároljam – mondta Sir Philip, de ezen maga is meglepődött.

– Csak nem lesz vénségére tisztességes?

– De igen, valahogy úgy – felelte Sir Philip.

– Nekem ez jó – mondta Virgil. – Tudok időt adni, de ha mégse tudja visszavenni, addigra már kihűl a nyoma, és akkó’ jó áron eladhatom. De Sir Philip, tisztesség ne essék, a becsületesség nem áll jól önnek.

– Kényelmetlen dolog a lelkipurdalás – mondta Sir Philip. – Magát soha nem bántotta, Virgil?

Az ékszerész a vállát vonogatta:

– Én mesterember vónék. Mié’ bántana a lelkiismeret?

Sir Philipet megnyugtatta, hogy van mód a nyakék visszaszerzésére, és efölötti megkönnyebbülésében betért egy peccsenyesütőhöz, ahol ürösültet rendelt, és rá könnyű sört ivott. A

többieknek el kell majd mondania, hogy mit beszélt meg Virgillel, és Harrietnek el kell kezdenie erre félretenni, amennyit csak lehet. Nem fog tetszeni nekik, de a Newgate börtön fenyegető rémét még kevésbé találják majd vonzónak.

Mrs. Budley és Miss Tonks a gyakorlatozó katonákat mentek megnézni a Hyde Parkba. Fullasztó volt a hőség, csak úgy perzselt, de mindketten remek hangulatban voltak, mert egy kapitány megpödörte a bajuszát Mrs. Budley-t látván, Miss Tonks pedig úgy látta: a kapitány barátja őt nézte beszédes szemmel.

– Kellemes volt férjnél lenni? – kérdezte Miss Tonks, miután a tömeg oszolni kezdett, és ők ketten sétálni indultak a Serpentine mentén, mert nem volt még kedvük hazatérni.

– Jaj, nagyon is! – felelte Mrs. Budley. – Mr. Budley annyira vidám természetű volt és olyan kedves, és a világon semmi gondunk nem volt, azt leszámítva, hogy nem lett gyermekünk. Én nagyon szerettem volna gyermekeket. Igen, nagyon jó volt magam mellett tudni egy úriembert, aki elkísért mindenhová, és nem kellett már azon aggódnom, hogy mivel tartozom a családomnak. Nagyon szomorú voltam, amikor a szüleim meghaltak, de annyira mégsem, mert ott volt nekem Mr. Budley, aki gondoskodott rólam. Valószínűleg jobb is volt, hogy nem tudtam az egyre szaporodó adósságokról. Mr. Budley mindig csak nevetett a bejövő számlákon, és azt mondta nekem, ne is törődjem velük.

– Szerettem volna én is férjhez menni – mondta Miss Tonks bánatosan. – Annak idején nagyon félreértettem Mr. Blessopot, a nővérem férjét. Meg voltam róla győződve, hogy *nekem* udvarol. A mama és a papa is ezt hitték. Engem minden bálon *kétszer* kért fel, míg Honoriát, a nővéremet csak egyszer. De aztán... aztán... volt egy bál, amikor egyszer sem táncolt velem. Rám sem nézett. És utána már el is jegyezte Honoriát.

Mrs. Budley hallotta, miket mesélt Sir Philip Honoria Blessopról a találkozásuk után, és arra gondolt, hogy Miss Tonks valójában nem értette félre a helyzetet: Mr. Blessop csakugyan neki udvarolt, de a gonosz Honoria valahogyan közbeszólt, és megmérgezte kettejük kapcsolatát.

Mrs. Budley megszorította Miss Tonks kezét, és így szólt:

– Most viszont nincs rossz életünk. Nem is kell már szolgálai munkákat végeznünk, bár Sir Philip azt mondja, ha úgy csinálunk, mintha dolgoznánk, az jót tesz az üzletnek.

– Igen én is olyan *biztonságban* érzem magamat, mert, hogy úgy mondjam, egy család vagyunk – mondta Miss Tonks. – De néha újraálmodom régi álmaimat, amikben férjhez megyek. Hát nem nevetséges?

– Egyáltalán nem az – felelte Mrs. Budley, és azon a bajszos kapitányon járt az esze, miközben felsóhajtott.

Rowcester gróf hazavitte a kocsiján Miss Simmset, akivel együtt nézték a parkbeli seregszemlét. Miss Simms végig pontosan úgy viselkedett, ahogyan elvárható volt: jólesően csüngött a gróf minden szaván, külsejét tekintve pedig friss volt, fiatal és kivételesen szép. A gróf próbálta meggyőzni magát, hogy az átható unalom, amit érez, csak a hőség miatt van, és nincs semmi köze ahhoz, hogy sóvárogva vágyik egy szép, zöld szempár után.

Miss Simmset a házuk ajtajáig kísérte, a felkínált frissítőt köszönettel elutasította, odahajolt a hölgy kezéhez, miközben hízelgő semmiségeket mondott neki. Amikor a hölgy bement, ő visszaült nyitott kocsijára, és csak ült, kezében a szárákkal. Csak bámulta az utcát, és azt érezte: sehová sem akar menni, és semmit sem akar csinálni. Aznap este egy bálba volt hivatalos, a meghívást elfogadta, és Miss Simmset is biztosította, hogy igen, megtisztelő, ha táncolhat vele. Most tehát indítania kellene a lovakat hazafelé, hogy ruhát váltson és megvacsorázzon.

Csakhogy... csakhogy... azt egyáltalán nem engedheti, hogy Harriet James abban a tudatban élje tovább az életét, hogy ő szégyellte bemutatni az édesanyjának. Harrietnek nem lett volna szabad akkor elszaladnia. Meg kellett volna hallgatnia a magyarázatát. Milyen modortalan, szeleburdi nőszemély! Azzal, hogy lealacsonyodott a kereskedéshez, a jelleméből eltűnt mindaz az elegancia, amit a gróf a hölgyektől elvárt. Nem igazság, hogy neki szenvednie kelljen, miközben Harriet a maga piszkos munkáját végzi, becsületességében önelégülten, akár valami puritán! Vajon

mit szólna Harriet, ha tudná, hogy... már-már meg akarta kérni a kezét? Igen, ahhoz vajon mit szólna?

Pedig a grófban egészen eddig a pillanatig nem fogalmazódott meg, hogy valóban meg akarja kérni Harriet kezét. Most viszont a szíve megkönnyebbült. Hiszen ez olyan egyszerű! De aztán eszébe jutott (és ettől megint elkomorodott): mi lesz, ha Harriet nemet mond? A gróf életében először találkozott olyan nővel, akit nem nyűgözött le a címe és a rangja.

Másrészt viszont nem akarta úgy leélni az életét, hogy azt találgassa, mit mondott volna Harriet, ha megkéri. A patvarba, megkérdezi tőle, s ha nemet mond, ő visszamegy vidékre, és agglegény marad. Úgyis belefáradt már Londonba.

Eltökélt arckifejezéssel indította a lovakat a Bond Street felé.

Harriet a fésülködőasztalkánál ült a padlásszobában, melyen Miss Tonksszal és Mrs. Budley-val osztozott. Éppen új frizurát csinált magának. Ha ő netán bejönne a szállodába, ha volna képe hozzá, akkor Harrietet a lehető legközömbösebbnek kell látnia, de egyúttal a legelőnyösebb formájában. Kipróbálta a legújabb divat szerint begöndöríteni a haját, de úgy rémesen kócosnak látszott, úgyhogy nagyot sóhajtva kifésülte, amennyire tudta, és a hajsütő vasra sorban felcsavarta sűrű tincseit, míg végül annyi loknija lett, hogy fel tudta őket tűzni római fazonban.

Égett szagot érzett, és gyorsan ellenőrizte a hajsütő vasat és a haját, hogy nem perzselte-e meg. A hajából nem jött füst, de a füstszag mégis egyre erősödött.

Felállt, szimatolt, s akkor vette észre, hogy a füst hosszú, szürke pászmákban az ajtó alatt szivárog be. Odaugrott az ajtóhoz, hogy kinyissa, de be volt zárva.

A pánikot legyűrve kinyitotta az ablakot, és kihajolt. Mélyen odalént az utca mintha táncolni kezdett volna a szeme előtt. Keményen megragadta az ablakpárkányt, és azt kiáltotta:

– SEGÍTSÉG!

De a hangját elnyelték a csengők és kolompok, a jövés-menés zaja a forgalmas utcán.

Amikor Sir Philip beballagott a hotelba, a szolgákat a lépcső alján összeszaladva találta. Azonnal megérezte ő is a füstszagot.

– Tűz van – mondta a portás. – Odaföl, a palláson.

– Húzzák meg a tűzjelző csengőt, és mindenkit vigyenek ki! – kiáltotta Sir Philip. – Szaladjanak a Sun Biztosítóhoz, hogy jöjjön a tűzoltókocsi! – tette hozzá, mert ijedtében teljesen elfeledkezett róla, hogy a biztosítást nem fizette be.

Felszaladt a lépcsőn, kezével a szívét masszírozva, de fönt visszahőkölt a heves túztól.

Mire lejött, megérkezett Lady Fortescue, Sandhurst ezredes, Miss Tonks és Mrs. Budley is, akik az utca végében találkoztak egymással.

– Tűz van – mondta nekik. – A padláson.

A szállóvendégek, akik éppen akkor tértek haza, hogy átöltözzenek a vacsorához, most sorban szaladtak ki az utcára, és a szolgák hozták utánuk a holmijukat.

– Istenem, csak a tűzoltókocsi hamar ideérne! – fohászkodott Lady Fortescue. – Harriet hol van?

– Asszonyom, Miss James fent volt a szobájában – mondta egy szobalány.

Erre mindenki, aki épp azon igyekezett, hogy a földszintről mentse, ami menthető, most kiment az utcára, és felnézett.

Harriet kétségbeesett, halotthalvány arca fentről nézett le rájuk.

A portás futva jött:

– A Sun Biztosító nem gyön, asszonyom. Aszongyák, nem lett befizetve.

Lady Fortescue megpördült a sarkán, és Sir Philipre meredt:

– Gyilkos! – vágta oda. – Ellopta a pénzt, és ezzel most megöli Harrietet!

Gyűlt a bámész tömeg, kíváncsi arcok fordultak fölfelé.

A gróf is meglátta a tüzet az utca felső végén, egy pénzdarabot vetett egy fiúnak, hogy tartsa a lovait, ő meg leugrott a kocsiból, és a szálloda felé szaladt, félrekökve az embereket.

Látta, hogy fölfelé néz mindenki, és ő is felnézett.

Harriet!

Egy pillanatra megszédült, de aztán gyorsan lehúzta a csizmáját, ledobta a kabátját, elkapta az esőcsatornát, és mászni kezdett

fölfelé.

– Jaj, kegyes Istenem, halld meg az imámat! – zokogott Sir Philip.

Harriet kis időre eltűnt az ablakból, amíg a mosdóasztalon lévő vizet a parázsló ajtóra öntötte. Aztán visszajött az ablakhoz, hátha volna mód a menekülésre.

A lenyugvó nap ferde sugarai éppen akkor simogatták végig az összevissza álló háztetőket, és megállapodtak a gróf aranyszőke fején. Harriet visszafojtotta a lélegzetét. A férfi olyan ügyesen és könnyedén mászott, mint egy macska. Közben a Limmer's Hotel és A Szegény Rokon személyzete láncot formálva adogatta a vödör vizeket egymásnak, melyeket aztán a lépcsőn felszaladva kiöntöttek odafönn, hogy csillapítsák vele a pokoli tüzet.

Harriet kezét a szájához kapva figyelte a grófot, aki éppen átkapaszkodott az esőcsatornáról a párkányára.

– Most le kell csusszannia a hátamra, Miss James, és jól megkapaszkodnia a nyakamban... és imádkozzon, hogy ez a csatorna elbírjon kettőnket!

Harriet igyekezett uralkodni magán, hogy a pánik miatt ne ragadja meg teljes erőből a férfit. Kimászott az ablakon, hátrafelé, és lecsúszott az emberi test kínálta kapaszkodókon, majd szorosan átkulcsolta a férfi nyakát.

A gróf az öreg téglákon keresett kapaszkodót, úgy mászott vissza az esőcsatornához, és lassan elkezdett lefelé mászni. Fölöttük nagy robaj hallatszott: a tető akkor szakadt be, és körülöttük izzó fadarabok röpködtek.

De a férfi csak mászott, mászott lefelé, és egyfolytában attól rettegett, hogy kettejük súlya alatt az esőcsatorna elenged a rögzítéseknél, és kiszakad. De egyetlenegyszer sem nézett le. Harriet pedig végig szorosan lehunyta a szemét. A gróf térdre érkezett a kövezetre, és arra eszmélt, hogy nagy éljenzés jelzi: biztonságban lejutottak.

Akkor felállt, emberesen magához ölelte Harrietet, és csókolgatta a haját, az orrát, végül a száját.

– Menjenek távolabb! Távolabb! – kezdett kiabálni Sir Philip. – Leomolhat az egész épület!

A gróf felnyalábolta Harrietet, és átvitte az út túloldalára, ahol már ott állt Lady Fortescue, akit Sandhurst ezredes támogatott. Miss

Tonks és Mrs. Budley is ott voltak, némán és sápadtan. Nagyon örültek neki, hogy Harriet megmenekült, de rémülettel töltötte el őket a jövő.

A gróf gyengéden letette Harrietet, és így szólt:

– Hívni kell még embereket és megszervezni az oltást.

Harriet félig kábán nézte, ahogy elmegy. Most arra kellett volna gondolnia, hogy mi lesz vele a jövőben, de ebben a lelkiállapotban csak egyetlen tiszta gondolat képzett meg a fejében, hogy vajon a gróf észrevette-e az új frizuráját.

Jó pár órába telt, míg a zűrzavarnak vége lett. A tüzet eloltották, de a hotel felső két emelete leégett. A gróf által felfogadott emberek őrizték a bejáratot, hogy elejét vegyék a fosztogatásnak. Lady Fortescue beóvakodott, és kétségbeesetten nézett körül. Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy csoda, hogy nem halt meg senki, s hogy emiatt csakis hálás lehet. A szolgálai, John és Betty sem voltak itthon, amikor a tűz kitört. A szálloda vendégei már kiköltöztek: más szállókba és fogadókba mentek. A sűrű füst leszivárgott fentről, és beleette magát mindenbe. De legalább megmaradt a bútor a szobák zömében, az étteremben, az előcsarnokban, és a konyha is teljesen épen maradt.

A pénzük is megvolt az irodai pánccélszekrényben, melyet Sir Philip emberfeletti erőbedobással, egymaga ráncigált ki az utcára. Ahogy Lady Fortescue gúnyosan fogalmazott: azt mentette, ami a legdrágább a szívének.

A gróf ingujjban és zokniban álldogált ott, mert valaki a tömegeből elvitte a kalapját, a kabátját és a csizmáját.

– És most mihez kezdünk? – tette fel a kérdést Miss Tonks elkeseredetten. – Hová mehetnénk?

– A vendégeink elmentek – mondta Harriet. – Lakhatunk a hotelszobákban, amelyek épen maradtak. Csak az a borzasztó, hogy most nagyon nehéz lesz a vendégektől megszerezni a pénzt, amivel tartoznak, és ami pénzünk van, az arra kell, hogy kifizessük a személyzetet. Lesz-e valaha pénzünk a szükséges javításokra?

– Most mindenesetre eljönnek hozzám mindannyian – mondta a gróf. – Az örök majd vigyáznak, hogy ne tűnjön el semmi, de a

páncélszekrényből hozzák el, ami benne van. Vacsora közben majd megbeszéljük, hogy mit tehetünk. Betty és John is azt mondták, hogy itt maradnak vigyázni mindenre.

A szegény rokonoknak semmijük nem maradt az egy ruhán kívül, ami rajtuk volt. Mindegyiküknek benn égtek a kedves tárgyai: Harrietnek két miniatűr festmény a szüleiről, Mrs. Budley-nak a férje levelei, Miss Tonksnak egy lepréselt virág, melyet még Mr. Blessoptól kapott, valamint az édesapja arcképe, Sir Philipnek az összes újonnan vett holmija, beleértve a parókát, melyet már soha nem fog hordani, Lady Fortescue-nak a gyerekeiről készült pici képecskék, az ezredes kitüntetései is minden bizonynal összeolvadva heverték valahol a romok között.

A gróf Harrietet és Lady Fortescue-t fuvarozta, míg a többiek bérkocsikon mentek utánuk.

Amikor Harriet szeme elé tárult a gróf városi házának pompája, szomorúan arra gondolt: nem is csoda, ha a gróf mindannyiukat közönségesnek és hitványnak látja. Itt minden a hatalmas vagyont hirdette: a hibátlanul viselkedő szolgaszemélyzet és a nagy és elegáns szobák, melyeket vastag fal védett a közönséges londoniaktól.

A kifogástalan házvezetőnő megmutatta nekik a szobáikat, és tudatta velük, hogy a vacsorát egy óra múlva fogják felszolgálni.

Harriet erőtlenül rogyott le a szobája ablakához, mely a magas falra nézett. A fal még akkor épült, amikor a Park Lane-t szerényen csak Tyburn Waynek hívták: azért húzták fel, hogy ne kelljen folyton az erre járó tömegeket nézni, akik az akasztásokra igyekeztek.

Amikor a gróf megcsókolta Harrietet, a lány egy mámoros pillanatig úgy érezte, hazatért, mert a gróf szereti őt és feleségül akarja venni. De hát hogyan is lehetne egy magafajtaból grófné?

Halk kopogást hallott, majd ki is tárult az ajtó. A gróf állt ott. Vacsorához öltözött az előírással fekete ruhába, fehér ingbe, gyémántokkal.

– Miss James – szólalt meg –, kérni szeretnék öntől valamit.

– Csak azt ne... – mondta Harriet elfúló hangon, s arcát a kezébe temetve elsírta magát.

NYOLCADIK FEJEZET

*Elvem, hogy nincs nagyobb botrány a rongyoknál,
Sem nagyobb bűn a szegénységnél.*

George Farquhar

Hosszú léptekkel ért oda Harriet elé. Akkor fél térdre ereszkedett, és finoman eltolta Harriet kezét az arca elől. Zsebkendőt vett elő, és letörölte a könnyeit.

– Ügyetlen mamlasz vagyok... – mondta fátyolos hangon. – Azt a kitüntető kegyet kérem öntől, hogy legyen a feleségem.

Harriet rámeredt, döbbenten:

– De hát ezt nem teheti... ez nem lehet... a társadalmi pozíciója, a rangja...!

– A nyavalyába velük! Gondolja meg, Harriet, édes Harriet, kérem: külön engedéllyel megesküdhethünk itt, és aztán itt hagyjuk ezt a várost, ami fáraszt engem. Nem kell mást tennie, csak mondjon igent!

– De hát... miért?

– Mert szeretem önt teljes szívemből, lelkemből.

– Ó...

És ezt az „Ó”-t Harriet hosszan mondta, elragadtatottan és hatalmas megkönnyebbüléssel.

– Igen – mondta azután félénken.

A férfi felállt, megfogta Harriet két kezét, és felállította a lányt. Gyengéden homlokra csókolt, eltökélt szándéka volt ugyanis, hogy kifejezésre juttatja, mennyire tiszteli. Csakhogy váratlanul megint az agyába furakodott a bádog fürdőkádból kiemelkedő szirén emléke, ami miatt váratlanul belegabalyodtak egy roppant heves, hosszadalmas csókba.

Harriet végül nagy nehezen kibontakozott, és fáradtan így szabadkozott:

– Füstszagom van, a ruhám összepiszkolódott. Még nem is mosakodtam: meg fogjuk várni a többieket.

– Adok néhány percet – mondta vonakodva a gróf –, aztán találkozunk a szalonban.

– Szerelmem... – nézett föl rá Harriet. – Miért szégyenkezett úgy, amikor találkozhattam volna az édesanyjával?

Rowcester felnevetett:

– Mihelyt az eljegyzésünket közlik az újságok, találkozni fog az édesanyámmal, és akkor majd megérti, hogy valójában *miatta* szégyenkeztem. Nem szép, ha egy fiú ilyen mond az anyjáról, de a mama egy kissé különc figura. Ha akkor találkozunk vele és a barátaival, az est további részében nem tudunk volna megszabadulni tőlük, és én akkor önt egészen magamnak akartam!

A szegény rokonok mind a grófra néztek, amikor belépett a szalonba. Mindannyiukon meglátszott az átélt feszültség és a kimerültség. Sir Philip a többiektől külön ült, kitzasztótként (mert Lady Fortescue épp közölte vele, hogy nem érdemli meg, hogy közénk tartozzon). Inasok jöttek be boroskancsókkal.

– Hol van Miss James? – kérdezte Lady Fortescue.

– Miss James nemsokára csatlakozik hozzánk – felelte a gróf.

– Rendkívül hálás vagyok önnek, öcsém, a kedvességéért és mindazért, amit az érdekünkben tett – mondta Lady Fortescue –, de muszáj emlékeztetnem, hogy Sandhurst ezredes és én Miss James gondviselőinek tartjuk magunkat, s most, hogy az ifjú hölgy az ön házának fedele alá került, arra kell kérnem, hogy...

– Miss James éppen az imént részeltetett abban a szerencsében, hogy igent mondott kérésemre, miszerint legyen a feleségem – jelentette be a gróf.

Miss Tonks a hirtelen rátörő érzelmek miatt heves zokogásban tört ki, Mrs. Budley csak csendesen sírdogált, de még az ezredes is kitörölt egy könnyet a szeméből.

– Szóval ma este nem halottvirrasztást tartunk – mondta kedvesen a gróf –, hanem eljegyzést ülünk.

Sir Philipnek visszatért a szín az arcába. Akkor Harriet hírül fogja nekik adni, ha a gróf valaha is rájön, hogy az a nyakék hamis. Sir Philip nem akarta elárulni Harrietnek, hogy pontosan melyik ékszerről van szó... legalábbis addig még nem, amíg a szerelem első időszakát éli.

Megjött Harriet, és ők a könnyeiket letörölve köréje sereglettek.

– Nászajándékom pedig az lesz – mondta a gróf Harrietet átkarolva –, hogy kifizetem a szálloda javításának költségeit, és vállalom a személyzet bérét is addig, amíg újra be nem tudják indítani a szállodát.

Hogyha a gróf nem jelentette volna be az eljegyzést, Miss Tonks és Mrs. Budley talán veszik a bátorságot, hogy arra kérik őt: a szálloda helyreállítása helyett inkább adja oda nekik a pénzt, amit erre szánna, s akkor elmehetnének vidékre, és ott békében élhetnének. De Harriet most feleségül fog menni egy grófhhoz! Annak ellenére, hogy szégyenszemre dolgozni kezdett a kereskedelemben, annak ellenére, hogy nincs hozománya – és még az sem számított, hogy már huszonnyolc éves! A hölgyek remélni kezdték, hogy őket is érheti ilyen szerencse. Csak éppen azt nem vették számításba, hogy Harriet milyen szép...

Harriet boldogságának tiszta egén az első felhő akkor jelent meg, amikor asztalhoz ültek.

– Nagyon sajnálom ezt a biztosításdolgot – mondta Sir Philip. – De nem értem, hogy miért nem szaladt le a lépcsőn, Miss James, amikor még le lehetett ott jutni? Aludt esetleg?

Harriet meglepődve nézett rá, majd lassan megrágta válaszának szavait:

– Az átélt megpróbáltatás miatt egy dolgot elfelejtettem közölni: a szobaajtó be volt zárva.

– Biztos ön ebben? – kérdezte az ezredes.

– Igen, mert hosszan rángattam, húztam azt az ajtót, de zárva volt.

– De hát ki tenne ilyet? – kiáltott fel Lady Fortescue.

– Az a francia séf például – vélte az ezredes. – Sir Philip, azt ön soha nem árulta el nekünk, hogy honnan vakarta elő Despard-t.

De mielőtt Sir Philip felelni tudott volna, Harriet szólalt meg:

– Én a magam részéről nem hiszem, hogy ebben Despard keze lett volna, mert nagyon sok bútorunkat mentette ki a tűzből. És könyörgött nekem, hogy segítsek megtartani az állását. Halálosan félt attól, hogy elveszítheti. Inkább talán Lady Stanton volt az – folytatta Harriet, és a grófhöz fordult. – Emlékszik, hogy fenyegetőzött a Vauxhallban? Valami olyat mondott: megbánjuk, hogy valaha is kereszteltük az útját.

– Uraim, úgy gondolom, hogy vacsora után vissza kellene mennünk a szállodához – szolt a gróf –, és körülnéznünk, hátha találunk valami nyomot.

A telehold besütött a megégett tetőgerendák között, amikor a gróf az ezredessel és Sir Philippel megmászta a lépcsőt. Lady Fortescue szolgálja, John vezette őket, égő olajlámpással a kezében.

– Vigyázzon, meddig megy! – figyelmeztette a gróf. – A lépcső kezd életveszélyessé válni.

Igaza volt. Nem kockáztathatták, hogy följebb menjenek, mert ott már a lépcső is átégett.

– Szeretném azt hinni, hogy Miss James csak képzelte, hogy az ajtót rázárták – mondta az ezredes.

– Ez nem túl valószínű – mondta Sir Philip. – Az persze nem kizárt, hogy az ajtó fája a hőtől kitágult, és ezért szorult be, ő meg azt gondolta, hogy be van zárva.

– Ez lehetett! – mondta a gróf, és az arca felderült. – Volt-e olajlámpás a padlás lépcsőfordulóján?

– Volt, igen, de azt vacsora után nem gyújtottuk meg – mondta Sir Philip. – Ha nem ismerném Miss James beszámolóját, még azt hinném, hogy valamelyik rivális hotelből jött valaki, és az gyújtotta föl a szállodát, hogy ellehetetlenítse a konkurenciát... csak hogy minden gyújtogató lent gyújtott volna tüzet, és nem mászik föl a padlásra, hiszen úgy sokkal nagyobb a lebukás kockázata.

– Akkor hát meg kell várnunk, míg felállványozzák az épületet – mondta a gróf. – A szobaajtó alighanem elégett ugyan, de a zárat, vagy ami maradt belőle, megtalálhatjuk, és az is kiderül majd, hogy rá volt-e fordítva a zárnyelv. De most mindannyiunknak egy jó alvásra van szükségünk. – Odafordult a lépcső tetején türelmesen

állandó, olajlámpást tartó Johnhoz: – Kérem, John, mondja meg reggel a személyzet tagjainak, hogy az állásuk meg fog maradni. Én fogom kifizetni a bérüket.

– Igenis, kegyelmes úr – mondta rezzenéstelen arccal John. – Lady Fortescue jól van-e?

– Igen, nagyon jól vészelte át a megpróbáltatást.

Mire John szélesen elmosolyodott. Ilyet sem az ezredes, sem Sir Philip nem látott tőle még soha, de más érzelemnyilvánításon sem kapták még eddig.

Sir Philip úgy döcögött le a lépcsőn, hogy közben megfogadta: a jövőben jól fog viselkedni, takarékos lesz, és mindenekelőtt befizeti a biztosítási pénzt a szállodára. A legjobban attól félt mostanáig, hogy a többiek végleg meg fogják vele szakítani a kapcsolatot.

Az éjszakai nyugodalomra készülve a többiek hálát adtak a szerencséjükért Istennek, mind a maguk módján, és ők is elhatározták, hogy jobbak lesznek a jövőben.

Az ezredes utólag úgy fogalmazott erről az időszakról, hogy a fejükbe szállt, mikor a grófi rezidencián éltek, mert rettentő tékozlást vittek véghez. A gróf nagyvonalúsága szemlátomást nem ismert határokat. A hölgyek a legjobb varrónőktől rendeltek új ruhákat, az urak pedig bőséges munkát adtak az úri szabóknak, kalapkészítőknek és csizmadiáknak. De a legnagyobb érdeklődés Harriet menyasszonyi ruháját övezte. A gróf otthonába szervezték az esküvőt.

Egy nappal azután, hogy az újságok leközltek az eljegyzés hírére, Harriet rengeteg rokonától kapott expressz gratuláló levelet, de a rokonok felét sem ismerte. És délelőtt, amikor az egyik szalonban divatlapot nézegetett, egy inas jelentette, hogy özvegy Rowcester grófné van itt.

– Jaj, istenem – mondta idegesen Harriet –, itthon van a kegyelmes úr?

– Nem, kisasszony, elment a szálloda újjáépítési munkálatait felügyelni.

– Akkor nekem kell őt fogadnom – állt meg az ablaknál Harriet. Nagyon izgult.

– Hol van hát? – hangzott fel egy magas, éles női hang. – Itt benn? Majd én bejelentem magam!

Nyílt az ajtó, és az özvegy grófné belebegett. Harriet próbálta palástolni a döbbenetét, és nem megbámulni. A grófné ugyanis egy majdnem átlátszó ruhában volt, mely ványadt testére tapadt. Fején vörös paróka. Ráncos arca fehérre festve, a szája erősen kirúzsozva. Mögötte két fiatal férfi tipegett be nagyon magas sarkú csizmában, akik illatosított zsebkendőket lóbáltak. Arcuk ugyanolyan fehérre volt festve, mint a grófnéé.

– Hadd nézzem! – kiáltott fel a grófné. – Tyű, milyen szép bőr és micsoda szempár! Olyan gusztusos, hogy kedvem volna beleharapni! Mit gondoltok, drágaságaim?

Harriet nagyon kínosan érezte magát, mikor erre a két férfi körözni kezdett körülötte, s közben elragadtatott felkiáltásokat hallottak:

– Bűbájos!

– Isteni!

– Na persze az a Stanton nőszemély mindenkinek azt híreszteli, hogy ön egy konyhalány meg ribanc, ami nem igaz, mert én ellenőriztem az ön pedigrijét, kedvesem. A vér fontos, de még annál is fontosabb a szépség! Hitemre, ha ön egy kutyakennelből jött volna, én akkor is az áldásomat adnám! Mutassa a fogait! Á, tökéletes... És milyen a bokája, csinos?

– Azt hiszem – felelte Harriet, miközben elhátrált az öreg hölgy elől, aki már arra készült, hogy sétabotjával megemelje Harriet szoknyáját.

– Jó, jó, itt a hűtött pezsgő! Pont ez való ezekre a korai órákra.

Harriet csak nézett, ahogy az egyik fiatalember elvett egy üveg pezsgőt a tálcáról, kinyitotta, és öntött egy pohárral a grófnénak. Az egy hajtásra kiitta, és már nyújtotta is, hogy töltsék újra. Ez szaporán ismétlődött, egészen addig, amíg tartott a pezsgő.

– Most már egészen magamhoz tértem – szólott az özvegy. – Ott leszek az esküvőn. És ott lesz az összes Rowcester rokon is, ha jól tudom. De milyen hirtelen esküsznek! Állapotos ön?

– De kegyelmes asszony...! Zavarba hoz!

A grófné rendkívül elégedett képet vágott, úgyhogy Harriet rájött: az öreg hölgy fő célja az életben, hogy minél több embert zavarba hozzon.

– Na jó... Biztos vagyok benne, hogy mihelyt lehet, azért szülni fog. A csípője kicsit keskeny, de amúgy elég erősnek látszik. De most szaladnom kell. Drágaságaim, a karjukat!

Kilibegtek, Harriet pedig megkönnyebbült sóhajjal egy székre rogyott. A gróf túl szemérmesnek gondolhatta őt, amikor olyan rettenetesen szégyellte magát azután, hogy meglátta meztelenül – hiszen lám, az anyja gyakorlatilag pőrén parádézik Londonban!

De Harriet még el sem engedhette magát, amikor Susan érkezett, akinek nagy szeme izgalomtól fénylett, kissé nyitva hagyott ajka közül pedig fehér fogak villantak elő.

– Tetszik? – kérdezte, s legyezőjével rácsapott a fogaira. – Valódiak!

– Hát a sajátjaiddal mi lett, Susan?

– Azok olyan ronda színűek voltak, hogy kihúztam mindet, és megvettem ezeket a gyönyörűeket!

– Susan, te belegondoltál, hogy ezek honnan valók?

Susan a szemöldökét ráncolta:

– Miért, honnan?

– Mindegy – mondta Harriet.

Nem akarta elrontani Susan örömét a felvilágosítással, hogy a fogak az európai hadszíntereken elesett katonáktól származtak. A hullarablók, mikor már mindent elloptak a halottak zsebeiből, kihúzták a fogukat, és londoni fogorvosoknak adták el őket.

– Na de most mesélj el mindent! – kérte Susan, miközben tafotaszoknyái lebegtek körülötte, ahogy leült. – Megfogtad magadnak Rowcestert, úgyhogy tisztára fel van bolydulva az egész úri társaság! Mert egy gróffal mégsem tehetik meg, hogy tudomást sem vesznek róla! Lady Stanton pedig hiába hinti a pletykáit arról, hogy téged én tüzeltelek erre, mint a barátnőd, most mindenki elismeréssel néz rám, hogy megszereztem a gróft neked. Nagyon megugrott a népszerűségem, és Darkwoodnak is mindenki hízeleg a parlamentben, aki folyamatosan illegeti magát, és azt mondogatja, hogy mindig is tudta rólad, hogy milyen finom hölgy vagy, pedig én tudom, hogy kurvának tartott.

És Susan mindehhez vidáman felnevetett, miközben Harriet elkeseredetten azon morfondírozott, Susant pofozza-e meg, vagy

keresse meg a férjét, és azt képelje föl. Ám Susanból tovább dőlt a szó.

– Tudom, hogy szűk körű esküvő lesz, mert Rowcester már mondta nekem, de azt is mondta, hogy énám természetesen számítottok. Lehetek a koszorúslányod?

– Sajnos ezt már odaígértem Miss Tonksnak és Mrs. Budley-nak.

– Micsoda hálátlanság ez a részedről, Harriet! De én megbocsátok. Majd gyakran látogass el hozzám, és mindkettőnknek sok gavallérunk lesz!

– Nekem nem kell más gavallér a férjemen kívül – jegyezte meg Harriet csöndben.

– Nem mondd, hogy szerelmes vagy belé!

– Nagyon is, Susan.

– Hát ez igazán nem ér, hogy neked ilyen sok jut, pedig meg sem érdemled igazán! Mert, ugye, cselédként dolgoztál meg ilyenek. Piha... Mit akarnak ezzel az égiek, hogy neked csőstül mérik az áldást, nekem meg alig jut valami? Na mindegy... nem tudok sokáig haragudni. Az olyan fárasztó. Darkwood küld neked valami nászajándékot. Nekem egyáltalán nem tetszik: egy nagy ketrec, teli madarakkal. Mindenesetre mondd rá azt, hogy nagyon szép, rendben? Különben elkapja a duzzogás, mint rendesen.

Susan távozása után nem sokkal meg is érkezett a Darkwood-féle ajándék, de Harriet megkönnyebbülésére a lord mégsem élő madarakat küldött, hanem egy nagy, felhúzható szerkezetet: aranyozott kalitkában fémmadarak énekeltek.

Különben is megindult a nászajándékok özöne, és Mrs. Budley meg Miss Tonks vállalták, hogy mindenkinek megírják a köszönőleveleket.

– Itt van a nyakunkon ez az esküvő – mondta aggodalmasan Harriet. – Mostanában nem is látom Rowcestert. Remélem, nem gondolta meg magát. Én azt hittem, hogy majd...

De beharapta a száját, és elhallgatott. Ő azt hitte, hogy csöndben, maguk között lesznek az udvarlásnak ezeken a napjain, csakhogy, mint kiderült, egy grófi házasságkötés hatalmas üzleti esemény is: sorra jöttek az ügyvédek, akik megállapodásokat és végrendeleteket jöttek aláírni; aztán itt volt a rengeteg előkészület az esküvőre. Harrietnek olyan sokszor kellett próbálnia a készülő menyasszonyi

ruhát, hogy magában megfogadta: mostantól évekig nem fog új ruhát csináltatni. De szinte az egész ház hatalmas szabászattá és varrodává alakult, mert nemcsak Harriet, de az összes többi szegény rokon is órákon keresztül tűrte a ruhapróbákat, amikor az új ruháját rajta gombostűzték.

Lady Fortescue és Sandhurst ezredes vállalták magukra, hogy állandóan Harriet mellett legyenek, sőt Lady Fortescue még azt is kerek pereg kijelentette: a férfi, akinek a jegyesség alatt sikerül elcsábítania a menyasszonyát, hajlamos lemondani az esküvőt. Így aztán a grófnak, aki nagyon szerette volna a karjában tartani és csókolgatni Harrietet, ez nem sikerült, mert mindig volt még ott valaki.

A nagy nap közeledtével Harriet egyre jobban szorongott és egyre idegesebb lett. Valami olyan kemény kifejezést vélt látni a gróf arcán, ami, attól tartott, azt jelezte, hogy megbánta az egészet.

Rowcester tudatta vele, hogy a szállodánál semmit nem talált, ami azt bizonyította volna, hogy a tűz gyújtogatás eredménye volt, és nem került elő a szoba ajtajának zárszerkezete sem a romok közül.

Az esküvő előtti napon Harriet, Miss Tonks és Mrs. Budley elkocsikáztak a Bond Streetre, hogy megnézzék a munkálatokat. Az épület előtt állványzatot emeltek, melyen csak úgy nyüzsögtek a munkások. A szolgák pedig a megfeketedett falakat sikálták. Hamarosan jöhetnek is a festők.

– Hát ez most már nagyon gyorsan elkészül – mondta Mrs. Budley az új muszlinruhája puha hajtásait simogatva. – Igazi vakáció volt a grófnál töltött idő, de megegyeztünk, hogy az ön esküvője után, Miss James, vissza kell térnünk ide, és megint itt fogunk lakni. – Felsőhájtott: – Pedig már elképzelttem, hogy megint a társaság tagja leszek...

Harriet körbesétált, és mindent megnézett, utoljára. Persze vissza fog jönni látogatóba időnként, hogy lássa őket, de többé már nem fog ehhez a furcsa családhoz, a szegény rokonokhoz tartozni. Csak remélni tudta, hogy a gróf még mindig feleségül akarja venni.

Az esküvő napjának reggelén Harrietnek majd leragadt a szeme az álmoságtól, mert nem tudott aludni. Több öltöztetőlány szaladgált

körülötte, Mrs. Budley, Miss Tonks és Lady Fortescue pedig tanácsokat adtak, hogy hogyan adják rá a fehér, brüsszeli csipkéből készült csodás ruhát. A gróf ajándéka, egy smaragdokkal és gyémántokkal díszített fejék, már oda volt készítve.

– Én mindig úgy tudtam, a smaragdok nem hoznak szerencsét – jegyezte meg Lady Fortescue –, de Rowcester azt mondta, hogy jól fognak állni az ön szeméhez. Milyen romantikus!

Harriet kényelmetlenül fészkelődött az öltöztetők keze alatt. Remélte, hogy a gróf tényleg romantikus érzéseket táplál irányában, még mindig.

Végre készen állt: csodálatosan festett szép alakján a lány, fehér öltözék és fekete hajában a ragyogó kövek.

– Szeretnék Miss Jamesszel négyszemközt pár szót váltani – szólalt meg Lady Fortescue. Kinyitotta a szoba ajtaját, és szigorúan végignézte, hogy mindenki kimegy. – Üljön le, Miss James, de csak óvatosan, hogy meg ne gyűrődjön a ruhája! – rendelkezett Lady Fortescue. – Sajnos az ön kedves édesanyja nem lehet önnel ezen a fontos napon, legalábbis testi valójában nem, de a mennyből lenéz önre. Ezért tehát rám vár a feladat, hogy jótanáccsal szolgáljak a házasság intím természetű dolgaiban.

– Nem vagyok már fiatal leányka – mondta Harriet.

– De szűz, ugye?

– Természetesen, Lady Fortescue.

– Akkor a férjével töltött első éjszakát fájdalmasnak fogja találni. De az úriemberek szeretik azt hinni, hogy a hölgyük is élvezzi a dolgot. Önnek tehát a fájdalom ellenére mosolyognia kell, és gondoljon közben a spártai fiú történetére, akinek a róka a belső szerveit rágta.

– Olyan rossz lesz?

– Ó, igen, kedvesem. De a gyermekek majd kárpótolják érte.

– És a szerelem, Lady Fortescue?

– Sajnos az a házasság előtt van, és ebből önnek nem sok jutott. De grófné lesz, és ennek biztosan nagyon örül. Én a magam részéről annak örülök, hogy ezeket a bátorító szavakat elmondhattam önnek.

Lady Fortescue megveregette Harriet kezét, felállt, és távozott. A lányt félig összezavarták, félig megijesztették az öreg hölgy szavai.

A gróf házában báltermébe majdnem sikerült bezsúfolódnia ötszáz vendégnek, s aki mégsem fért be, az a többi szobában helyezkedett el. A legtöbben nem voltak meghíva az úri társaság tagjai közül, de drága nászajándékokat küldtek, és nem tartottak attól, hogy el fogják őket küldeni.

Még mindig nagy volt a hőség, és Harriet félt, hogy el fog ájulni a hosszú szertartás alatt, amit a londoni püspök celebrált. Mögötte ott sírdogált Miss Tonks és Mrs. Budley, részint szentimentális okokból, részint pedig a gyönyörűségtől, hogy mindketten kaptak egy-egy gyöngysort a gróftól ajándékba.

Végre férj és feleség lettek, s akkor odaálltak az ajtóba, mely az egymásba nyíló szalonokba vezetett, ahol az esküvői lakomát készültek felszolgálni. Harriet káprázó szeme előtt összefolytak az arcok, ahogy a férje mellett üdvözölte a vendégeket. A lakoma öt órán át tartott, és elég zűrösre és zajosra sikeredett, mivel az emberek össze voltak zsúfolva, és mindenki sokat ivott. Az özvegy grófné belekezdett egy beszédbe, de közben az asztal alá esett. Az ezredes is mondott egy kedves beszédet, Sir Philip meg egy trágárat.

S egyszer csak vége lett, és az utcán sorakozó hintók lassacskán elvitték az összes elázott vendéget.

A gróf a karjába fűzte Harriet kezét, és fölmentek az emeletre.

Lent álltak a szegény rokonok, és felkísérték őket a szemükkel.

– Menjünk ki mindannyian a parkba, egyet sétálni – mondta Sir Philip. – Nem akarok itt maradni, és arra gondolni, hogy mit fognak csinálni. Túl élénk a fantáziám.

Harriet ott feküdt a hatalmas, oszlopos ágyon, és úgy érezte magát, akár egy áldozati bárány. Új komornája vetkőztette le, fésülte ki a haját és adta rá a csipkés hálóinget meg a kicsi csipke főkötőt. A csukott spaletták és a behúzott függönyök mögött még sütött a nap, és Harriet azt érezte: kifejezetten illetlen dolog ilyen korán lefeküdni.

Mellette egy állványon egy csomó gyertya égett, de nem volt bátorsága elfűjni őket.

A gróf azon az ajtón jött be, mely az ő szobájába nyílt. Nem volt rajta más, csak egy köntös, melyet rögtön le is vett, és az ágy egyik

oszlopára akasztott. Harriet rémült pillantást vetett meztelen testére, majd szorosan lehunyta a szemét.

Érezte, hogy az ágytakaró megmozdult, majd azt, ahogy a férfi odafeküdt mellé az ágyra. És hiába az aznapi hőség, Harriet kezébe jéghideg volt.

Várta a rohamot.

De a férfi felkönyökölt, és Harrietet nézve elkezdett arról beszélni, hogy mennyire szereti. Először így, szavakkal szeretgette, s nem csinált semmit, míg Harriet lassan ki nem nyitotta a szemét és a hideg ki nem ment a testéből. Akkor aztán a lány saját maga tette a kezét a férfi vállára.

A szegény rokonok lassan sétáltak a Serpentine partján.

– Hát itt vagyunk megint – sóhajtott Lady Fortescue. – Itt találkoztunk egymással mindannyian.

– Egy kicsit tartok tőle, hogy most megint újra kell kezdenünk – mondta az ezredes. – Nem szívesen gondolok arra, hogy milyen kevés pénzünk maradt, még a gróf nagyvonalúsága mellett is. Félek, hogy kissé mélyen nyúltunk a kasszába. Lehet, hogy nem kellett volna olyan drága nászajándékokat venni Miss Jamesnek.

– Pumpoljuk meg még egy kicsit Rowcestert – vetette fel Sir Philip.

– Na nem, azt nem tehetjük! – kiáltott fel Lady Fortescue. – Ki kell találnunk valamit, hogy hogyan szerezzünk némi pénzt. Most nem kell olyan sok, mint legelőször, csak annyi, amennyi az induláshoz elég, és tudjuk belőle fizetni a szolgák bérét.

És várakozón Sir Philipre nézett.

– Nem, nem, ezúttal nem én jövök! – mondta erre Sir Philip. – Mert rettentő hálásak tudnak lenni nekem, amikor épp kedvük van hozzá, de ha nincs, akkor tolvaj vagyok meg csaló. Eljött az ideje, hogy valaki más is bebiztosítsa a kezét.

– Nekem nincs hozzá bátorságom – mondta Lady Fortescue. – Volt, ugye, az a legutóbbi rossz emlékű esetem...

– De valamelyikünknek muszáj lesz tennie valamit – szólalt meg a félénk Miss Tonks.

Sir Philip harsányan felröhögött:

– Magától aztán nem számíthatunk ilyesmire, Nebáncsvirág kisasszony! Annyira fél a nővérétől, hogy már akkor is hisztériás rohamot kap, ha csak rá gondol!

Miss Tonks azonban felbátorodott a sok megivott pezsgőtől, és visszavágott:

– Tényleg, barátom? Na most figyeljen: elmegyek, és meglátogatom Honoriát, és el fogok tőle hozni valamit, ami a víz fölött tart minket. Majd meglátja!

– Bravó! – kiáltotta Mrs. Budley.

– Ön egy hős! – mondta az ezredes.

„Jaj nekem – gondolta Miss Tonks, mert az italból merített bátorság máris kezdett elpárologni. – Mit tettem...?”

– Na, milyen volt? – kérdezte a gróf, mikor kimerülten elterült, még félig a felesége meztelen testén.

– Lady Fortescue eszembe véste, hogy gondoljak közben arra a fiúra, akinek a belső szerveit rágja a róka.

– Jaj, Harriet...! – Megfordult, és megcsókolta Harriet mellét. – Ennyire borzalmas volt?

– Rettenetes.

– Később belejössz.

És Harriet melle után most megcsókolta a száját.

Mihelyt lehetett, Harriet megkérdezte:

– Szerelmem, mi is a keresztneved?

A gróf nevetni kezdett:

– Richard, te kis szemtelen árva! Komolyan mondod, hogy eddig a nevedet sem tudtad? Majd most kikiabálhatod, hogy felhallaszon az egekig.

– Hogyhogy...?

– Na, csak figyelj, édesem! Így valahogy...

A szegény rokonok egy padon ülve nézték, ahogy az árnyékuk egyre hosszabbodik a lenyugvó nap fényében. Valahogy mindegyiküket elővették a régi félelmek: hogy mi lesz most velük, s hogy vajon fenn tudják-e tartani magukat a jövőben.

Most, hogy részt vettek az esküvőn, s látták mindezt a fényűzést, jött az ellenhatás.

Könnyű szellő lengedezett, és gyerekhangokat hozott Lady Fortescue fülébe: ő a meghalt gyermekeire gondolt, és ösztönösen az ezredes kezét kereste vigasztalásért.

Sir Philip mérgesen nézett, és megragadta Lady Fortescue másik kezét. Miss Tonks, aki ijedten döbbsent rá, hogy micsoda vakmerő dolgot vállalt el az imént, támogatásul elkapta az ezredes kezét, a másikat, Mrs. Budley keze pedig Miss Tonks másik kezébe kulcsolódott.

És imígyen üldögéltek ott jó sokáig, kéz a kézben, amíg lement a nap, és a park túloldalán álló házak ablakában meggyulladtak a gyertyák.

Tartalomjegyzék

[Címdal](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Copyright](#)

A mű eredeti címe:
M. C. Beaton: Lady Fortescue Steps Out
Copyright ©1992 by Marion Chesney

Fordította: Sipos Katalin

Magyar kiadás © 2021 Lettero Kiadó, Budapest

Szerkesztő: Takács Kriszta
A borító magyar változata a
RosettaBooks© engedélyével készült
Borító: Bárdosi Gábor

ISBN 978 615 568 575 0

Minden jog fenntartva,